

தினம் ஒரு திருவாசகம்

சி.எஸ். தேவநாதன்

Ac.No: 12479

தினம் ஒரு திருவாசகம்

சி. எஸ். தேவநாதன்

Acen No: 12479

திருமகள் நிலையம்

புதிய எண்.16, பழைய எண்.55,

வெங்கட்நாராயணா ரோடு,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342899, 24327696

Fax : 91-44-24341559

email:- enquiry@thirumagalnilayam.com

website:- www.thirumagalnilayam.com

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 2009

© : பதிப்பகத்தாருக்கு

திருமகள் நிலையம் வெளியீடு

TITLE : THINAM ORU THIRUVASAGAM
AUTHOR : C.S. DEVANATHAN
FIRST EDITION : SEPTEMBER - 2009
PAPER : 11.6 Cream Wove
TOTAL PAGES : 192

Available at :

THIRUMAGALNILAYAM
16/55, Venkatnarayana Road,
T. Nagar, Chennai - 600 017.
Phone : 24342899, 24327696
Fax : 91-44-24341559

விலை ரூ. 65/-

திருமகள் நிலையம்

புதிய எண் 16, பழைய எண் 55,
வெங்கடநாராயணா ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 24342899, 24327696
Fax : 91-44-24341559

Typesetting : **AMARAVATHI GRAPHICS**
Chennai - 33. Cell : 9444169725

Printed by : அச்சிட்டோர் : உதயம் ஆப்செட்ஸ், செ-2.

‘தினம் ஒரு திருவாசகம்’

மிஸ்டர் எக்ஸ் மருத்துவரிடம் சென்றிருந்தார்.

“டாக்டர், என்னோட ஹெல்தை இம்ப்ரூவ் பண்ண வழி சொல்லுங்களேன்?” என்று கேட்டார்.

மருத்துவர் சொன்னார், “நீங்க தினமும் ஒரு முப்பது நிமிடம் உடற்பயிற்சி செய்யணும். வாரம் அஞ்சு நாள் செஞ்சா போதும்” என்று

“டாக்டர்! அந்த முப்பது நிமிடத்தை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியாதுன்னு தோணுது” என்றார் மிஸ்டர் எக்ஸ். அவர் ஒரு பிஸியான பிஸினஸ்மேன்.

போட்டி யுகம், பரபரப்பான வாழ்க்கை முறை. ரொம்பப் பேர் மிஸ்டர் எக்ஸ் மாதிரிதான் பயனுள்ள காரியத்துக்கு நேரத்தை ஒதுக்க முடியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முடிந்தவர்கள் தியானம் செய்கிறார்கள். முடியாதவர்கள் பிரார்த்தனையோடு நின்று விடுகிறார்கள்.

தினம் ஒரு திருவாசகம் படிப்பது போதும்... தியான பலனையும், பிரார்த்தனையின் பயனையும் நாம் பெறுவதற்கு.

திருவாசகத்தில் இருந்து ஆண்டு முழுமைக்குமாய் நீங்கள் படிப்பதற்கென்றே பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தினம் ஒரு திருவாசகம் நூலை உருவாக்கினோம்.

மாணிக்கவாசகரின் ஐம்பத்தியோரு திருப்பதிகங்களில் அறுநூற்றி ஐம்பத்தியாறு பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் எதைத் தேர்வு செய்வது என்பதில் திகைப்பு. காரணம், அத்தனையும் சிறப்பானவை.

திருவாசகத்தைப் பொருள் உணர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே ஒவ்வொரு பாடலும் பொருளுடன் தரப்பட்டிருக்கிறது. படியுங்கள், ஆனந்தமாயிருங்கள்.

இந்நூலை உருவாக்கும் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடிந்தது எனது நல்லூழ் என்றே நம்புகிறேன். இந்த அருட்பணியில் என்னை ஊக்குவித்த எனது மதிப்பிற்குரிய பதிப்பாளர் திருப்பதி சார் அவர்களுக்கு என் அன்பு கலந்த நன்றியும், வணக்கமும். நூலை நேர்த்தியான முறையில் கொண்டு வந்த பதிப்பக நண்பர்களுக்கு எனது நன்றியும், பாராட்டுகளும்.

- ஆசிரியர்.

★★★

மாணிக்கவாசகர்

சைவம் வளர்த்த அறுபத்து மூவரில் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் சமயக்குரவர் நால்வரிலும் ஒருவர் ஆவார். இவர் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தவர். பெற்றோர்கள் சம்புபாதாசிருதர், சிவஞானவதி ஆவர். பதினாறு வயதிற்குள் தமிழில் புலமைபெற்று சைவ ஒழுக்கத்திலும் சிறந்து விளங்கினார்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் மாணிக்கவாசகர் அமைச்சராக இருந்ததுண்டு.

ஒருசமயம், மன்னனுக்காக அராபியக் குதிரைகள் வாங்க சோழ நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தார் திருவாதவூரர். மன்னன் கொடுத்தனுப்பிய பணம் கையில் இருந்தது.

திருப்பெருந்துறை (தற்போதைய ஆவுடையார் கோயில்) என்ற ஊரில், ஞானாசிரியர் ஒருவர் பக்தர்களுக்கு சிவஞானப் பொருளை உபதேசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டவர், சிவன்பால் சிந்தை வைத்தார். இறைவனே இவருக்கு ஞானதீட்சையளித்ததாகக் கூறுவர்.

திருவாதவூரர் மன்னன் பொருட்டு தான் மேற்கொண்ட பணியை மறந்தார். சோழ நாட்டு கடற்கரையில் வந்திறங்கிய அரபுக் குதிரைகளை அவர் காணச் செல்லவில்லை. சிவனார் திருமுன்னர் நின்று திருவாசகங்களைப் பாடத் துவங்கினார். பெருமானின் கட்டளைப்படி ஆலயத் திருப்பணி

செய்யலானார். குதிரை வாங்க வைத்திருந்த பணம் கேரளில் கட்டும் பணியில் செலவானது.

பாண்டியன் நடந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்டான். 'உடனே குதிரைகளுடன் வந்து சேரவேண்டும்' என்று திருவாதவூரருக்கு ஓலை அனுப்பினான்.

இன்னது செய்வதென்றறியாமல் திகைத்த திருவாதவூரர், பெருந்துறைப் பெருமானிடம் ஓடினார்.

'ஆவணி மூலத்தில் நாம் குதிரைகளோடு வருவோம். நீ முன்கூட்டியே சென்றுவிடு. அரசனுக்கு சமாதானம் சொல்லி அமைதியோடிரு' என்று இறைவன் அனுக்கிரகித்தான்.

மாணிக்கவாசகர் தன்னுடைய கட்டளையை மீறினார் என்பதாகக் கோபம் கொண்டான் அரசன்.

மாணிக்கவாசகரின் சிவ நெறியை, தெய்வீகப் பண்புகளை அவன் உணர்ந்தானில்லை அவரைத் துன்புறுத்தும் நோக்குடன் சிறையிலிட்டான். 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்றிருந்தார் அவர்.

தான் குறிப்பிட்ட நாளில் இறைவன் குதிரைகளோடு வந்தான். அவை அரபுக் குதிரைகளைவிட கம்பீரமாக இருந்தன. உண்மையில் அவை குதிரைகளல்ல, வனத்திடை வாழும் நரிகள். அந்த நரிகளைக் குதிரைகளாக்கியதோடு, தானே குதிரைச் சேவகனாக வந்தான். குதிரைகளைக் கண்ட அரசன் மகிழ்ந்தான். மாணிக்க வாசகரைச் சிறையில் இருந்து விடுவித்தான்.

ஆனால், அந்தக் குதிரைகள் அன்றிரவே நரிகளாகி கொட்டடியில் இருந்து ஓட்டம் பிடித்தன.

அது சிவனார் திருவிளையாடல் என்பதை உணராத பாண்டிய மன்னன், மாணிக்கவாசகரின் ஏமாற்று வேலை

என்று கருதினான். அவரைச் சுடுமணலில் நிற்கவைத்து தண்டித்தான். சிவன் தன்னுடைய அடியவர் படுந்துன்பத்தைப் பொறுப்பானோ? மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு மதுரையையே அவன் வெள்ளக்காடாக்கத் துணிந்தான். வெள்ளம் நகருக்குள் புகத்தொடங்கியது. வீட்டுக்கு ஒருவர் வந்து வைகைக்கரையை அடைக்க வேண்டும் என்று மன்னன் உத்தரவிட்டான்.

வந்தி என்கிற பிட்டு விற்கும் ஏழை முதியவனுக்காக இறைவனே கூலிக்காரனாக வந்தான். மண்சுமந்தான். ஆனால், வேண்டுமென்றே தன் வேலைகளைச் சரியாகச் செய்யாமல் இருந்தான். அதுகண்ட பாண்டிய மன்னன் அந்தக் கூலியாளின் முதுகில் பிரம்பால் அடித்தான். அக்கணமே சிவன் மறைந்தான்.

பாண்டியனின் பிரம்படி உலகவுயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் விழுந்தது, பாண்டியன் முதுகிலுந்தான்.

அப்போதுதான், 'இது இறைவனின் திருவிளையாடல்' என்பதை மன்னன் உணர்ந்து கொண்டான். மாணிக்கவாசகரின் பாதம் பணிந்து, தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டினான்.

மாணிக்கவாசகர் பாண்டியனுக்கு மன்னிப்பு அருளினார். ஆனால், தொடர்ந்து அரசுப்பணியில் இருக்க விரும்பாமல்தம் அமைச்சர் பதவியை உதறினார். மதுரையை விட்டுக் கிளம்பி, திருப்பெருந்துறைக்கே சென்றார்.

கொஞ்சகாலம் அங்கே தங்கியிருந்தபின் திருவாரூர், திருவிடைமருதூர், சீர்காழி, திருவண்ணாமலை முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்.

பிறகு தில்லைவனம் என்றழைக்கப்படும் சிதம்பரத்துக்குச் சென்றார். அம்பலத்தாடும் நடராஜப் பெருமான் அருள் நோக்கு செய்தார்.

'நீர்பாடுக, நான் எழுதுவேன்' என்று இறைவன் அருளவும், மாணிக்கவாசகர் பாடத் தொடங்கினார். இறைவன் அந்தப் பாடல்களை ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதி வைத்ததோடு, 'மெய்த்தவ வாதலூரன் விளம்பிட, வரைவு செய்தது மன்றினுள் ஆடல்புரிபவன்' என்று முடிவில் எழுதிக் கையெழுத்திட்டான். பொன்னம்பலத்தில் பஞ்சாக்கரப் படியில் வைத்து மறைந்தான். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், மறுநாட் காலைசுவடிக்கட்டைக்கண்டனர். நூலின் பொருள் கூற வேண்டும் என்று மாணிக்கவாசகரிடம் விண்ணப்பித்தனர்.

'வாருங்கள்! பொன்னம்பல மேடைக்கெதிரே பொருளை விளக்குவேன்' என்றார் மாணிக்கவாசகர். அந்தணர்களும், அடியார்களும் தொடர்ந்து வர, முன்னே சென்ற மாணிக்கவாசகர் 'நூலின் அரும்பொருள் இங்கிருக்கும் பெரும்பொருள்' என்றார். அப்போது தோன்றிய நடராஜப் பெருமானின் திருவடிச் சோதியில் கலந்துகொண்டார் அவர்.

★★★

திருவாசகம்

உலகியலில் ஊறித் திளைப்பவர்கள் புலன்களை வென்று, மெய்ப்பொருளை அடைய வேண்டும் என்பதை விவரிப்பது திருவாசகம். அடைந்தால் மட்டுமா, இறையின் பத்தை அனுபவிக்கவும் வேண்டும். மாணிக்கவாசகரின் சொந்த அனுபவம் இந்த நூலில் வெளிப்படுகிறது.

மனிதனின் கீழ்மையையும், இறைவனின் கீர்த்தியையும் ஒருசேர விவரிப்பது திருவாசகம்.

'அழுதால் பெறலாம்' என்பார்கள். சும்மா அழுதால் போதாது. இறைவனது கருணையை எண்ணிக் கசிந்துருக வேண்டும், நம் தவறுகளை உணர்ந்து மனம் வருந்திப் புலம்ப வேண்டும்.

பக்திநெறியைப் பற்றி வெகுநுட்பமாகப் பேசுகிற நூலிது. அதே போன்று முத்திநெறியில் எந்த அளவு முயன்று பெற வேண்டியிருக்கும் என்பதையும் நூல் பேசுகிறது.

பிறவி வினைநீக்கப் பேரானந்தத்தைக் கொடுப்பது திருவாசகம்.

அறுநூற்றி ஐம்பத்தியாறு பாடல்களைக் கொண்ட நூலிது. இதன் ஒவ்வொரு பாடலின் ஒவ்வொரு வரியையும் படிக்கும்போது 'திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத் திற்கும் உருகார்' என்கிற எண்ணத்தையே வலுப்படுத்துகிறது.

திருவாசகத்தைப் படிக்கிறபோது மாணிக்கவாசகர் அதன் மூலம் சைவத்தை மட்டும் வளர்க்கவில்லை, தமிழையும் வளர்த்தார் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

‘திருவாசகத்தின் ஒரு வாசகம் போதும் என்னையும், இறைவனையும் இணைப்பதற்கு’ என்கிறார் வள்ளலார். ‘இனிக்கின்ற கரும்புச்சாறில் தேனும் பாலும் கனிச்சாறும் கலந்ததுபோல் சுவைக்கிறது திருவாசக வரிகள். அவை என் உடம்பிலும் உயிரிலும் கலந்து உவட்டாமல் இனிக்கிறது’ என்றும் வியக்கிறார் அவர். வள்ளலாரின் அருட்பாக்களில் திருவாசகச் சாயல் இருப்பதே மாணிக்கவாசகரிடம் அவர் கொண்ட மதிப்பைப் புலப்படுத்தும்.

‘வாட்டமிலா மாணிக்கவாசக
நின்வாசகத்தைக்
கேட்ட பொழு தங்கிருந்த
கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும்
மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறும் என்னில் இங்கு
நானடைதல் வியப்பன்றே.’

என்கிற வள்ளலாரின் வாக்குமூலமே திருவாசகச் சிறப்பை உணர்த்தப் போதுமானது.

சனவரி, 1

‘நமச்சிவாய வா அழக நாதன்றாள் வாழ்க
இமைப் பொழுது மென்னெஞ்சின் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோமணியாண்ட குரு மணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க’

‘நமசிவாய’ என்னும் திருவைந்தெழுத்தின் நாயகனே! உம்மைப் போற்றுகிறேன். கணப்பொழுதும் என் கருத்தினின்றும் பிரியாதவனின் திருவடிகளைப் போற்றுகிறேன். திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி என்னை ஆட்கொண்ட ஒன்றாய் பலவாய் உருக்கொண்ட பெருமானின் திருவடிகள் வாழ்கவெனப் போற்றுகிறேன்.

சனவரி, 2

‘ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறை நம் தேவனடி போற்றி.’

உலகங்களை முறையாக இயங்கச் செய்பவரே! உயிர்களுக்கெல்லாம் தந்தையானவரே! உமது ஞான ஒளி வீசும் திருப்பாதங்களை வணங்குகிறேன். எமது சிந்தையில் நிறைகிறது உமது சிவந்ததாமரைப் பாதங்கள். வேண்டாதவற்றை எல்லாம் விலக்கி எம் விருப்பத்துக்குரியவனாகிய தூயவனே. பிறப்பு இறப்பு என்னும் மாயையின் விளைவை அகற்றும் இறைவா! திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மேலோனே! உம் திருவடிகளை வணங்குகிறேன்.

சனவரி, 3

‘சிவனவன் என் சிந்தையுணின்ற வதனால்
அவனருளாலே அவன் தான் வணங்கி
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்.’

என் சிந்தை முழுதும் தனதாக்கிக் கொண்டவன் சிவபெருமான். அண்ணலின் திருவருளையே துணையாய்க்

கொண்டு அவனுடைய திருவடிகளை நான் தொழுது நிற்பேன். எனது வினைகள் தீர்த்து பேரானந்தம் அளிக்கவல்ல சிவதத்துவங்களைச் சிரத்தையுடன் ஒதுவேன்.

சனவரி, 4

‘கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்நிறைந்து மண்நிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந்தெல்லை இலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறொன்றறியேன்.’

நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவனார் தமது கருணைக் கண்காட்ட நான் அவனை வந்தடைவேன். எண்ணற்ற பெருமைகள் கொண்ட அவன் திருவடியை எண்ணி வணங்குவேன். இந்த விண்ணும் மண்ணும் அவனால் நிரம்பியிருக்கிறது. அவன் ஒளிவடிவானவன். உள்கடந்து, வெளிகடந்து நிற்பவன். நானோ வினைகளில் சிக்கிக் கிடப்பவன், என்னுடைய சிற்றறிவால் அவனுடைய பேரமைப்பை நான் எப்படி உரைப்பேன்.

சனவரி, 5

‘மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்றுவீடுற்றேன்
உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா என ஒங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனே!’

‘மெய்ப்பொருளே, தூயவனே, ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளும் பெருமானே. வேதங்களால் ‘பெரியபொருள்’ எனப் போற்றப்படுகிறவனே. நீ உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும், விரிந்தும், ஒடுங்கியும் உள்ள சூட்சுமப் பொருள் ஆகின்றாய். மெய்ப்பொருளே! உனது திருவடிகளே எனக்கு வீடு பேறு,

என் உள்ளத்தில் நீ ஒங்காரமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை நான் உணரும்போதுதான் விமோசனம் அடைகிறேன்.

சனவரி, 6

‘வெய்யாய் தணியாய் இயமானனாம்விமலா
பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே.’

தீயில் வெப்பமாகவும், நீரில் குளிர்ச்சியாயும், உயிர்த்தத்துவமாயும் (‘வேள்வித்தலைவனாய்’ எனக் கொள்வதும் உண்டு) உள்ள தூயோடு! என்னிடமுள்ள அழியக்கூடியவைகளை எல்லாம் அகற்றுவதற்கு அருள்புரிந்து, ஆன்மாவில் ஒளிரும் ஞானச்சுடரே! அறிவேதும் இல்லாத எனக்கு ஆனந்தம் அளிக்கும் மேலோனே! எனது மயக்கிடும் சிவ ஞானமே!

சனவரி, 7

‘கறந்த பால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற்போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறிநின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோரைந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய்.....’

பசுவின் கறந்தபாலுடன் கரும்பின் சாற்றையும் வாசமுள்ள நெய்யையும் கலந்து உண்பது போன்று இன்பமளிப்பது இறையானுபவம். அந்த அனுபவம் அடியார்தம் உள்ளத்தில் தேனாய் இனிக்கும் பேரின்பம், பிறவித்துன்பத்தை ஒழிக்கின்ற எங்கள் தலைவனே! சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என பொறிகளின் ஐந்து மூலமாய்

விளங்கும் இறைவா! உம்மைப் போற்றுகின்ற தேவர்களும் உமது உண்மையான சொரூபத்தை அறியமாட்டார்கள்.

சனவரி - 8

‘விலங்கு மனத்தால் விமலாவுனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உள் உருகும்
நலந்தானிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள்காட்டி
நாயிற்கடையாய் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயவான தத்துவனே.’

விலங்கு தன்மை கொண்ட மனம் என்னுடையது. அது உன்னாலன்றோ அன்பில் உருகும் நல்ல மனமாயிற்று. நாயினும் கடைப்பட்ட என்னிடம், நீ தாயினும் மேலாய் கருணை காட்டுகிராய், இந்தப் பூமியின் மீது நான் புனிதக் காட்சி காணப்பெற்றேன். எல்லாம் நினதருள்.

சனவரி, 9

‘பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆராவமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதாருள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராயுருக்கி என்னாருயிராய் நின்றானே.’

நான் குறையுள்ளவன் என்றாலும் என்னுள் நீ நிறைவோடு இருக்கின்றாய். கங்கையாய் பெருகியோடுகிறது நின் பெருங்கருணை. உண்ணத் தெவிட்டாத அமுதே! உனது பண்பு நலன்களை எப்படி நான் பட்டியலிட முடியும்! அறியாத உள்ளங்களிலும் சுடர்விடும் ஒளியே, என்னுள் நிலைத்திருக்கும் அரிய உயிரே! உன்னை எண்ணும் போதெல்லாம் என் மனம் நீராய் கசிந்துருகும்.

சனவரி, 10

‘ஈர்த் தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தைபெருமானே
கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தம் கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே.’

ஈசனே! என்னை வலிய வந்து உன்பால் இழுத்து
ஆட்கொண்டாய். எந்தந்தைநீ, தலைவனும் நீ! மிகவும் நுட்ப
அறிவு படைத்தவர்க்கே உன்னை உள்ளவாறு உணர்ந்து
கொள்ள இயலும்.

புறக் கண்ணால் காணமுடியாத உன்னைப் பக்குவ
முடையவர்கள் மனக் கண்ணால் காண்பார்கள் நீ பூரணன்.
அதனால் உனக்குப் போதல், வருதல், சேர்தல் என்பன
இல்லை நீ புண்ணியன், எதனுடனும் கலத்தலின்மையால்
உன் புனிதம் கெடுவதில்லை.

சனவரி, 11

‘ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக்காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத்தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணாரமுதே உடையானே.’

நன்னெறியின் விளைவாகிய பேரின்பமே! நீ
தந்தையாயும் அதைவிட மேம்பட்ட நிலையிலும் வைத்து
எண்ணத்தக்கவன். தன்னைத்தானே விளக்கிக் கொண்
டிருக்கிற சாசுவதமான ஒளிப்பிழம்பே. நீ சொல்லிலடங்கா
பெரும் பொருள், பேருணர்வுப் பரம்பொருள்! ஓயாது மாறிக்
கொண்டிருக்கும் உலகில், நீ எடுக்கிற ஒவ்வோர் வடிவிலும்

அறிவும் உண்டு, தெளிவும் உண்டு. என்னுள் ஊற்றாய்
பெருகும் அமிர்தமே, என்னை உரிமைப் பொருளாக்கிக்
கொண்டாய்நீ!

(மேற்கண்ட பதினோரு பாடல்களும் சிவபுராணம்
பகுதியில் உள்ளன.)

சனவரி, 12

‘அந்தமில் பெருமை அழலுருக்கரந்து
சுந்தர வேடத்தொரு முதலுருவு கொண்டு
இந்திர ஞாலம் போல வந்தருளி
எவ்வெவர் தன் வயிற்படுத்துத்
தானேயாகிய தயாபரனெம்மிறை.’

பிரளயத்தில் இருந்து படைப்பு வந்தபோது நீ
அனல்போல் பொன்னுருக் கொண்டனை. நீ எடுத்த அழகு
வடிவங்கள் எண்ணற்றவை. உன் மாயாசக்தியால் தோன்றியது
இவ்வுலகம். உயிர்களிடத்து காணும் இயல்பெல்லாம்
உன்னுடையவை. உனது அருளாலல்லவா ஆனது
அனைத்தும்!

சனவரி, 13

‘ஆற்றலது வுடை அழகர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந்தன்னை ஒருங்குடனறுக்கும்
ஆனந்தம்மே ஆறாவருளியு.’

ஆற்றலிலும் அழகிலும் சிறந்தோங்கிய எம்பெருமான்
திருநீற்று வரிகளால் தமது அழகைப் பேரழகாக்கிக்
கொண்டான். ஆனந்தம் எம்முள் ஆறாய் ஓடுகிறது, அத்தனை
குறைகளும் அவனால் மறைந்தன.

சனவரி, 14

‘மாதிற் கூறுடைமாப்பெருங்கருணைய
நாதப் பெரும்பறை நவின்றுகறங்கவும்
அழுக்கடையாமலாண்டு கொண்டருள்பவன்
கழுக்கடைதன்னை கைக்கொண்டருளியும்.’

உன்னில் ஒரு பாதியை அம்மைக்களித்து, உன் கருணையை வெளிப்படுத்தினாய். நாதபிரம்மமாகி இப்பிரபஞ்சமெங்கும் எப்போதும் நீ ஒலிக்கின்றாய். அழுக்குற்று அவமாகிக் கிடக்கிற சீடர்கள் மனதை, நீ சிவமாக்கினாய். உலக உயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தவே திரிகுலத்தை நீ கையில் தாங்கினாய்.’

சனவரி, 15

‘இருள் கடிந்தருளிய இன்பவூர்தி
அருளிய பெருமையருண்மலையாகவும்
எப்பெருந்தன்மையு மெவ்வெவர்திறமும்
அப்பரிசுதனாலாண்டு கொண்டருளி.’

ஐயனே, ஆனந்தம் உனது வாகனமாயிற்று. உன்னை வந்தடையும் அடியார்களின் அஞ்ஞான இருள், ஆனந்த ஒளியில் நீங்குகிறது. அருள்வடிவானவனே, நீ அமர்ந்திருக்கும் கயிலை மலையும் உன்னால் அருள் மலையானது. இந்த மனிதர்களின் பெருமையும் ஆற்றலும் சிறப்பியல்பும் உன்னிடம் இருந்தல்லவா வரப்பெற்றது!

(மேற்கண்ட நான்கு பாடல்களும் கீர்த்தித்திரு அகவல்.)

சனவரி, 16

‘மதியில் தண்மை வைத்தோன் திண்டிறல்
தியில் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்

வானில் கலப்புவைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கங்கண்டோன் நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன்.'

அழகுடைய சந்திரனிடத்து குளிர்ச்சியை அமைத்தாய்.
வலிய தீயிடை வெப்பத்தை வைத்தாய். நிலைபெற்றிருக்கும்
ஆகாயத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் இடம் கொடுத்து,
கலந்துநிற்கச் செய்தாய். மேன்மை பொருந்திய காற்றுக்கு
கிளர்ச்சியைத்தந்தாய். ஈசா, இனியசுவையை நீரில் வைத்தாய் நீ!

சனவரி, 17

'மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்றென்று
எனைப்பல கோடி என்னப்பல பிறவும்
அனைத் தனைத்து அவ்வயின் அடைத்தோன் அஃதொன்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்னேரில்லோன் தானே காண்க.'

அண்ணலே, வலிமையின் வடிவாய் பூமியை வைத்தீர்.
எல்லாவற்றையும் உரிய இடங்களில் வைத்திருக்கின்றீர்.
உமது மகிமைகளை வேண்டிவாறு விளக்கிக் கொண்டே
போகலாம். ஆனால், அவை சொல்லில் அடங்காது. உலகம்
யாவினுக்கும் ஆதிமூலமாய் விளங்குவதால் நீர் முதல்வன்.
முழுமையானவன். பூரணமான உமக்கு ஒப்பானவர்
யாருமில்லை.

சனவரி, 18

'இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்ன தொன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன் காணாப் பெரியோன் காண்க

அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தெல்லோன் காண்க.'

நீர் இசையின் வடிவாகவும், இசையை ரசிப்பவராகவும் இருக்கிறீர். நீர் பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பால் இருப்பவர். நான்முகனுக்கும், திருமாலுக்கும் எட்டாதிருப்பவர். உமது தோற்றம் இன்னதென்று குறிக்க முடியாத காரணத்தால் உம்மை ஐம்புலன்களாய் அறிய முடிவதில்லை. வியத்தற் குரிய அரும்பொருள் நீ, எண்ணற்ற வடிவம் எடுப்பதாய் நீ விவரிக்கவொண்ணாத பழம்பொருள்!

சனவரி, 19

'சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்திவலையில் படுவோன் காண்க
ஒருவனென்னும் ஒருவன் காண்க
விரி பொழின் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தருந் தன்மையில் ஐயோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க.'

மனதுக்கு எட்டாத காரணத்தால் அவன் தூரத்தில் இருப்பது போன்று காணப்படலாம். ஆனால், பக்தியால் அவனைப் பற்றிக் கொண்டுவிட முடியும். அவனன்றி ஆனபொருள் வேறில்லை. அவனே உலகமாயும் உலகிலுள்ள எல்லாமாயும் விரிவடைகிறான். தன்மையில் அணுவைப்போல் நுட்பமான நம் தலைவன், பெருமையில் ஒப்பற்றவனாய் விளங்குகிறான்.

சனவரி, 20

'அரிய தில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க.'

வாக்கிற்கும், மனதிற்கும் எட்டாமையால் அரியவன். ஆனாலும், உலகப்பொருட்கள் அனைத்திலும் பொருந்தி, அனைத்தையும் வளர்ப்பவன். அவன் எங்கும் வியாபித்திருப்பவன். ஆனால், நூலறிவு கொண்டு காண முடியாத சூட்சுமப் பொருளாயிருக்கிறான்.

சனவரி, 21

‘அந்தமும் ஆதியும் அகலோனோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க.’

இறைவனுக்கேது தொடக்கமும், முடிவும். ஆனால், தான் படைத்த உயிர்களுக்கு பந்த பாசத்தைத் தந்து பிறப்பு, இறப்புக்கு உள்ளாக்குகின்றான். அவன் நிலைப்பொருள், இயங்கும் பொருள் எல்லாமுமாய் கலந்து நிற்கிறான். காலத்தை உணர்ந்து காலாதீதத்தில் அவன் இருக்கிறான்.

சனவரி, 22

‘யாவரும் பெறவுறு ஈசன் காண்க
தேவரும் அறியா சிவனே காண்க
பெண்ணாணலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணாரியானும் கண்டேன் காண்க.’

பெண் ஆண் அலி ஆகிய எல்லா உயிர்களாகவும் இயங்குபவன் ஈசன். அவன் ஞானக்கண்கொண்டு பார்க்க முடிந்தபின் ஊனக்கண்ணுக்கும் புலனாகின்றான். பக்தி பண்ணுகிற எவருக்கும் அவன் அடையத்தக்கவனாகிறான்.

பக்தியில்லையேல் தேவர்களாலும் அவனை அடையமுடியாது.

சனவரி, 23

‘புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
 சிவனென யானும் தேறினன் காண்க
 அவனென ஆட் கொண்டருளினன் காண்க
 குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
 அவளும் தானும் உடனே காண்க.’

அடியேன் பொருட்டு இறைவன் தனது சிவந்த திருவடிகளை இம்மண்ணில் பதியச் செய்தான். அவனே சிவன் என்று நான் அறிந்துகொண்டேன். அவனும் என்னை ஆண்டுகொண்டான். குவளைப் பூ விழி கொண்ட அம்பிகையின் பாகன் சிவனாகும். அவனும் அவளும் வேறல்ல ஒன்றேயாகும்.

சனவரி, 24

‘அருந்தவார்க்கருளும் ஆதிவாழ்க
 அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
 நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க
 சூழிருந் துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க.’

அரிய தவத்தோர்க்கு அருள்செய்யும் முதல்வன் வாழ்க. பிறவி அச்சத்தை அறவே நீக்கிய பெருவீரன் வாழ்க. எப்பொழுதும் அடியாரைத் தன்பால் ஈர்த்திடும் ஈசன் வாழ்க, வினையால் விளையும் துன்பத்தை விலக்குகின்றவன் வாழ்க!

சனவரி, 25

‘எய்தினார்க்கு ஆரமுதளிப் போன் வாழ்க
 கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
 பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
 ஏதிலார்க்கு ஏதில் எம் இறைவன் வாழ்க
 காதலார்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க.’

22 • சி. எஸ். தேவநாதன்

தன்னை வந்து அடைந்தவர்க்கு தயவுடன் அமுதை வழங்குபவன் வாழ்க. அடர்ந்த இருளிலும் ஆனந்த நடனமிடும் இறைவன் வாழ்க. அழகிய தோள்களை உடைய உமாதேவியின் காதலைப் பெற்றவன் வாழ்க. தன்னிடம் பாராமுகமாய் இருப்பவர்க்கும் அவன் தீங்கு செய்வதில்லை. தன்னை நேசிப்பவர்க்கோ வறுமையிலும் உதவும் சேம நிதியாக அவன் இருப்பான். அந்தச் செல்வன் வாழ்க!

சனவரி, 26

‘சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத்துணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படா அன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியுமில்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்.’

பழைய பொருளாகிய இறைவன் சொல்லில் அடங்காதவன். மனம், புத்தி ஆகியவற்றுக்கு எட்டாத ஈசனை கண் முதலாகிய புலன்களைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால், ஆகாயம் முதலான ஐம்பூதங்களின் வடிவில் (நான் கண்டுகொள்ளும்படியாய்) அவன் காட்சி கொடுக்கிறான்.

சனவரி, 27

‘ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக்கு எளி வந்தருளி
அழி தரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஒண்பொருள்
இன்றெனக்கெளி வந்திருந்தனன் போற்றி
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி.’

நீக்கமற நிறைந்து கலந்துள்ள பெருமையை அவன் இக்காலத்தே எனக்கு எளிதாக அருளினான். பக்தியைப் பெருக்குவதற்காகவே இவ்வுடம்பைத் தூய்மை செய்தான்,

அவனை வணங்குகிறேன். (அழிதற்கான உடல் மீது எனக்கிருந்த பற்று அவனால் நீங்கியது) இன்று எனக்காகக் காட்சி தந்திருப்பவனுக்கு வணக்கம்.

சனவரி, 28

ஊற்றிருந்துள்ளம் களிப்போன் போற்றி
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்து அலை செய்யப்
போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்

அன்பு சொருபியாகிய சிவன் உள்ளத்தினுள் அன்பாக ஊற்றெடுத்து ஆனந்தத்தைப் பெருக்குகிறான். பேரின்பம் பெருகி அலை மோத, அதைத் தாங்கவியலாத இவ்வுடம்பை நான் எப்படித் தாங்க விரும்புவேன்.

சனவரி, 29

‘தன்னேர் இல்லோன் தானே ஆனதன்மை
என்னேர் அனையார் கேட்கவந்து இயம்பி
அறைகூவி ஆட்கொண்டருளி
மறையோர் கோலம் காட்டியருளலும்
உளையா அன்பென்பு உருக ஓலமிட்டு.’

தனக்கு ஒப்பில்லாத தனிமுதல்வன், எல்லாவற்றுடனும் கலந்து தானாகுந்தன்மையன். என்போன்ற அடியார்கள் ஈடேறும் பொருட்டு அந்தண வேடம் பூண்டு வந்து தன் பெருமையை வெளிப்படுத்தினான். எம்மை வலிய ஆட்கொண்ட அவனது அன்பை எண்ணி நான் எலும்பும் உருகும்படி ஓலமிட்டழுதேன்.

சனவரி, 30

‘சொல்லுவதறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான் எனைச் செய்தது

தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்கு
அருளிய தறியேன் பருகியுமாரேன்
விழுங்கியு மொல்லகில்லேன்.'

நான் அனுபவித்த சிவானந்த போகத்தை எப்படி
எடுத்துரைப்பது என்று அறியமாட்டேன். நீ என்னை
ஆட்கொண்டது எவ்விதமென்றும் அறியேன். ஏதொன்றும்
விளங்காத அற்பன் நான். நீ அருள்புரிந்த முறைமை என்
அறிவுக்கெட்டாதது. ஆயினும் அது பருகப் பருகத்
திகட்டாதது. உண்ண உண்ணப் போதுமெனாதது.

சனவரி, 31

'உள்ளங்கொண்டோர் உருச் செய்தாங்கெனக்கு
அள்ள நூறாக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிநெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்பதாக்கினன், என்னில்
கருணை வான் தேன் கலக்க
அருளொடு பராவமுது ஆக்கினன்
பிரமன் மாலறியாப் பெற்றியோனே.'

மனதைக் கொண்டு ஒரு வடிவம் செய்தாற் போல,
இறைவன் அன்பு ஊற்றெடுக்கும் உடலை எனக்குத்
தந்தருளினான். கனியும் கரும்பும் தேடுகின்ற யானையைப்
போன்று தகுதியற்ற என்னையும் அவன் பேரானந்தத்தில்
திளைக்கச் செய்தான். திருமாலுக்கும், பிரம்மாவுக்கும்
எட்டாத இயல்புடைய பெருமான் என்னை சிவானந்தத்தை
அனுபவித்து, அமிர்த சொரூபம் அடையச் செய்தான்.

(மேற்கண்ட பதினாறு பாடல்களும் திருவண்டப்
பகுதியில் உள்ளவை.)

பிப்ரவரி, 1

‘சதுரிழந்தறிமால் கொண்டு சாரும்
கதியது பரமாதிசயமாக
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது.’

ஆன்ம சாதகனுக்கு கர்வம் தடை. மெய்யறிவை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். முக்தியே பக்தன் பெறுகிற பேறுகளில் சிறந்தது. அதன் மகிமை குறித்து வியப்படைதலே ஆத்ம சாதனம். கன்றினுக்காக உருகும் பசுவினைப்போல் பக்தர்கள் இறைவனுக்காக மனம் உருகுவர். தங்கள் சிந்தையில் குடிகொண்ட தெய்வமன்றி வேறெதுவும் அவர்களுடைய கனவிலும் வருவதில்லை.

பிப்ரவரி, 2

‘அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரனாகி அருளிய பெருமையை
சிறுமையென்றிகழாதே திருவடியிணையைப்
பிறிவினையறியா நிழலது போல.’

பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பால் இருக்கிற பரமன், இந்நிலவுலகில் குருவாக வந்து என்னை ஆட்கொண்டது, அவனுடைய பெருமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு. இறைவனின் இச்செயலை வெகு சாதாரணமாய் எண்ணிவிடக் கூடாது. உடலைவிட்டு நீங்காத நிழலைப் போன்று அவனுடைய திருவடிகளை பக்தன் ஒருபோதும் மறந்துவிடலாகாது.

பிப்ரவரி, 3

‘அன்பெனு மாறு கரையது புரள
நன்புலனொன்றி நாதவென்றரற்றி

உரைதடுமாறி உரோமஞ்சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டு இருதயமலரக்
கண்களிகூர நுண்ணுளியரும்பச்
சாயாவன்பினை நாடொறுந்தழைப்பவர்
தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி.'

மெய்யன்பனின் பக்தி ஆறாய் பெருக்கெடுக்கிறது. புலன்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்க, அவனது நாக்கு இறைநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். பக்தி மேலீட்டில் வாய்ச் சொல் தடைப்படுகிறது. மயிர்க்கூச்செறிகிறது, கைகுவி கிறது, உள்ளம் பரவசமடைகிறது. கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அரும்புகிறது.

பக்தி குறையாவண்ணம் நாள்தோறும் அதனை செழிக்கச் செய்பவர்களுக்கு, இறைவன் தாயாகி அவர்களை வளர்க்கிறான். அந்த மேலோனுக்கு வணக்கம்.

பிப்ரவரி, 4

'ஆடக மதுரை யரசே போற்றி
கூடலிலங்கு குருமணி போற்றி
தென்றில்லை மன்றினுளாடி போற்றி
இன்றெனக்காரமுதானாய் போற்றி.'

மதுரையை ஆடற்களமாய்க் கொண்ட இறைவா, உன்னைப் போற்றுகிறேன். என்னைச் சீடனாய்த் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்ட பரமகுருவிற்கு வணக்கம். தெற்கில் சிதம்பரத்தில் ஆடிய கூத்தபிரானைப் போற்றுகிறேன். என்னையும் அமிர்தசொருபமாக்கியவனுக்கு வணக்கம்.

பிப்ரவரி, 5

'மூவா நான் மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல் கொடிச் சிவனே போற்றி

மின்னாருருவ விகிர்தா போற்றி
கல் நார் உரித்த கனியே போற்றி.'

சாக்ஷதமான நாலு வேதங்களுக்கும் தலைவனே, உன்னைப் போற்றுகிறேன். காளையின் வடிவம் பொறித்த வெற்றிக் கொடியுடைய சிவனைப் போற்றுகிறேன். பிரபஞ்சத்தில் வேறான பல வடிவங்கள் தாங்கிய ஒளிவண்ணனே, உனக்கு வணக்கம். கல்லில் நார் உரிப்பது போன்று அரிதாகிய ஞானக் கனியே, வணக்கம்.

பிப்ரவரி, 6

'படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையு மெந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி எந்தை போற்றி
தேசப்பளிங்கின் திரளே போற்றி.'

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலுக்கு அதிபதியே! உம்மைப் போற்றுகிறேன். உயிர்களடையும் துயர்கள் போக்கும் எமது தந்தையே! உம்மைப் போற்றுகிறேன். என்னை ஆள்கின்ற பிரானே, என் தலைவனே! ஒளியும் அழகும் ஒன்றாய் திரண்ட ஆத்ம சோதியை வணங்கிப் போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 7

'வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி.'

சகலமும் அறிந்தவனே, வணக்கம். புனிதனே! வணக்கம். முக்தி என்னும் வீடு பேற்றைக்கொடுப்பவனே, ஞானக் கனியாய் விளங்குபவனே, கங்கா நதியைச் சடையில் தாங்கிய சிவனே வணக்கம்.

பிப்ரவரி, 8

‘உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையேனடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி.’

சகலமும் தனதாக்கிக் கொண்டவனே! உன்னை வணங்குகிறேன். கடையனாகிய என்னைத் தனது உடைமையாக்கிக் கொண்டவனை - மெய்யுணர்வை வணங்குகிறேன். பெரிய பொருளை வணங்குகிறேன். அணுவாய் திகழ்வனை அனைத்துக்கும் தலைமையான மங்கள வடிவை நான் வணங்குகிறேன்.

பிப்ரவரி, 9

‘குறியே போற்றி, குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க்கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க்கெளிய இறைவா போற்றி.’

என் வாழ்வின் குறிக்கோளானவனைப் போற்றுகிறேன். சிறந்த குணத்தை, நல்லநெறியை, விழிப்புணர்வாய் அமைந்தவனைப் போற்றுகிறேன். தேவர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய அமுதத்தை, எம்போன்றார்க்கு எளிதில் வாய்க்கும் இறைவனை நான் போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 10

‘தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றி என்னைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி

உரையுணர் விறந்த ஒருவ போற்றி
விரிகடலுலகின் விளைவே போற்றி.'

என் தோழன் நீ! எனது வாழ்வின் மூலகாரணன் நீ, எப்போதும் என்னுடைய புகலிடமாய் அமைந்தவனே! உன்னை நான் போற்றுகிறேன். நித்திய முத்தனாய் (ஞானம், கடவுள்) நிலைத்தவனே! நீ அனைவர்க்கும் தந்தை ஆனாய். உயிர்களின் அழுக்கை அகற்றுகிறாய். சொல்லுக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத தனிப்பொருளே வணக்கம். நீலக்கடல் சூழ்நிலவுலகில் வாழ்வோரின் பெரும் பேறே, உன்னை வணங்கிப் போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 11

'அருமையில் எளிய அழகே போற்றி
கருமுகிலாகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
என்னையும் ஒருவனாக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி.'

அழகனே, நீ அடைதற்கரியவன். பக்தர்களுக்கோ எளிதில் வசப்படுகிறவன். உயிர்களைக் காத்தற்பொருட்டு கார்மேகமாகிய கண்ணே, உன்னைப் போற்றுகிறேன். பெருங்கருணையில் மேருமலையானவனுக்கு வணக்கம். என்னையும் தகுதியுடையவனாக்கி தம் திருவடிகளை எனது சிரசில் வைத்து ஆட்கொண்ட அண்ணலே! உம்மை வணங்கிப் போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 12

'தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி

முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
 மாணேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
 வானகத்தமரர் தாயே போற்றி.'

தம்மை வந்தடைவார் துயர்தீர்க்கும் தலைவனே,
 உம்மைப் போற்றுகிறேன். சாகுவதமான ஆனந்த சாகரனே,
 உம்மைப் போற்றுகிறேன். உலகின் தோன்றி மறையும்
 இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டவனே, வணக்கம். பிரபஞ்சத்தில்
 உள்ள அனைத்தும் மறைந்தாலும் அவற்றின் மூலப்
 பொருளாய் எப்போதும் இருப்பவனே வணக்கம். மானொத்த
 விழிபடைத்த உமையம்மை மணவாளனே, வானகத்து
 தேவர்களின் தாயாயிருந்து காப்பவனே, உம்மை வணங்கிப்
 போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 13

'பாரிடை ஐந்தாய் பரந்தாய் போற்றி
 நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
 தீயிடை மூன்றாய் திகழ்ந்தாய் போற்றி
 வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
 வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி.'

பஞ்சபூதங்களில் ஐந்தாவது பூதமான நிலமாகவும்,
 நான்காவது பூதமான நீராகவும் வடிவெடுத்த உம்மைப்
 போற்றுகிறேன். மூன்றாம் பூதமான அக்னியாகவும்,
 இரண்டாம் பூதமான வாயுவாகவும், முதல் பூதமான ஆகாய
 மாகவும்' திகழ்பவனே, உம்மை வணங்கிப் போற்றுகிறேன்.

பிப்ரவரி, 14

'அளிபவர் உள்ளத்தமுதே போற்றி
 கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
 நனவிலும் நாயேற்கருளினை போற்றி.'

மனம் முற்றிலும் பரிபக்குவமாயிருப்பவர் உள்ளத்தில் அமிர்தமாக ஒளிப்பவனே போற்றி. தேவர்களுக்குக் கனவிலும் வாய்க்காத உன் தரிசனம், எனக்கு விழிப்பு நிலையில் கிடைக்கச் செய்தனை போற்றி.

பிப்ரவரி, 15

‘அண்ணாமலையெம் அண்ணா போற்றி

கண்ணார முதக்கடலே போற்றி

... ..

... ..

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி

எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி.’

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியுள்ள எம் தலைவனே, உம்மைப் போற்றுகிறோம். ஞானாமிர்தம் தேக்கிய சாகரத்தை வணங்கிப் போற்றுகிறோம். அண்டங்களனைத்தும் நீரேயாயினும் எமது தென்னாட்டில் உம்மைச் சிறப்பாகக் காண்கிறோம். எந்நாட்டவராலும் போற்றப் படுகிற உம்மை வணங்குகிறோம்.

பிப்ரவரி, 16

‘அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி

இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி

தளர்ந்தேன் அடியேன் தமிழேன் போற்றி

களங்கொளக்கருத அருளாய் போற்றி.’

தாயை ஒத்த இறைவா! எனக்கு அருள்புரிவாயாக. அஞ்ஞான இருளை அகற்றும் பெருமானே! நீ போற்றுதலுக்குரியவன். இந்தவுலக வாழ்வில் நான்தனியாளாய் அலைந்து சலித்துப் போனேன். நிலைபெறுடைய உம்மையே நான் விரும்பி இருக்கும்படி அருள்வீராக.

பிப்ரவரி, 17

‘அஞ்சேலென்றிங் கருளாய் போற்றி
 நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
 அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
 நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
 பத்தா போற்றி பவனே போற்றி.’

அடைக்கலம் அளித்தவனே போற்றி. நஞ்சை விரும்பி
 அமிர்தமாக்கியவனே போற்றி. தந்தையாகவும்,
 ஆசானாகவும், அழிவற்றவனாகவும் மாசற்றவனாகவும்
 உயிர்களின் பிறப்பிடமாகவும் இருப்பவனே போற்றி.

பிப்ரவரி, 18

‘பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
 அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
 மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
 முறையோதரியேன் முதல்வா போற்றி.’

நீர் அனைத்திலும் மேம்பட்டவர், உயிர்களை
 இரட்சிப்பவர். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் (ஐம்புலன்)
 எட்டாதவர், பரிசுத்தமாய் இருப்பவர். வேதியன் உருத்தாங்கி
 வந்த நீர், நேர்மையில் இருந்து விலகாதவர். இப் பிறவிப்
 பிணியை இனியும் என்னால் சகிப்பதற்கில்லை.
 அனைத்துக்கும் மூலப்பொருளே, உம்மைப் போற்றுகிறேன்.
 உடனே என்னை ஆண்டு கொள்ளும்

பிப்ரவரி, 19

‘அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
 மருவிய கருணை மலையே போற்றி
 துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
 தெரிவரிதாகிய தெளிவே போற்றி.’

நீர் உருவமற்றவனாயும், உருவமுள்ளவனாயும் விளங்குகிறீர். மலைபோன்ற உமது பெருங்கருணையை வியந்து போற்றுகிறேன். சுத்தநிலைகடந்த பேரொளியே, சிவதத்துவமாய் திகழும் பரமனே! உம்மைப் போற்றி வணங்குகிறேன்.

பிப்ரவரி, 20

‘தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளானவர்கட்கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேராயிரமுடைய பெம்மான் போற்றி.’

துளைக்கப்படாத முத்தின் முழுமையான ஒளியே! உம்மைப் போற்றுகிறேன். தன்னைப் பணிந்தோரிடத்துத் தயவாயிருப்பவரே, உம்மைப் போற்றுகிறேன். தெவிட்டாத அமுதமே, அருளாளரே, ஆயிரம் திருப் பெயர்கள் கொண்ட பெருமானே, உம்மை வணங்கிப் போற்றுகிறேன்.

(மேற்கண்ட இருபது பாடல்களும் போற்றித்திரு அகவல் பகுதியில் உள்ளவை.)

பிப்ரவரி, 21

‘மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்துன்
விரையார் கழற்கென்
கை தான் தலைவைத்து கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி
சய சய போற்றியென்னும்
கைதான் நெகிழவிடேன் உடையாய்
என்னைக் கண்டுகொள்ளே.’

உன் திருவடியை நாடும் எனது உடல் மகிழ்ச்சியில் நடுநடுங்குகிறது. கண்கள் நீரைப்பெருக்கிட நான் சிரமீது கை கூப்பி உன்னை வணங்குகிறேன். என் உள்ளம் உனது கோவிலானதால் உலகியல் அதைவிட்டு நீங்கியது. நான் மெய்ம்மை போற்றி நெறியில் நிற்பவன். உனது வெற்றிகள் மேலும் தொடர்கவென்று வாழ்த்துகிறேன். ஒதாது முற்றும் உணர்ந்தவனே, நீ உன்மை அடியார்களைக் கண்டு கொள்க

பிப்ரவரி, 22

‘கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன்
வாழ்க குடி கெடிலும்
நள்ளேன் நினதடியாரொடு அல்லால்
நரகம் புகிலும்
எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்
பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிற தெய்வம்
உன்னையல்லா தெங்கள் உத்தமனே.’

இறைவா, உன் திருவருள் கிடைத்தால் போதும், இந்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா பதவி கிடைத்தாலும் வேண்டேன். உன் அடியவர்களல்லாது வேறு எவருடைய நட்பையும் விரும்பேன். விதிக்கப்பட்டது. நரகமே யென்றாலும் அதை இழிவாக எண்ணமாட்டேன். மேலோனாகிய உன்னையன்றி மற்ற தெய்வங்களை மனதில் கொள்ளமாட்டேன்.

பிப்வரி, 23

‘உத்தமன் அத்தன் உடையான்
அடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்இவன்
என்ன மனநினைவில்

ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட
 ஊரூர் திரிந்தெவரும்
 தத்தம் மனத்தன பேச எஞ்ஞான்று
 கொல் சாவதுவே.'

இறைவா, உம்மை எல்லார்க்கும் மேலோன் என்றும், என் தந்தை என்றும், என்னை உரிமைப் பொருளாய்க் கொண்டவன் என்றும் புகழ்வேன். புகழ்ந்தபடி உம்முடைய தலங்களுக்கு நான் செல்வேன். என்னை மறந்து உம்மை நினைத்திருப்பேன். ஊர் எதை வேண்டுமானாலும் பேசட்டும். நான் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது சிவானுபவத்தில் திளைத்திருப்பேன்.

பிப்ரவரி, 24

'தவமே புரிந்திலன் தண்மலர்
 இட்டு முட்டாதிறைஞ்சேன்
 அவமே பிறந்த அருவினையேன்
 உனக் கன்பருள்ளரிஞ்
 சிவமே பெறுந் திருவெய்தின்
 நின் திருவடிக் காம்
 பவமேயருளு கண்டாய் அடியேற் (கு)
 எம் பராபரமே.'

இறைவா, நான் தவம் செய்ததில்லை. மலர்தூவி உம்மைத்துதித்ததில்லை. வீணில் பிறந்த பாதகன் நான். உமது அடியார்களைப் போல் சிவபோதம் என்கிற செல்வத்தை நான் பெற்றேனில்லை. உம்மை அடைதற்கான நம்பிறவியை உமதருளால் நா ள் பெறுவேனாக.

பிப்ரவரி, 25

'உழிதரு காலும் கனலும் புனலொடு
 மண்ணும், விண்ணும்

இழிதரு காலம் எக்காலம்
 வருவது வந்ததற்பின்
 உழிதருகாலத்த உன்னடியேன்
 செய்த வல் வினையைக்
 கழிதரு காலமு மாயவை
 காத்தெம்மைக் காப்பவனே.'

பிரளய காலத்தில் வாயுவும், அக்னியும், நீரும், நிலமும், ஆகாயமும் ஒடுங்கும், படைப்பையும் அழிவையும் உண்டுபண்ண வல்லது காலம். நீர் காலத்தை ஆள்பவர். எனது கொடிய வினைகளை அழிக்கும் காலனாயிருப்பீர். வினையிடம் இருந்தும், காலத்திடமிருந்தும் எம்மைக் காத்திடுவீராக

பிப்ரவரி, 26

'பவன் எம்பிரான்பனிமாமதிக்
 கண்ணி விண்ணோர் பெருமான்
 சிவன் எம்பிரான் என்னை ஆண்டு
 கொண்டானென் சிறுமை கண்டும்
 அவன் எம்பிரானென்ன நானடியேன்
 என்னயிப்பரிசே
 புவன் எம்பிரான் தெரியும் பரிசு
 ஆவதியம்புகவே.'

உலகவுயிர்களைப் படைத்தவன், சந்திரசேகரன். தேவர்களின் தலைவன், நன்மையே செய்பவன், ஞானப் பெருவெளியாய் இருப்பவன். ஈனமுற்ற என்னையும் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான். அவன் என்னை ஆண்டு கொண்டதும் நான் அவனுக்கானதும் அவனுடைய பெருந்தன்மையால் அல்லவா!

பிப்ரவரி, 27

‘புகவே தகேன் உனக்கன்பருள்
 யானென் பொல்லாமணியே
 தகவேயெனை உனக்காட் கொண்ட
 தன்மை எப்புன்மையரை
 மிகவேயுயர்த்தி விண்ணோரை
 பணித்தி அண்ணா அமுதே
 நகவே தகுமெம் பிரானென்னை
 நீ செய்த நாடகமே.’

பெருமானே! உமது அன்பர்கூட்டத்தில் இடம் பெறும் தகுதி சிறிதும் இல்லாதவன் நான். அத்தகைய என்னை ஆட்கொண்டிருப்பது உம்முடைய இயல்பேயாகும். இவ்வுலகில் கடைப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் நீர் சிவஞானம் தந்து மேன்மைப்படுத்துகிறீர். வானவராயினும் சிவஞானம் பெறாவிடில் அவர் கீழோர்தாம். அப்பனே, அமிர்தமே, இறைவா! வியத்தற்குரியது உம்திருவிளையாடல்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம் மெய்யுணர்தல் பகுதியில் உள்ளவை.)

பிப்ரவரி, 28

‘நாடகத்தால் உன்னடியார்போல்
 நடித்து நானடுவே
 வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
 மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்
 ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே
 இடையறா அன்புனக் கென்
 ஊடகத்தே நின்றுருகத்
 தந்தருள் எம் உடையானே.’

'என்னுடைய பக்தி என் இயல்புக்குப் பொருந்ததாய், உடனுக்குடன் மாறும் நாடகத்தில் நடிப்பது போல் உள்ளது. ஆனால், முக்தி பெறுவதற்கு மட்டும் நான் அவசரப் படுகிறேன். அன்பில் உருகிடின உள்ளம் தூயதாகும், அப்போது உன் வடிவான உம்மை நான் சுயானுபவத்தில் கண்டிருப்பேன். என் பாசாங்கைப் பொருட்படுத்தாது உமது முறைப்படி என்னைப் பக்குவப்படுத்திடும்.'

பிப்ரவரி, 29

'யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்
இறப்பதனுக் கென் கடவேன்
வானேயும் பெறில் வேண்டேன்
மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
தேனேயும் மலர்க் கொன்றை
சிவனே யெம்பெருமானெம்
மானேயுன் அருள் பெறு நான்
என்றென்றே வருந்துவனே.'

நான் பிறப்பு இறப்பு பற்றி அஞ்சவில்லை. அந்த விண்ணகமே கிடைப்பதாயினும் விரும்பமாட்டேன். மண்ணுலகப் பெருமைகளும் வேண்டேன். எம்பெருமானே! உமது அருளை மட்டுமே நான் என்றும் வேண்டி நிற்பேன்.

மார்ச், 1

'வருந்துவ நின் மலர்ப்பாதமவை
காண்பான் நாயடியேன்
இருந்து நல மலர் புனையேன்
ஏத்தேன் நாத்தழும்பேற
பொருந்திய பொற்சிலை குனித்தாய்
அருளமுதம் புரிய' யேல்

வருந்துவன் நல் தமிழேன்
மற்றென்னே நான் ஆமாறே.'

மேருவை வில்லாய் வளைத்தவனே! உன்னுடைய தாமரைத் திருவடிகளை நான் காண முயல்கிறேன். உறுதியான உடலிருந்தும் உன்னை நான் பூக்களால் அலங்கரிக்க வில்லை. என்னுடைய நாவில் தழும்பு உண்டாகும்படி உன்னை நான் போற்றிடவில்லை. ஆனால், உன்னுடைய அருளமுதம் கிடைக்காதெனில் நான் பெரிதும் வருந்துவேன். என்னால் செய்யக் கூடியது வேறு எதுவுமில்லை.

மார்ச், 2

'ஆமாறுன் திருவடிக்கே
அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன்
புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான் நின் திருக் கோயில் தூகேன்
மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன்
சதுராலே சார்வானே.'

நான் ஈடேறுவதற்கு உன் திருவடி நினைத்து நெஞ்சம் உருகவில்லை. அன்புணர்வு மிகவாகி நெகிழவில்லை. உனக்காகப் பூமாலை தொடுக்கவோ, உன்னைப் போற்றி யுரைத்திடவோ செய்ததில்லை. மரணத்தை நோக்கிப் போகிற நான், உன்னுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்து கூத்தாடவில்லை. உன் திருக்கோயிலை மெழுகித் தூய்மை செய்திருந்தாலும் ஒரு பலன் இருந்திருக்கும்.

மார்ச், 3

‘வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
 ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
 கோனாகி யான் எனது என்றவரவரைக் கூத்தாட்டு
 வானாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே.’

இறைவனே! விண், மண், காற்று, நெருப்பு, நீர் என
 ஐம்பூதங்களாய் ஆனதும் நீர்தாம். உடலும் உயிருமாய்
 ஆகியிருப்பதும் நீரே. தோற்றத்தில் இருப்பவையும்,
 தோன்றாநிலையிலும் இருப்பதும் நீரல்லவா. உலகிற்கும்
 உயிர்களுக்கும் தலைவனாயிருப்பவரே. உமது மக்களிடம்
 நீர்வைத்த அகந்தையாலன்றோ அவர்கள் அஞ்ஞான இருளில்
 மூழ்கிக்கிடக்கின்றனர். பற்றுக்கொண்டவராகி மெய்ப்
 பொருளைக் காணமறந்தனர். உண்மையில் அனைத்தும் உமது
 செயல். ஆனால், உம்முடைய பெருமைகளில் ஒன்று
 சொல்லவும் எனக்குச் செயலில்லை.

மார்ச், 4

‘வேனில் வேள் மலர்க்கணைக்கும்
 வெண்ணகைச் செவ்வாய்க்கரிய
 பானலார் கண்ணியர்க்கும்
 பதைத்துருகும் பாழ் நெஞ்சே
 ஊனெலாம் நின்றுருகப்
 புகுந்தாண்டான் இன்று போய்
 வானுளான் காணாய் நீ
 மாளா வாழ்கின்றாயே.’

மனமே! காமவசப்பட்டு நீ கலங்குகின்றாய்.
 பெண்களைப் போகப் பொருளாய் கருதி அவர் தம் பின்னே
 திரிந்தலைகிறாய், நம்மை ஆட்கொள்வதற்காகவே வந்த ஈசன்
 அருவமாய் இருக்கிறான். அவனருள் பெற நீ உருகினால் நாம்
 ஈடேறலாம்

மார்ச், 5

‘வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே
 வல்வினைப்பட்டு
 ஆழ்கின்றாய் ஆழாமற்
 காப்பானை யேத்தாதே
 சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச்
 சொல்கின்றேன் பல்காலும்
 வீழ்கின்றாய் நீயவலக்
 கடலாய வெள்ளத்தே.’

மனமே, நாம் பெயரளவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் இது வாழ்வாகுமா? தீவினைகள் புரிந்துதுன்பக்கடலில் ஆழ்ந்திடும் நெறியற்ற வாழ்க்கையிது! இறைவனைத் தொழுது, துயரங்களில் இருந்து மீள வழியிருந்தும் நீயதைச் செய்யவில்லை. ஆனால், திரும்பத் திரும்பத் தீமைகள் செய்து துன்பக்கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

(மேற்கண்ட ஏழு பாடல்களும் திருச்சதகம் அறிவுறுத்தல் பகுதியில் உள்ளவை.)

மார்ச், 6

‘வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய்
 விண்ணோர் பெருமானே எனக்கேட்டு வேட்டநெஞ்சாய்
 பள்ளந்தாழ் உறுபுனலிற் கீழ் மேலாகப்
 பதைத்துருகும் அவர்நிற்க என்னையாண்டாய்.’

கங்காதரன், ஜடாதாரன், ரிஷபாருடன், மகாதேவன் என்று உன் பெயரைக் கேட்டதுமே உனது அன்பர்கள் அருள் வேட்கை கொண்டுவிடுகிறார்கள். அருவி நீர் வீழும் மடுவில் சிக்கி உயிருக்குப் போராடுகிறவர்களின் துடிப்பு அவர்களிடம்

இருக்கிறது. ஆவல்மிக்க அவர்களை விட்டு நீ ஏனோ என்னை ஆட்கொண்டாய்?

மார்ச், 7

‘உள்ளந்தாள் நின்று உச்சியளவு நெஞ்சாய்
உருகாதால் உடம்பெல்லாம் கண்ணா அண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங்கல்லாம்
கண்ணிணையும் மரமாம் தீ வினையினேற்கே.’

உனது அன்பர்களின் பேராவல் என்னிடம் இல்லை. அவர்களைப் போலாவதற்கு என் உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை நெஞ்சாகி நான் உருகவேண்டும். எனது உடம்பெல்லாம் கண்ணாகி வெள்ளம் போல் கண்ணீர் பாய வேண்டும். ஆனால், என் நெஞ்சம் ஒரு கல்லாய், கண்ணி ரண்டும் மரத்துண்டுகளாய் உணர்வற்றுக்கிடக்கின்றன. என் தீவினை அத்தகையது.

மார்ச், 8

‘வினையிலே கிடந்தேனைப்புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைகேடன் என்பாய் போல
இனையன் நான் என்றுன்னை அறிவித்தென்னை
ஆட்கொண்டெம்பிரானாய்.’

இறைவா, உயிர்களின் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உன்னாலன்றோ! வினைகளில் சிக்குண்டு கிடக்கும் என்னிடம் ‘உன்னை ஈடேற்றவந்த பரமன் என்று நீ அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாய், என்னை ஆட்கொள்ளவும் செய்தாய்.

மார்ச், 9

‘..... இரும்பின்பாவை
அனைய நான் பாடேன் நின்றாடேன் அந்தோ

அலறிடேன், உலறிடேன் ஆவிசோரேன்
முனைவனே முறையோ நான் ஆனவாறு
முடிவறியேன் முதல் அந்தம் ஆயினானே.'

இரும்பினால் செய்த சிலை போன்ற நான்
பாடவில்லை, ஆடவில்லை, வாடவுமில்லை. பரவசத்தில்
மயங்கி விழவுமில்லை. இப்படி நான் நடந்து கொள்வது
முறையல்ல என்கதி என்னவாகுமோ தெரியவில்லை.

மார்ச், 10

'ஆயநான் மறையவனும் நீயேயாதல்
அறிந்துயான் யாவரினுங் கடையனாய்
நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு
நாதனே, நானுனக்கோர் அன்பன் என்பேன்
ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டுகொண்டாய்.'

நீ வேதங்களின் தலைவன், நானோ அற்பமனிதன்.
ஆயினும் உனக்குப் புறம்பானவன் அல்ல. ஒரு நாயினைப்
போன்ற நான் உனது அன்பன் என்று சொன்னதும் என்னை
ஆட்கொண்டுவிட்டாய். (இது உன் கருணையின் செயல்).

மார்ச், 11

'பேசுற்றாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
பெருமானே என்றென்றே பேசிப்பேசிப்
பூசுற்றாம் திரு நீரே நிறையப்பூசி
போற்றியெம் பெருமானே
நேசத்தால் பிறப்பு இறப்பு கடந்தார்தம்மை
ஆண்டானே அவாவெள்ளம் கள்வனேனை
மாசற்ற மணிக் குன்றே எந்தாயந்தோ
என்னை நீ ஆட்கொண்ட வண்ணந்தானே.'

ஒளிமயமான எம் தந்தையே! உமதன்பர்கள்
பேசுவதாயின் ஈசனே, என் தாயே, என் தந்தையே, எம்

பெருமானே என்றுதான் பேசுவார்கள். திருநீற்றை நிறையப் பூசுவார்கள். உம்மிடம் கொண்ட பேரன்பால் அவர்கள் பிறவி வினையைக் கடந்தனர். நீர் அவர்களை ஆட்படுத்திக் கொண்டீர். ஆசை வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கள்வன் நான், என்னை நீர் மீட்ட தன்மையை என்னென்பது!

மார்ச், 12

‘வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதேயன்று
அநேகன் ஏகன் அணுஅணுவில் இறந்தாய் என்றங்கு
எண்ணந்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
எய்து மாறறியாத எந்தாய்
வண்ணந்தான் அது காட்டி வடிவுகாட்டி
மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி வழி அற்றேனை
திண்ணந்தான் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டாய்
எம் பெருமான் என் சொல்லிச் சிந்திக்கேனே.’

இறைவா, உன்னுடைய நிறம் சிவப்பா வெளுப்பா. நீ அநேகனா, ஏகனா, அணுவடிவினனா, பரமானுவா என்பதை தேவர்களும் அறியார். உன்னை அடையும் வழியை அறியாதிருந்த எனக்கு அதைக் காட்டியருளினீர். உனது மெய்யான வடிவத்தைக் கண்டு கொண்டேன். ஆனால், நான் எதையும் விவரிக்க இயலாதவனா யிருக்கிறேன்.

மார்ச், 13

‘சிந்தனை நின்றனக்காக்கிநாயினேன்றன்
கண்ணினை நின்றிருப்பாதப் போதுக்காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கேயாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கி ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்தெனை ஆட் கொண்டுளே புகுந்தவிச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையேயுன்னைத்
தந்தனை செந்தாமரைக் காடனையமேனித்
தனிச்சுடரே இரண்டுமிலித் தனியனேற்கே.’

பேரமிர்தப் பெருங்கடலாய், மலையாய் விளங்கும்
 உனது பொன்மேனி தாமரைப்பூவனமே! சுயமாய் எழுந்த
 சோதியே, என்மனம் உனதாயிற்று. கண்ணிரண்டு பெற்றேன்,
 உன் திருவடிகள் காண்பதற்கு. அந்தத் திருவடிகளைத்
 தொழுவதே என் வழிபாடு. உன் பெருமையன்றி
 வேறொன்றை நான் பேசுகிலேன். எனது புலன்களாய் உனது
 அருளை நான் அனுபவிக்கின்றேன். ஐம்பொறிகளை எப்படிப்
 பயன்படுத்துவது என்று அறியாத என்னை இவ்விதம் நீ
 ஆட்கொண்டாய்.

மார்ச், 14

‘கேட்டாரும் அறியாதான் கேடொன்றில்லான்
 கிளையிலான் கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்
 நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத்துள்ளே
 நாயினுக்கு தவிசிட்டு நாயினேற்கே
 காட்டாதன வெல்லாம் காட்டிப்பின்னுங்
 கேளாதன வெல்லாம் கேட்பித்தென்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
 எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சைதானே.’

தங்கள் காதுகளைக் கொண்டு யாரும் இறைவனை
 அறியமுடியாது. அவன் பூரணன், மாறுபாடற்றவன்.
 கேட்பதற்கென்று தனியுறுப்பு இல்லாமலே அவன்
 கேட்கிறான். உலக அறிவை நாடும் மக்கள் நடுவே எனக்கும்
 ஓர் ஆசனமளித்து, உயர்ந்த ஞானத்தை ஊட்டியருளினான்.
 ஆன்மாவே நான் என்பதை எனக்கு உணர்தினான். நான்
 அவனால் பெற்ற சிவஞானத்தை வார்த்தைகளால் எப்படி
 விளக்குவேன்?

மார்ச், 15

‘விச்சைதானிது ஒப்பதுண்டோ கேட்கின்
 மிகு காதலடியார் தம்மடியனாக்கி
 அச்சம்தீர்த் தாட்கொண்டான் அமுதம் ஊறி
 அகநெகவே புகுந்தாண்டான் அன்புகூர்.’

தன்னுடைய அன்புமிக்க அடியார் கூட்டத்தில்
 என்னையும் அவன் சேர்த்துக் கொண்டான். என் அச்சத்தை
 அவ்விதமாய் அவன் தீர்த்துவிட்டான். என் நெஞ்சில் அமிர்த
 சொருபமாய் அவன் கலந்துள்ளான். இதுபோன்ற மேலான
 வித்தையை எங்கேனும் யாராவது கேட்டதுண்டா?

மார்ச், 16

‘தேவர்கோ அறியாத தேவதேவன்
 செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கும் மற்றை
 மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாதானும் பாகத்தெந்தை.’

தேவர்களின் தலைவனான மகாதேவனை
 தேவேந்திரன் அறியமாட்டான். மும்மூர்த்திகளுக்கும்
 தலைவன் அவனல்லவா! அனைத்துக்கும், அனைவர்க்கும்
 அவனே மூலப்பொருள். உமையொரு பாகம் வைத்த அவனே
 எம் தந்தை.

மார்ச், 17

‘யாவர் கோன் என்னையும் வந்தாண்டு கொண்டான்
 யாமார்க்கும் குடியல்லோம், யாதுமஞ்சோம்
 மேவினோ மவனடியாரோடு
 மேன்மேலும் குடைந்தாடி ஆடுவோமே.’

எம்மை வலிய வந்து ஆட்கொண்ட அவனைத் தவிர
 வேறு யாருக்கும் நாங்கள் குடியல்லோம், இனி ஒருபோதும்

அச்சத்துக்கு இடமில்லை. அவனது அடியார்கள் எல்லோரும் ஆனந்தக்கடலில் ஆடிக்களிப்போம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம் - சுட்டறுத்தல் பகுதியில் உள்ளவை.)

மார்ச், 18

‘ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்
கன்பிலை என்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர்
குடுகின்றிலை குட்டுகின்றதுமிலை
துணையிலி பிண நெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை
செய்வதொன்றறியேனே.’

நெஞ்சே, நீ எவ்வித செயலுமின்றிச் சவம் போல் கிடக்கிறாய். ஏனோ உனக்குத் தில்லைக்கூத்தனின் திருவடிகள் மீது அன்பில்லாது போயிற்று. உன்னுள் அன்பு மேலிட்டிருந்தால் அல்லவா நீ ஆடவும் பாடவும் செய்திருப்பாய். நீ கொஞ்சமும் பதைபதைப்பு கொள்ளாமல் உணர்ச்சியற்று இருக்கின்றாய். இறைவனை வணங்குவது மில்லை, அவனுடைய சிவந்த திருப்பாதங்களை சிரசின் மீது தரிப்பதுமில்லை. உனக்கு இறைநாட்டம் சிறிதும் இருப்பதாய் தெரியவில்லை. வீதிகளில் அவனுடைய திருநாமத்தைப் பாடிச் செல்வதுமில்லை. இறைநாட்டமில்லாத உன்னை எதற்காக நான் வைத்துக் கொண்டிருப்பது?

மார்ச், 19

‘அறிவிலாத எனைப்புருந் தாண்டு கொண்டு
அறிவதையருளிமேல்

நெறியெலாம் புலமாக்கிய எந்தையைப்
 பந்தனை யறுப்பானை
 பிறிவிலாத இன்னருள்கள் பெற்றிருந்து
 மாறாடுதி பிணநெஞ்சே
 கிறியெலாம் மிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்
 தாயென்னைக் கெடுமாறே.'

அறிவேதுமற்றவனின் உள்ளத்தில் எழுந்தருளி அறியத்
 தக்கவற்றை அறிவித்தான் ஈசன். மேலான
 வழிகளை அவனன்றோ எனக்குத் தெளிவுபடுத்தினான்.
 அப்பெருமானுடைய இனிய செல்வங்கள் (குணங்கள்)
 உனக்குச் சொந்தமாயிருந்தும் அற்ப மனதே நீ கீழ்மையில்
 தடுமாற்றம் அடைகின்றாய்.

உன்னிடம் மலிந்து கிடக்கும் பொய்நடைகளால்
 என்னைக் கெடுத்து, கீழ்நிலைப்படுத்துகிறாய்.

மார்ச், 20

'மாறிநின்றெனைக் கெடக்கிடந்தனை எம்
 மதியிலி மடநெஞ்சே
 தேறுகின்றிலம் இனியுனைச் சிக்கெனச்
 சிவனவன் திரள் தோள்மேல்
 நீறுநின்றது கண்டனையாயினும்
 நெக்கிலை இக்காயம்
 கீறுகின்றிலை கெடுவதும் பரிசிது
 கேட்கவுங்கில்லேனே.'

மூடமனமே, நீ என்னுள் இருந்தாலும் என்னைக்
 கெடுக்கிற வேலையைச் செய்கிறாய். உன்னை எப்படி
 நம்புவது? சிவனார்தம் திருத்தோளில் பூசிய திருநீறு கண்டும்
 நீ கசிந்துருகவில்லை. நீ உடல் மீது வைத்த பற்றினால் அழிவு
 நோக்கிச் செல்கிறாய். இதனை நான் சகித்துக் கொள்ள
 மாட்டேன்.

மார்ச், 21

‘ஏனையாவருமெய்திட லுற்று மற்
 றின்ன தென்றறியாத
 தேனை ஆன் நெய்யை கரும்பின் தேறலை
 சிவனை என்சிவலோகக்
 கோனை மான் அனநோக்கி தன் கூறனைக்
 குறுகிலேன் நெடுங்காலம்
 ஊனை யானிருந்து ஒம்புகின்றேன்
 கெடுவேன் உயிர் ஓயாதே.’

சிவ சொரூபம் எத்தகையது என்று பக்தரல்லாதவர்
 களுக்குத் தெரியாது. சிவனை நாடுகிறவர்களுக்குத் தேனாய்,
 பசுநெய்யாய், கரும்பின் சாறாய் சிவானந்தம் அதிகரிக்கும்.
 அவன் நன்மைகளை உண்டு பண்ணுகிறவன். சிவலோகத்தின்
 தலைவனாகிய அவனிடம் நான் பக்தி கொண்டதில்லை.
 மாறாக என் உடலைப் போற்றுவதிலேயே கருத்தா
 யிருந்தேன். இப்படிச் செய்வதைவிட நான் அழிந்து
 போயிருக்கலாம்.

மார்ச், 22

‘ஓய்விலாதன உவமனில் இறந்தன
 ஒண்மலர்த்தாள் தந்து
 நாயிலாகிய குலத்தினுங்கடைப்படும்
 என்னை நன்னெறிகாட்டித்
 தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்த என்
 தலைவனை நனி காணேன்
 தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன்
 செழுங்கடல் புகுவேனே.’

நிலையானவற்றையும், நிகரில்லாதவற்றையும் ஞானச்
 சுடர்வீசும் தனது செந்தாமரைப் பாதங்களையும் இறைவன்
 எனக்குத் தந்தருளினான். கீழ்மையுற்ற எனக்கு மேலான

வழியை அவன் காட்டினான். தாயின் நிறைந்த மனத்துடன் என்னை ஆண்டுகொண்டான். அவனைக் காண்பதற்கு முயற்சி செய்யாத நான் அனலில் விழுந்தோ, மலையில் இருந்து உருண்டோ, ஆழ்கடலில் மூழ்கியோ என் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மார்ச், 23

‘வேனில் வேள் கணைகிழித்திட மதிசடும்
அதுதனை நினையாதே
மான் நிலாவிய நோக்கியர் படிறிடை
மத்திடு தயிராகித்
தேன் நிலாவிய திருவருள் புரிந்த என்
சிவன் நகர்புகப் போகேன்
ஊனில் ஆவியை ஒம்புதுற்பொருட்டினும்
உண்டுடுத்திருந்தேனே.’

இனிமையின் சிகரமாய் திகழும் சிவசாம்ராஜ்யத்தை நான் நாடவில்லை. தேகசவுகரியங்களில் மட்டுமே அக்கறை கொள்கிறேன். அதன் விளைவாகக் காமன் விடுத்த கணக்குக்கு நான் இலக்கானேன். அது என் நெஞ்சத்தை ஊடுருவி, குளிர்நிலவாய் கொடுமை செய்கிறது. மாதர்கள் விரித்த காம வலையில் நான் அகப்பட்டுள்ளேன்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம் - ஆத்மசுத்தி பகுதியில் உள்ளவை.)

மார்ச், 24

‘மேலை வானவரும் அறியாததோர்
கோலமே யெனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
ஞாலமே விசும்பே இவை வந்துபோம்
காலமே உனை என்று கொல் காண்பதே.’

விண்ணுலகவாசிகளுக்கும் காட்சிக்கு எட்டாத திருவுருவத்தை உடைய நடராஜப் பெருமானே! நீ என்னை ஆட்கொண்டுள்ளாய். பிரபஞ்சத்தின் தோற்றத்துக்கும், ஒடுக்கத்துக்கும் கால சொரூபமே. உன்னை நான் எப்போது காண்பேன்?

மார்ச், 25

‘எந்தையாயெம் பிரான் மற்றும் யாவார்க்கும்
தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கஃதிலான்
முந்தி என்னுள் புகுந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தையாலும் அறிவருஞ் செல்வனே.’

உலகவுயிர்களுக்குத் தந்தையும் தாயும் தலைவனும் ஆகிய இறைவன், தன்னளவில் உறவோ உரிமையோ பாராட்டாதவன். அவனது ஞானக்கருவூலத்தை யாரும் தம்முடைய வாக்கினாலோ மனதினாலோ அறிந்து கொள்ள முடியாது. நான் அறிந்து கொள்ளும் முன்பே என்னுள் புகுந்து கொண்டவன் அவன்.

மார்ச், 26

‘கட்டறுத்தெனையாண்டு கண்ணாரநீறு
இட்ட அன்பரொடுயாவருங் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனையே.’

நான் அஷ்டமூர்த்தி தத்துவத்தை (நிலம், நீர், நெருப்பு, வாயு, ஆகாயம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்கிற எட்டும்) யோ, அர்த்தநாரீஸ்வரதத்துவத்தை (சக்தி - சிவன் இணைப்பு) யோ அறிந்திரா தவன். ஆயினும் என்ன நீ ஆட்கொண்டனை. அதுமட்டுமா... உன்னுடைய மெய்யன்பர் கூட்டத்தில் எனக்கும் இடமளித்து, என்னை மேன்மைப்படுத்தினாய்.

மார்ச், 27

‘அறிவனே அமுதே அடி நாயினேன்
அறிவனாகக் கொண்டோ எனை ஆண்டது
அறிவிலாமை யன்றே ஆண்டநாள்
அறிவனோ அல்லனோ அருளீசனே.’

அறிவின் வடிவே, அமுத சொருபமே! என்னையும் ஒரு
ஞானியாக்கவன்றோ நீ என்னை ஆட்கொண்டது. உன்னால்
ஆட்கொள்ளப்படும் வரை நான் மூடனாயிருந்தேன் என்பது
வெளிப்படை. இன்று நான் அறிவுத் தெளிவு பெற்றவனா
இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. இறைவா, நீதான்
அருள்கூர்ந்து என்னுடைய நிலையைத் தெளிவுபடுத்த
வேண்டும்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம் - கைம்மாறு
கொடுத்தல் பகுதியில் வருபவை.)

மார்ச், 28

‘ஈசனே எம்மானே எந்தைபெருமான் என்பிறவி
நாசனே நான் யாது மொன்றல்லாப் பொல்லாநாயான
நீசனேனை ஆண்டாய்க்கு நினைக்கமாட்டேன் கண்டாயே
தேசனே அம்பலவனே செய்வதொன்றும் அறியேனே.’

ஈசனே, எம்தலைவா! எமது பிறவி வினை போக்கும்
தந்தையே! அம்பலத்தாடும் அழகிய பேரொளியே. கீழான
உணர்ச்சிகளில் சிக்கிக் கிடந்தவென்னை மேலான ஞானம்
பெறச் செய்தாய். உன்னை விட்டு விலகிச் செல்கிற என்
மனதை இனி என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரிய
வில்லை.

மார்ச், 29

‘உடையானே நின்றனை உள்கி உள்ளம் உருகும் பெருங்காதல் உடையார் உடையாய் நிற்பாதஞ்சேரக் கண்டிங்கு ஊர்நாயிற் கடையானேன் நெஞ்சருகாதேன் கல்லாமனத்தேன் கசியாதேன் முடையார் புழுக்கூடு இதுகாத்திங்கிருப்பதாக முடித்தாயே.’

அண்ணலே, இந்த உலகவுயிர்கள் உமது படைப்பாயினும், எல்லாவுயிர் களிடத்தும் உம் அருளானது பிரகாசிப்பதில்லை. உம்மிடம் பேரன்பு கொண்டு உம்மை நினைந்துருகும் அடியார்களிடத்து மட்டுமே உம் திருவருள் பிரகாசிக்கிறது. நான் இதனைக் கண்டிருந்தும் என் நெஞ்சம் உருகவில்லை. எனக்கு விவேகம் வரவில்லை. நான் துர்நாற்றம் வீசும் உடலில் விருப்பம் வைத்து, தெருநாயினும் கீழாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

மார்ச், 30

‘தேனைப் பாலைக் கன்னலின் தெளிலை ஒளியைத் தெளிந்தார்தம் ஊனை உருக்கும் உடையானை உம்பரானை வம்பனேன் நானின்னடியேன் நீ யென்னை ஆண்டாய் என்றால் அடியேற்குத் தானுஞ்சிரித்தே அருளலாம் தன்மையாம் என் தன்மையே.’

மனம் தெளிந்தவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை ஊட்டும் ஞானப்பிரகாசன்நீ! ‘நான் உனது அடிமை, நீ எனது தலைவன்’ என்று நான் சொந்தம் பாராட்டினால் எனது பக்குவமின்மை கண்டு நீ புன்னகை புரிவாய். அது என் கூற்றை மறுப்பது போல் இருக்கும். அவ்விதமாய் என் தகுதியின்மையை நீயெனக்கு உணர்த்துவதாய். (மேற்கண்ட மூன்று பாடல்களும் திருச்சதகம் - அனுபோக சத்தியில் உள்ளவை.)

மார்ச், 31

‘போற்றி ஓம் நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
போற்றி ஓம் நமச்சிவாய புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை
போற்றி ஓம் நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றி ஓம் நமச்சிவாய சயசய போற்றி போற்றி.’

ஓம் நமசிவாய என்னும் மந்திர சொரூபியே! பாம்பை
அணிகலனாய் கொண்டவனே. உலகவாழ்க்கை என்கிற
மாயையில் இருந்து என்னை விடுவிக்க உன்னால் மட்டுமே
ஆகும். என்னைப் புறக்கணித்துவிட வேண்டும். என்னை
ஈடேற்றுவதில் உனக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்.

ஏப்ரல், 1

‘போற்றி என்போலும் பொய்யர் தம்மையாட்கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றி நின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி
போற்றி நின் கருணை வெள்ளப் புதுமதுப் புவனம் நீர் தீக்
காற்றியமானன் வானமிருசுடர்க் கடவுளானே.’

நீர் பாரபட்சமற்ற வள்ளல் என்பதால்தான் என் போன்ற
பொய்யர்களுக்கும் அருள் புரிகின்றீர். புத்தம் புது தேன்
போன்றது உமது கருணை. ஐம்பூதங்கள், சூரியன், சந்திரன்,
சீவாத்மா ஆகிய அஷ்ட மூர்த்திகளாய் நீர் இருக்கிறீர். உம்மை
நான் மீண்டும் மீண்டும் வணங்குகிறேன்.

ஏப்ரல், 2

‘கடவுளே போற்றி என்னைக் கண்டு கொண்டருளு போற்றி
விடவுளே உருக்கி என்னை ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி
உடலிது களைந்திட்டு ஒல்லை உம்பர்தந்தருளு போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி.’

நான் தகுதியற்றவன் என்றாலும் நீர் என்னை ஆண்டு
கொள்ளும். உடல் மீது வைத்திருந்த பற்றை விட்டு, உள்ளம்

உருகட்டும். அது விரைவில் முக்தியடையட்டும். கங்காதரனே, உம்மை நான் மேலும் மேலும் வணங்கிக் கொள்கிறேன்.

ஏப்ரல், 3

‘இழித்தனன் என்னை யானே எம்பிரான் போற்றி போற்றி பழித்திலேன் உன்னை என்னை ஆளுடைப்பாதம் போற்றி பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி ஒழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி உம்பர்நாட்டு எம்பிரானே.’

‘இறைவா! என் வினை என்னைச்சுட்டது. இதில் நான் உம்மைக் குறை கூற ஏதுமில்லை. எப்போதும் என்னை ஆண்டருளும் உம்மை வணங்குகிறேன். இந்தச் சிறியவனின் பிழைகளை பெரியோனாகிய நீர் பொறுத்திடல் வேண்டும். உம்மை ஓயாமல் வணங்கும் என்னை உலக வாழ்வினின்றும் விடுவீப்பீராக.’

ஏப்ரல், 4

‘ஒருவனே போற்றி ஒப்பில் அப்பனே போற்றி வானோர் குருவனே போற்றி எங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி வருக என்றென்னை நிற்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி தருக நிற்பாதம் போற்றி தமிழேன் தனிமைதீர்த்தே.’

பலவாகத் தோன்றிடினும் நீர் ஒருவர்தான். நீரே உலகவுயிர்களின் தந்தை. விண்ணோர்க்கெல்லாம் மூத்தவராயினும் உயிர்களின் உள்ளத்தில் மாறாத இளமையோடு இருக்கிறீர். உமக்கும் எனக்கும் உள்ள பிணைப்பை நீர் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். கதியற்றுக் கிடக்கிற என்னை நீர்தான்கரைசேர்க்க வேண்டும்.

ஏப்ரல், 5

‘போற்றியிப்புவனம் நீர்தீக் காலொடு வானமானாய்
 போற்றியெவ்வுயிர்க்கும் தோற்றம் ஆகிநீ தோற்றமில்லாய்
 போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாயீறினமையானாய்
 போற்றி ஐம்புலன்கள் நினைவைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே.’

இறைவா, ஐம்பூதங்களும் உம்மிடமிருந்தே உருப் பெற்றன. உயிர்கள் எல்லாம் உம்மிடமிருந்தே தோற்றம் கொண்டன. ஆனால், எதன் பொருட்டும் நீர் மாறிவிட வில்லை. பிரளய காலத்தில் உயிர்களெல்லாம் உம்மிடமே வந்து ஒடுங்குகின்றன. ஆனால், பூரணனாகிய நீர் எதிலும் ஒடுக்கம் கொள்வதில்லை. ஐம்பொறிகளும் உம்மை அறியாதிருக்கலாம், ஆனால், அவற்றின் இயல்புகள் உம்மிடமிருந்தே வருகின்றன. கடந்த பொருளே, உம்மைப் போற்றுகிறேன்.

(மேற்கொண்ட ஆறு பாடல்களும் திருச்சதகம் - காருண்யத்திரங்கல் பகுதியில் உள்ளவை.)

ஏப்ரல், 6

‘ஐயநின்னது அல்லது இல்லை மற்றோர்பற்று வஞ்சனேன்
 பொய்கலந்தது அல்லதில்லை பொய்ம்மையேன் எம்பிரான்
 மை கலந்த கண்ணிபங்க வந்து நின்கழற்கனே
 மெய்கலந்த அன்பரன்பு எனக்குமாக வேண்டுமே.’

ஐயனே, உமையொருபாகம் வைத்தவனே! நானோ பொய்யான உடல் வாழ்க்கையில் பற்றுவைத்த வஞ்சகன்.

என்னிடம் பொய்ம்மையே முழுமையாயிருக்கிறது. மெய்ப்பொருளாகிய உன்னிடம் உன் அன்பர்கள் பற்று வைத்திருக்கின்றனர். அத்தகைய அன்பு என்னுள்ளும் விளைதல் வேண்டும்,

ஏப்ரல், 7

‘வேண்டும் நின் கழற்கணன்பு பொய்ம்மை தீர்த்து மெய்ம்மையே
ஆண்டு கொண்டு நாயினேனை ஆவ என்றருளு நீ
பூண்டு கொண்டு அடியனேனும் போற்றி போற்றி யென்றுமென்றும்
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்னநின் வணங்கவே.’

இறைவா, எனது அனுபவ அறிவை ஒழித்து சிவ
ஞானத்தை உறுதியாக்கிடும். என்மீது கருணைகொண்டு
பேரன்பை எனக்கு வழங்கிடும். உம்மைப் போற்றும் வாய்ப்பு
கிடைக்கும்பட்சத்தில் இங்கே எத்தனை பிறவியெடுத்தாலும்
கேடில்லை.

ஏப்ரல், 8

‘நினைப்பதாக சிந்தனைசெல்லுமெல்லையேய வாக்கினால்
தினைத்தனையுமாவதில்லை சொல்லலாவ கேட்பவே
அனைத்துலகு மாயநின்னை ஐம்புலன்கள் காண்கிலா
எனைத்து எனைத்து எப்புறத்ததெந்தை பாதம் எய்தவே.’

இறைவன் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித்திருக்கிறான்.
எனினும், அறிவெல்லைக்குள் அவன் அடங்குவதில்லை.
அவனை அறிந்துகொள்ள மனமோ, சொல்லோ,
ஐம்பொறிகளோ உதவமாட்டா.

ஏப்ரல், 9

‘ஈசனே நீ அல்லதில்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும்
பேசினேனோர் பேதமின்மை பேதையேனென் எம்பிரான்
நீசனேனை ஆண்டு கொண்ட நின்மலா ஓர் நின்னலால்
தேசனே ஓர் தேவருண்மை சிந்தியாது சிந்தையே.’

இறைவனே! அந்த விண்ணும் இந்த மண்ணும் நீயே
தான். உன்னில் இருந்து வேறாய் ஒன்றுமில்லை என்று நான்
பேசினேன். என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியது அவ்வளவுதான்.

உனக்குப் புறம்பாக வோறொரு பொருள் இல்லாததால் நீ மாசற்றவன். உனக்குப் புறம்பாக என்னைக் கருதுவேனாகில் நான் நீசனாவேன். பேரொளிப் பிழம்பாக நீயே இருப்பதால் நான் மற்றோர் ஒளிவடிவைச் சிந்திப்பதற்கில்லை.

ஏப்ரல், 10

‘சிந்தனை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரில் ஐம்புலன்களால் முந்தையான காலம் நினைவை எய்திடாத மூர்க்களேன் வெந்தையாவி அமுந்திலேனென் உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன் எந்தையாய் நினைவை இன்னம் எய்தலுற்றிருப்பனே.’

இறைவழிபாட்டில் என்னுடைய சிந்தை, செயல், கேள்வி, வாக்கு இவற்றை நான் சாதனங்களாய் பயன்படுத்தி யிருக்கலாம். முழுமையற்றவையாயினும் ஐம்பொறிகளைக் கொண்டு முன்பே உன்னை அடைந்திருக்கலாம். உன்னை அடையத் தவறிய நான் தீயில் வீழ்ந்து மடிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், உன்னை அடையும் விருப்பத்துடன் இருப்பதால் இன்னும் வெற்றுவரை பேசிக் காலம் கழிக்கிறேன்.

(மேற்கண்ட ஐந்து பாடல்களும் ‘திருச்சதகம் - ஆனந்தத்து அமுந்தல்’ பகுதியைச் சேர்ந்தவை.)

ஏப்ரல், 11

‘பேசப்பட்டேன் நின்னடியாரில் திருநீறே
பூசப்பட்டேன் பூதலால் உன் அடியானென்று
ஏசப்பட்டேன் இனிப்படுகின்ற தமையாதால்
ஆசைப்பட்டேன் ஆடப்பட்டேன் உன் அடியேனே.’

உனது அன்பர் கூட்டத்தில் நானும் ஒருவனாய் பாராட்டப் பெற்றேன். ஞான குருவினால் திருநீறு பூசப் பெற்றேன். உலகிலுள்ள மூடர்களால் உன் அடியவன் என்று இகழப்பட்டேன். இத்தகைய அரைகுறையான

அடையாளங்கள் இனி பொருந்தாது. நான் உன்னையே அடைந்தாக வேண்டும், உனக்கே நான் ஆளாக வேண்டும்.

ஏப்ரல், 12

‘காணுமாறு காணேன் உன்னை அந்நாட்கண்டேனும்
பாணே பேசி என்றன்னைப் படுத்ததென்ன பரஞ்சோதி
ஆணே பெண்ணே ஆரமுதே அத்தா செத்தே போயினேன்.
ஏன் நாண் இல்லா நாயினேன் என் கொண்டெழுக்கேன் எம்மானே.’

சுயம்பிரகாசம் கடவுளே, ஆணே பெண்ணே அமுதமே அத்தா (குரு, தந்தை), எம்பிரானே. உன்னை அடையும் வழியை நான் கண்டறியேன். உன்னைக் கண்டபின்னும் பயனற்ற பேச்சில் காலம் கழித்தேன். இப்போது சுவத்தைப் போல் இருக்கிறேன். எனது தாழ்நிலை குறித்து நான் வெட்கப்படவில்லை. மேல்நிலை அடைதற்கான ஆற்றலும் என்னிடத்தில் இல்லை. நான் எப்படி ஈடேறுவேன்?

ஏப்ரல், 13

‘மானேர் நோக்கி உமையாள்பங்கா மறையீறறியா மறையோனே
தேனே அமுதே சிந்தைக்கரியாய் சிறியேன் பிழைபொறுக்குங்
கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமா நகர்குறுகப்
போனாரடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே.’

மான்விழி படைத்த உமாதேவியாரின் வலப்பாகனே! வேத, வேதாந்தங்களுக்கும் எட்டாத மறைபொருளே, தேனே அமிர்தமே, மனவெளிக்குள் அகப்படாதவனே, என் குற்றத்தை மன்னித்தருளும் அரசே, உம்மிடம் எனது குறைபாடுகளை நான் முறையிட்டேன். உனது அடியார்கள் சிவபுரம் அடைந்தனர். நானோ இந்த மாய உலகையே மனதில் கொண்டேன். எனவேதான் இந்த உலகமும் நானும் உனக்கு வேறானோம்.

ஏப்ரல், 14

‘அழுகேன் நிற்பால் அன்பாம்
 மனமாய் அழல் சேர்ந்த
 மெழுகே அன்னார் மின்னார்
 பொன்னார் கழல் கண்டு
 தொழுதே உன்னைத்
 தொடர்ந்தாரோடும் தொடராதே
 பழுதே பிறந்தேன் என்கொண்டு
 உன்னைப் பணிகேனே.’

உனது அடியவர்கள் உன்னிடம் உண்மையான அன்பு கொண்டவர்கள். அனல்பட்ட மெழுகாய் உன்னுடைய திருவடி கண்டதும் அவர்களுடைய மனம் உருகுகிறது. அவர்கள் உன்னைத் தொழுது பின்பற்றுகின்றனர். நானோ அவர்களைப் பின்பற்றாமல் அற்பமாய் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறேன். உன்னைப் போற்றும் வழியறியாத நான் பிறவியெடுத்ததும் வீண்தான்.

ஏப்ரல், 15

‘பணிவார் பிணிதீர்த்தருளிப்
 பழைய அடியார்க் குன்
 அணியார் பாதங் கொடுத்தி
 அதுவும் அரிதென்றால்
 திணியார் மூங்கிலனையேன்
 வினையைப் பொடியாக்கித்
 தணியார் பாதம் வந்தொல்லை
 தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே.’

மேலோனே! உனது பக்குவப்பட்ட அன்பர்களின் பிறவிப் பிணியை நீ போக்குகிறாய். அவர்களை உன்னோடு சேர்த்துக் கொள்கிறாய், வலிமையுள்ள மூங்கில் போல் என்

வினைகள் வளர்ந்திருக்கின்றன. நான் உயர்நிலை அடையும் தகுதி இல்லாதவனாயிருக்கலாம். நீ எனது வினைகளைப் பொசுக்கி, என்னையும் உன் திருவடியில் இணைத்துக் கொள்.

ஏப்ரல், 16

‘யானே பொய் என் நெஞ்சம் பொய்
என் அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அமுதால்
உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அமுதே கரும்பின்
தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன்
உனை வந்துறுமாறே.’

சீவாத்மாவாகிய நான் ஒரு நிலையற்ற பொருள். அழியக் கூடிய பொருளாகிய நான் படைத்திருக்கிற மனதும் நிலையற்றதுதான். அந்த மனதைக் கொண்டு நான் பாராட்டுகிற அன்பு மட்டும் எப்படிச் சாகவதமாகும்? ஆனால், இந்த நிலையற்ற தத்துவங்களை உன்பொருட்டு பயன்படுத்தினால், இறைவா, நிலைபேறுடைய உன்னைச் சேரலாகும். உன்னை அணுகிட பரமானந்தம். உன்னை அடையும் உபாயத்தை எனக்குக் காட்டியருள்க.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம் - ஆனந்தபரவசம் பகுதியில் உள்ளவை.)

ஏப்ரல், 17

‘மாறிலாத மாக்கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்தி நின் மலர் கொள் தாளினை
வேறிலாப் பதப் பரிவு பெற்ற நின்
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மைமேவினார்

ஈறிலாத நீ எளியையாகி வந்து
 ஒளிசெய் மானுடமாக நோக்கியும்
 கீறிலாத நெஞ்சுடைய நாயினேன்
 கடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே.'

எப்போதும் தனது இயல்பாகவே இருக்கும் தனிக்கருணைக் கடலே! பக்குவப்பட்ட பெரியோர்கள் உன்னோடு ஐக்கியப்பட்டனர். ஆதியந்தமற்றவனாகிய நீ ஒளிமயமான உடல் தாங்கிவந்து என்மீது உனது அருட் பார்வையைச் செலுத்தினாய். அதன் விளைவாக நான் சிவஞானத்தைப் பெற்றேன். அதற்கு முன்போ பல பிறவிகளில் நான் மாயையின் காரணமாய் கீழ் நிலையில் கிடந்தேன்.

ஏப்ரல், 18

'மையிலங்கு நற்கண்ணிபங்கனே
 வந்தெனெப் பணிகொண்ட பின்மழக்
 கையிலங்கு பொற்கிண்ண மென்றலால்
 அரியை என்றுனைக் கருதுகின்றேன்
 மெய்யிலங்கு வெண்ணீற்று மேனியாய்
 மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்
 பொய்யிலங் கெனைப்புத விட்டு நீ
 போவதே சொலாய் பொருத்தமாவதே.'

அம்பிகையோடு கூடியிருப்பவரே! பொற்கிண்ணத்தின் மதிப்பை குழந்தை அறியாது. அந்தக் குழந்தையைப் போலத்தான் உன்னுடைய மதிப்பையும் நான் அறியாதிருக்கிறேன். உண்மைக்கு அடையாளமாய் திருநீறு பூசிய மேனியனே! மெய்ப்பொருளை அறிந்த தவத்தோர்கள் உன்னுடன் இரண்டறக் கலந்தனர். என்னை ஆட்கொண்ட இறைவனே! நீ என்னை மட்டும் இந்த உலக வாழ்வில்

அகப்படுத்தி, ஏன் பாராமுகமாய் இருப்பது? அப்படிச் செய்வது உனக்குப் பொருத்தமான செயலாகுமோ?

ஏப்ரல், 19

‘பொருத்த மின்மையேன் பொய்ம்மை உண்மையேன்
போத என்று எனைப்புரிந்து நோக்கவும்
வருத்தம் இன்மையேன் வஞ்சம் உண்மையேன்
மாண்டிலேன் மலர்க்கமலப் பாதனே
அரத்த மேனியாயருள் செயன்பரும்
நீயுமங் கெழுந்தருளியிங்கெனை
இருத்தினாய் முறையோ என் எம்பிரான்
வம்பனேன் வினைக்கு இறுதி இல்லையே.’

என் தலைவனே! உன் அருளுக்குச் சற்றும் தகுதியற்றவன் நான். மாயை நிறைந்த இவ்வுலகை உண்மை என்று எண்ணிக் கொள்வன். உன் அருள் நோக்கில் அக்கறை இல்லாதவன். நெஞ்சத்தில் வஞ்சனையைத் தேக்கியிருப்பவன் என்னுடைய உலகாயத அறிவை அழிப்பதற்கு நான் முயலவில்லை. உன் அருளுக்குப் பாத்திரமான அன்பர்களும் நீயும் ஒரு உயர்ந்த நிலையில் ஒன்று பட்டிருக்கிறீர்கள். ஏன் என்னை மட்டும் இங்ேயே விட்டு வைத்திருப்பது? எனது அகந்தைக்கும் அறியாமைக்கும் அவற்றால் விளையும் செயல்களுக்கும் ஒரு முடிவே இல்லையா?

ஏப்ரல், 20

‘இல்லை நின் கழற்கன்பாதன் கனே
ஏலம் ஏலுநற்குழலிபங்கனே
கல்லை மென் கனியாக்கும் விச்சை கொண்டு
என்னை நின் கழற்கன்பனாக்கினாய்
எல்லையில்லை நின் கருணையெம்பிரான்
ஏது கொண்டு நான் ஏது செய்யினும்

வல்லையே யெனக்கின்னும் உன்கழல்
காட்டிமீட்கவும் மறுவில் வானனே.'

உமையொருபாகனே, எம்பெருமானே, உனது திருவடியில் நான் அன்பு வைத்திலேன். உனது சிவஞானம் எனது கல்நெஞ்சைக் கனியச் செய்தது, உன் திருவடி மீது நான் அன்புகொள்ள வைத்தது. நான் எந்தவொரு உபாயத்தை மேற்கொண்டு எதைச் செய்தாலும் அதனை ஆராதனையாய் ஏற்றது உன் பெருங்கருணை. ஆயினும் உனது ஞான விண் சொருபத்தில் (சிதாகாசம்) என்னை இன்னும் லயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே!

ஏப்ரல், 21

'வானநாடும் அறியொணாத நீ
மறையின் ஈறு முன் தொடரொணாத நீ
ஏனை நாடும் தெரியொணாத நீ
என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடகம் ஆடுவித்தவா
உருகிநானுனைப் பருகவைத்தவா
ஞானநாடகம் ஆடுவித்தவா
நையவையகத்துடைய விச்சையே.'

தேவர்கள் உன்னை விளங்கிக் கொண்டதில்லை. வேதங்களாலும், உபநிடதங்களாலும் உன்னை விளக்க முடிந்ததில்லை. சீவர்களும் உன்னை அறியமாட்டார்கள். ஆயினும், நீ என்னை ஆட்கொண்டது உன்னை நான் அறிதற்காகவன்றோ. உன் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதும் நான் பக்குவப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே. நான் பக்திப்பரவசமாகி உன் சொருபத்தில் திளைக்கிறேன். என்னுடைய ஞானத்தேடல் உன்னால் அதிகரித்தது. அதன் விளைவாக என்னுடைய உலகாயத அறிவு மேம்பட்ட ஞானமாக மாறியது.

ஏப்ரல், 22

‘பாடவேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே
 பாடிநெந்துருகி நெக்கு நெக்கு
 ஆடவேண்டும் நான் போற்றி அம்பலத்து
 ஆடுநின் கழற்போது நாயினேன்
 கூடவேண்டும் நான் போற்றி இப்புழக்
 கூடு நீக் கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
 வீட வேண்டும் நான் போற்றி வீடுதந்து
 அருளு போற்றி நின் மெய்யார் மெய்யனே.’

பரம்பொருளே! உன்னை நான் போற்றிப் பாட வேண்டும். மனமுருகிப் பாடுவதால் உண்டாகும் பரவசத்துடன் நான் ஆடவும் வேண்டும். சிதாகாசம் என்கிற சிதம்பரத்தில் ஊர்த்துவ தாண்டவமாடும் உன் சொருபத்தில் நான் ஒன்றுபட வேண்டும். உடலை நான் என்று உணரும் உணர்வு நிலை கடந்து நான் செல்வேனாக. உலக தத்துவங்களுக்கப்பால் சென்று வீடுபேற்றை நான் பெறுவேனாக.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சதகம், ஆனந்தாதீதம் பகுதியைச் சேர்ந்தவை.)

ஏப்ரல், 23

‘கடையவனேனைக் கருணையினாற்
 கலந்தாண்டு கொண்ட
 விடையவனே விட்டுடுதி கண்டாய்
 விறல் வேங்கையின் தோல்
 உடையவனே மன்னும் உத்தர
 கோச மங்கைக்கரசே
 சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிரான்
 என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே.’

பெருமானே! தாழ்மையுற்றுக்கிடந்த என்னை உம்
தயவால் ஆட்படுத்திக்கொண்டீர். திரும்பவும் இந்த உலக
வாழ்வில் அகப்பட்டுத் துன்புறாதபடிக்கு என்னைத் தாங்கிக்
கொள்வாய்.

ஏப்ரல், 24

‘காருறு கண்ணியரைம்புல
னாற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண்
டாய் விளங்குந்திருவா
ருருறை வாய் மன்னு முத்தர
கோச மங்கைக்கரசே
வாருறு பூண் முலையாள் பங்க
வென்னை வளர்ப்பவனே.

வெள்ளத்தில் அழிந்துவிடும் ஆற்றங்கரையில் வளர்ந்த
மரம். காமம் என்கிற பிணியாய்ப்பட்டு அழியும்
ஐம்புலன்கள். உமையொருபாகனே, என்னை அழிய
விடாமல் நல்வழிப்படுத்துவாயாக.

ஏப்ரல், 25

‘வளர்கின்ற நின்கருணைக்கையில்
வாங்கவும் நீங்கியிப்பால்
மிளர்கின்ற என்னை விடுதிகண்டாய்
வெண்மதிக் கொழுந்தொன்று
ஒளர்கின்ற நீண்முடி உத்தர
கோச மங்கைக் கரசே
தெளிகின்ற பொன்னு மின்னும் அன்ன
தோற்றச் செழுஞ்சுடரே.’

சோதிவடிவானவனே! உன் கருணைக்கரம் என்னை
வளைத்துப் பிடித்தாலும் நான் உன்னிடமிருந்து நழுவி

யோடுகிறேன். இந்த உலகாயத வாழ்வெனக்கு உன்னதமாய்
தெரிகிறது. ஆயினும், என்னை நீ விட்டுவிடாதே.

ஏப்ரல், 26

‘செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலிற்
சின்மொழியாரிற் பன்னாள்
விழுகின்ற வென்னை விடுதி கண்டாய்
வெறுவாய் அறுகால்
உழுகின்ற பூமுடி உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
வழிநின்று நின்னருளாமுது
ஊட்ட மறுத்தனனே.’

தீயில் விழுகிற விட்டிலைப் போல் காமத்தீயில்
விழுகிற கயவன் நான். நீயென்னை ஆட்கொண்டு
அருளமுதத்தை வழங்க முற்பட்டாய். நானோ அதை ஏற்க
மறுத்தேன். ஆயினும் நீயென்னை விட்டு விடாதே.

ஏப்ரல், 27

‘மறுத்தனன் யான் உன்னருள்
அறியாமையிலென் மணியே
வெறுத்தனை நீவிட்டுடுதி கண்டாய்
வினையின் தொகுதி
ஒறுத்தெனை ஆண்டு கொள் உத்தர
கோச மங்கைக்கரசே
பொறுப்பரன்றே பெரியோர் சிறு
நாய்கடம் பொய்யினையே.’

அண்ணல்! என் அறியாமையால் உன்னை நான் ஒதுக்க
முனைந்தேன். அதற்காக நீ என்னை வெறுத்துக்
கைவிடலாமா? பிறவிகள் பலவாய் நான் செய்த
கர்மங்களையெல்லாம் நீக்கி என்னை ஆண்டுகொள்.

மூடர்களின் மயக்கத்தை மேலோர்கள் பொறுத்துக்
கொள்வதுதானே இயல்பு!

ஏப்ரல், 28

‘பொய்யவனேனைப் பொருளென
ஆண்டொன்று பொத்திக் கொண்ட
மெய்யவனே விட்டுடுதி கண்டாய்
விட முண் மிடற்று
மையவனே மன்னு முத்தரகோச
மங்கைக் கரசே
செய்யவனே சிவனே சிறிபேன்
பவம் தீர்ப்பவனே.’

இந்தச்சகத்தோரைக் காப்பதற்காய் விடத்தினை உண்ட
பெருமானே! என் பிறவிப் பிணிதீர்க்கும் சிவனே! உலக
மாயையில் மூழ்கிக்கிடந்த என்னிடத்து மிகப்பெரிய
மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்த மெய்ப்பொருளே, என்னை
ஒருபோதும் விட்டு விடாதே.

ஏப்ரல், 29

‘தீர்க்கின்ற வாரென் பிழையை நின்
சீருள் என் கொலென்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்
விரவார் வெருவ
ஆர்க்கின்றதார் விடை உத்தர
கோச மங்கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச்சம் வினை
யேனை இருதலையே.’

என் புலன்கள் என்னை ஒரு பக்கம் இழுத்துச் செல்ல.
அச்சம் மறுபக்கம் இழுத்துச் செல்கிறது. பொருந்தாத வழியில்
போகும் எனது பிழைகளை நீ பொறுப்பாயோ மாட்டாயோ

என்று மனம் புழுங்குகிறேன். ஆயினும் என்னை விட்டு விடாதே.

ஏப்ரல், 30

‘கடலினுள் நாய் நக்கியாங்குன்
கருணைக்கடலினுள்ளம்
விடலரியேனை விடுதி கண்டாய்
விடலில்லடியார்
உடல் இலமே மன்னும் உத்தர
கோச மங்கைக்கரசே
மடலின் மட்டே மணியே
அமுதேயென் மதுவெள்ளமே.’

அடியவர்தம் உடலை ஆலயமாய் கொண்டவனே! நீ அமிர்தமாய், தேன் கடலாய் இருக்கிறாய். நானோ, கடலில் நாய் நக்குவது போன்று உனது பேரருளை இம்மியும் பயன்படுத்தத் தெரியாதவனாயிருக்கிறேன், என் மனதை உன்னிடம் நான் ஒருமுகப்படுத்தவில்லை. ஆயினும், என்னை ஒருபோதும் நீ கைவிட்டு விடாதே!

மே, 1

‘களி வந்த சிந்தையொடுன் கழல்
கண்டுங் கலந்தருள
வெளி வந்திலேனைவிடுதி கண்டாய்
மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
ஒளிவந்த பூங்கழல் உத்தர கோச
மங்கைக் கரசே
எளிவந்த எந்தை பிரானென்னை
ஆளுடை என்னப்பனே.’

அத்தனை ஒளிப்பொருட்களுக்கும் மூல ஒளியானவனே! என் தந்தையாயிருந்து எப்போதும் என்னைக்

காத்தருள்பவனே. என்னை உன் வசமாக்கிக் கொள்ளவன்றோ நீ எழுந்தருளியது! உன்னை நான் மகிழ்வுடன் பார்க்கிறேன். ஆனால், உன்னோடு கலந்துகொள்வதற்காக நான் உலகியலை விடுவேனா தெரியவில்லை. அதற்காக என்னை நீ ஒதுக்கித் தள்ளி விடாதே.

மே, 2

‘இருந்தென்னை ஆண்டுகொள், விற்றுக்கொள்
ஒற்றிவை என்னினல்லால்
விருந்தினேனை விடுதிகண்டாய்
மிக்க நஞ்சமுதா
அருந்தினனே மன்னும் உத்தர
கோச மங்கைக்கரசே
மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்
பட்டு மடங்கினர்க்கே.’

கொடிய நஞ்சினை அமுதாய் ஏற்றவனே, பிறவிப்பிணி தீர்க்கும் அருமருந்தே! என்னை உனது உடைமைப் பொருளாக்கிக் கொள். விலைக்கு விற்கவோ அடமானம் வைக்கவோ செய்து கொள். என்னால் வேறு ஆவதென்ன? உன் அருளுக்கு நான் புதியவன். ஆனாலும் ஒரு விண்ணப்பம். என்னை ஒருபோதும் விட்டுவிடாதே.

மே, 3

‘பெற்றது கொண்டு பிழையே
பெருக்கிச் சுருக்கு மன்பின்
வெற்றடியேனை விடுதிகண்டாய்
விடிலோ கெடுவேன்
மற்றடியே தன்னைத் தாங்குநர்
இல்லையென் வாழ்முதலே
உற்றடியேன் மிகத் தேறி
நின்றேன் எனக்குள்ளவனே.’

பிறவியெடுத்ததன் நோக்கத்தை உணராமல், உலகாயத வாழ்வில் நான் மிதமிஞ்சி ஈடுபட்டேன். என்னுடைய பக்தியில் குறைகண்டு, இறைவா என்னை விட்டு விடுவாயோ. அவ்விதம் விடப்பட்டால், நான் ஆதரவற்று அழிவேன். உன்னுடன் கலந்துகொள்ளவே இன்று நான் தெளிந்த நிலை அடையப் பெற்றேன். என்னுள் ஆன்மாவாகவும் ஆதாரப்பொருளாகவும் நீயே இருக்கிறாய்.

மே, 4

‘எறும்பிடை நாங்கூழ் எனப்புலனால்
அரிப் புண்டு அலந்த
வெறும்தமியேனை விடுதிகண்டாய்
வெய்ய கூற்று ஒடுங்க
உறும் கடிப் போது அவையே உணர்வு-
உற்றவர் உம்பரும்பர்
பெறும்பதமே அடியார்
பெயராத பெருமையனே.’

இறைவா, மண்புழுவானது எறும்புகளால் அரிக்கப் பெற்று அல்லல்படுவதைப் போன்று நான் ஐம்புலன்களிடம் சிக்கி அல்லல்படுகிறேன். அற்பமான புலனின்பம் முடிவில் துன்பமாகிறது. அந்தத் துன்பத்தில் இருந்து என்னை விடுவித்திடு. தேவர்களாலும் அடையப் பெறாத மோட்சம் என்கிற நற்கதியை உனது அன்பர்கள் அடையப் பெற்றனர். உன்னிடம் அன்பு வைத்தவர்களை விட்டு அகலாதவனே, கூற்றுவனை செயலற்றவனாக்கும் வல்லவனே! என்னைக் காத்தருள்க.

மே, 5

‘கொழு மணியோர் நகையார் கொங்கைக்
 குன்றிடைச் சென்று குன்றி
 விழுமடியேனை விடுதிகண்டாய்
 மெய்முழுதும் கம்பித்து
 அழும் அடியாரிடை ஆர்த்துவைத்து
 ஆட்கொண்டருளியென்னைக்
 கழுமணியேயின்னும் காட்டு
 கண்டாய் நின் புலன்கழலே.’

பெண்களே பெரிதென்று எண்ணி, அழிந்து
 கொண்டிருக்கும் பேதை நான். மாசிலாமணியே, என்னைக்
 காப்பாற்று, உன் ஞான வடிவை நான் காண வகை செய்து.
 அன்பில் நெகிழ்ந்துருகும் உனது பக்தர்களுடன் என்னையும்
 சேர்த்துக் கொள்.

மே, 6

‘புலன்கள் திகைப்பிக்கயானும் திகைத்து
 இங்குஓர் பொய் நெறிக்கே
 விலங்குகின்றேனை விடுதிகண்டாய்
 விண்ணும் மண்ணும் எல்லாம்
 கலங்க முந்நீர் நஞ்சு அமுது செய்தாய்
 கருணாகரனே
 துலங்குகின்றேன் அடியேன் உடையாய்
 என் தொழுகுலமே.’

நஞ்சினை அமுதாய் ஏற்ற கருணாகரனே!
 விண்ணோரும் மண்ணோரும் கொண்ட அச்சத்தை
 அவ்விதமாய் நீ போக்கியருளினே. புலன்கள் மயங்கிட
 நானும் மயங்கி பொய் நெறியில் போனதுண்டு. உனக்கே
 உரியவன் நான். என்னுடைய இஷ்டதெய்வம் நீ. உலகோரைக்
 காத்தது போல் என்னையும் நீ காத்தருள வேண்டாமோ?

மே, 7

‘தனித்துணை நீ நிற்கயான் தருக்கித்
 தலையால் நடந்த
 வினைத் துணையேனை விடுதிகண்டாய்
 வினையேனுடைய
 மனத்துணையே என்தன் வாழ் முதலே
 எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே
 தினைத்துணையேனும் பொறேன் துயர்
 ஆக்கையின் திண்வலையே.’

என் உணர்வற்ற மனதுக்கு உணர்வைத் தருபவனே. எனது உயிரின் உயிரே, தளர்வுற்ற காலத்தில் கைகொடுக்கும் சேமநிதியே, என் ஆதாரப் பொருளாய் நீயிருந்தும், நான் உலகாயத அறிவை வளர்த்துக்கொள்வதில் முனைப்பா யிருந்தேன். ஆயினும் என்னை நீ விட்டுவிடாதே. உடலென்னும் உறுதியான வலையில் அகப்பட்டுத் துன்புறுகிற நான், இந்தத் துன்பத்தைச் சகித்துக் கொண்டு சிறுபொழுதும் இருக்க முடியாது.

மே, 8

‘வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர்
 நோக்கின் வலையிற்பட்டு
 மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண்டாய்
 வெண்மதியின் ஒற்றைக்
 கலைத்தலையாய் கருணாகரனே
 கயிலாயம் என்னும்
 மலைத்தலைவா மலையாள் மணவாள
 என் வாழ் முதலே.’

பிறை குடும் பெருமானே, கருணாகரா, கயிலைநாதா, உமாபதியே, என் வாழ்வின் மூலகாரணனே! வலையில் அகப்பட்ட மானின் மருட்சி கொண்ட மங்கையரின் மயக்கத்தில் நான் அகப்பட்டேன். அறிவிழந்த என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

மே, 9

‘மன்னவனே ஒன்று மாற்றியாச்
சிறியேன் மகிழ்ச்சி
மின்னவனே விட்டுடுதி கண்டாய்
மிக்க வேத மெய்ந்நூல்
சொன்னவனே சொற்கழிந்தவனே
கழியாத் தொழும்பர்
முனைவனே பின்னுமானவனே
இம் முழுதையுமே.’

மேலான வேதம் என்கிற மெய்ப்பொருள் உரைத்தவனே! வார்த்தைகளுக்கப்பாற்பட்டவனே. மாறாத பக்தர்களுக்குக் காட்சியளிப்பவனே. சர்வமும் தானாகி யிருப்பவனே. உன்னோடு ஒன்றுபடும் வழியை அறியாதவன் நான். எனக்கு ஆனந்தத்தை ஊட்டி ஒளிப்பவனே, என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

மே, 10

‘பாடிற்றிலேன் பணியேன் மணி
நீ ஒளித்தாய்க்குப்பச்சுன்
வீடிற்றிலேனை விடுதிகண்டாய்
வியந்தாங்கலறித்
தேடிற்றிலேன் சிவன் எவ்விடத்தான்
எவர்கண்டனர் என்று
ஒடிற்றிலேன் கிடந்துள்ளருகேன்
நின்றுழைத்தனனே.’

மாணிக்கமே! உன்னை நான் போற்றிப் பாடியதில்லை. உனக்கான பணியைச் செய்ததுமில்லை, அதனால்தானோ என்னவோ நீ என்னை விட்டு மறைந்தது. நான் இந்தப் பச்சை ஊனுடம்பைத் தாங்கியிருப்பது உன் பொருட்டுத்தான். 'நம்மை விட்டுச் சென்ற சிவன் எங்கிருக்கிறான், அவனைக் கண்டது யார்?' என்று நான் எண்ணி உருகவில்லை. உன்னைத் தேடவில்லை. எவ்வித முயற்சியுமின்றி வீணில் வருந்தினேன்.

மே, 11

'ஏசினும் யான் உன்னை ஏத்தினும்
என் பிழைக்கே குழைந்து
வேசறு வேனை விடுதி கண்டாய்
செம்பவள வெற்பின்
தேசடையாய் என்னை ஆளுடையாய்
சிறுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின ஆலமுண்டாய்
அமுதுண்ணக் கடையவனே.'

நான் உன்னை நிந்தித்தாலும், துதித்தாலும் என் தவறை எண்ணி வருந்தும் என்னைக் கைவிட்டு விடாதே. நீ என்னுடைய தலைவன். நான் உனது அடிமை. நீ ஞான ஒளி வீசும் பவளக்குன்று. உயிரினங்கள் வாழ்வெனும் அமுதை உண்ண முந்துகின்றன. அதன் எதிர்ச் செயலாய் வருகிற கொடிய நஞ்சினை நீ ஏற்றுக்கொண்டாய். உன் கருணை அவ்வுயிர்களைக் காக்கிறது. அண்ணலே! தயவுடன் எனது அறியாமையை நீக்கிடும்!

(மேற்படி பாடல்கள் நீத்தல் விண்ணத்தில் வருபவை.)

மே, 12

‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியையாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன் செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வாக்மூல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதாரமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனுமாகாள் கிடந்தாளென்னே யென்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.’

தொடக்கமும் முடிவும் இல்லா கருணைவள்ளலின்
மகிமையை நாங்கள் பாடிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒளிவீசும்
கண்களை உடைய தோழி, நீ மட்டும் ஏன் உறங்குவது?
மகாதேவனின் பெருமைகளைக் காதாரக் கேட்ட ஒருவள்
எழுந்தாள், தேம்பியழுதாள், படுக்கையினின்றும் புரண்டு
விழுந்து மயங்கிக் கிடந்தாள். வீதிகளில் கேட்கும் எங்கள்
பாடல் உன்காதுகளில் கேட்கவில்லையா? எம்தோழி, அந்தப்
பக்திப்பரவச நிலையை நீயும் பெறவேண்டும்.

மே, 13

‘ஒண்ணித்தில நகையாய் இன்னம் புலர்ந்தன்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?
எண்ணிக் கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத்துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொரு மருந்தை வேத விழுப் பொருளை
கண்ணுக்கினியானைப் பாடிக்கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருகயாம்மாட்டோம் நீயே வந்து
எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்.’

தோழிகளில் ஒருத்தி: முத்தொளி நகை புரியும்
பெண்ணே! உனக்கு இன்னும் விடியவில்லையா?

தலைவி: கிளி மொழியார் எல்லாரும் வந்தாயிற்றா?

தோழி: கண்ணுறங்கிக் காலத்தை வீணடிக்காதே. வேதங்களின் மேலான பொருளை, அமிர்தசாகரனை, ஞானவிருந்தாய் அமைந்தவனை போற்றிப் பாடுவாய். தோழியர்களின் எண்ணிக்கை எதற்கு? வேண்டும் என்றால் நீயே எண்ணிக் கொள். எண்ணிக் குறைந்தால் திரும்பவும் உறங்கிக் கொள். செய்யத்தக்கது எதுவென்று நீயே எண்ணிப் பார்.

மே, 14

‘முன்னைப்பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம்
உன் அடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்.’

பழையவற்றில் எல்லாம் மிகப் பழையவனே. புதியனவற்றில் எல்லாம் புதிய இயல்போடு இருப்பவனே, எந்தலைவனே, உன் மகிமை பொருந்திய திருவடிகளுக்கே நாங்கள் உரியவர் ஆனோம். உன் அடியவர்களின் பாதங்களைப் பணிவோம். அவர்களுடன் தோழமை கொள்வோம்.

மே, 15

‘ஐயா, நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம்
உய்ந்து ஒழிந்தோம்
எய்யாமல் காப்பாய் எமை ஏல் ஒர்எம்பாவாய்.’

தலைவனே! உயிர்களை ஆட்கொண்டருளுதல் உன் விளையாட்டாகும். அந்த விளையாட்டில் தகுதி உடையவர்கள் உய்ந்தார்கள். உனது வழிபாட்டில் நாங்கள் தளர்வடையாமல் இருக்கும்படி காத்தருள்க,

மே, 16

‘ஆர்த்தபிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடுந்
தீர்த்தன் நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன் இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்பவார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிசூழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சுனை நீராடேலோர் எம்பாவாய்.’

நம் பிறவிப் பிணிகள் நீங்கும்படியாய் நாம் ஆடுவோம்.
நாம் ஆடுவது தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே ஆடும் கூத்தனைக்
குறித்தேயாகும். உலகங்களைப் படைப்பதும், காப்பதும்,
அழிப்பதும் அவனது விளையாட்டு. அவன் புகழைச் சொல்லி
வளைகள் ஒலிக்க, பெரிய ஒட்டியாணங்களும், சிலம்புகளும்
ஒசையெழுப்ப நாம் பொய்கையில் நீராடுவோம்.
இறைவனின் பொன்னடி துதிப்போம். பெண்ணே, இதனை
எண்ணி உணர்வாயாக.

மே, 17

‘காதார் குழையாட பைம்பூண் கலனாட
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாட
சீதப்புனலாடி சிற்றம்பலம் பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளாமாபாடி
சோதிதிறம்பாடி சூழ் கொன்றை தார்பாடி
ஆதிதிறம்பாடி அந்தம் ஆமாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த் தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத்திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.’

காதணிகள் ஆட, பொன்னாலாகிய மற்ற ஆபரணங்கள்
ஆட, தலையில் சூடிய பூச்சரங்கள் ஆட, அதை நாடிவரும்
வண்டுகளாட, நாம் குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கியாடுவோம். பின்பு,

அம்பலத்தாடுவான் புகழ் பாடுவோம். அவன் ஒளிமயமானவன். பிரபஞ்சத்துக்கு முன்பு இருந்தவனும், பின்பு இருப்பவனும் அவனே. உலகப் பிணைப்புகளில் இருந்து நம்மை விடுவித்துக் காப்பாற்றும் அன்னை பராசக்தியின் மகிமையை நாம் பாடியாடுவோம்.

மே, 20

‘ஒரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தம் களிகூர
நீரொரு கால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரையற்கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆம்ஆறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தான்
வாருருவப் பூண் முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்.’

ஒருவேளையில் எம்பெருமானே என்று அவள் அழைப்பாள். மற்றொரு வேளையில் பெருமானின் புகழுரைப்பாள். பிறிதொரு வேளையில் அவனை எண்ணி கண்ணீர் உகுத்தபடி இருப்பாள். இன்னொரு வேளையூமியில் வீழ்ந்து கிடப்பாள். எவ்வளவு மேன்மையுற்றிருந்தாலும் வேறெவரையும் வணங்க மாட்டாள். அவள் இறைவனிடத்தே பித்தாகிக் கிடப்பவள். ஒரு ஆன்மாவை இப்படித் தன்பால் ஈர்த்துக்கொண்ட ஞானவான் யாராயிருக்கக் கூடும்? பெண்ணே, இவற்றை நீ ஏற்கவும், எண்ணிப் பார்க்கவும் வேண்டும்.

மே, 21

‘செங்கணவன் பால் திசை முகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம் நம்பாலதாக்க
கொங்குண கருங்குழலி நந்தம்மை கோதாட்டி

இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகனை
அங்கண் அரசை அடியோங்கட்கு ஆரமுதை
நங்கள் பெருமானை பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்.'

திருமாலும், நான்முகனும் மற்ற தேவர்களும்
அடைந்திராத பேரின்பம் நமக்கு எப்போதும் சொந்தமாயிற்று.
அந்தப் பேரின்பம் நம்மைச்சார்ந்திடவே, நம் வீடுகள்தோறும்
தனது திருவடிகளைக் காட்டியருளினான் ஐயன். அந்தக்
கருணாகரனை, சிவஞானச் செல்வனை நாம் போற்றிப்
பாடுவோம், பாடியபடி நீராடுவோம்

மே, 22

'அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை விறற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர் வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய் பிறங்கொளினோர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணாரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே இப்பூம்புனல் பாய்ந்த தாடேலோர் எம்பாவாய்.'

இறைவனின் திரு முன்னர் பெரிய சூரியனும் தனது
பிரகாசத்தை இழந்துவிடுகிறான். நட்சத்திரக் கூட்டங்களும்
களையிழக்கின்றன. இறைவன் பாலினங்களனைத்துமாய்
அவற்றுக்கு வேறாயும் இருக்கிறான். வானம், மண் போன்ற
பஞ்சபூதங்களாயும் அவற்றுக்கு வேறாயும் இருக்கிறான்.
அவன் நிலையான பெரும்பொருள். அவனுடைய
பெருமையாடி நீராடுவோம். அவனது இந்த மகிமைகளை நீ
ஏற்றிடு, எண்ணிப் பார்த்திடு.

மே, 23

‘உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று
அங்கப்பழஞ் சொற் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கு ஒன்றுரைப்போம் கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்பரல்லார் தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லாதெப்பணியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல் எம் கண் மற்றொன்றும் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.’

எங்கள் முதல்வனே! நாங்கள் உன்னுடையவர்கள்.
உனக்கு உண்மையாய் தொண்டு செய்பவர்களையே நாங்கள்
மணப்போம். உனக்கான சேவையன்றி வேறெதையும் எமது
கைகள் செய்யாதொழிக. இரவும் பகலும் எமது கண்கள்
உன்னையே கண்டு மகிழட்டும். இறைவா, இந்த நற்பேற்றை
எமக்கு வழங்கிடும். பிறகு, சூரியனே திசைமாறிப்
போனாலும் நாங்கள் கவலைப்படமாட்டோம்.

மே, 24

‘போற்றி அருளுக நின் ஆதி ஆம்பாத மலர்
போற்றி அருளுக நின் அந்தம் ஆம் செந்தளிர்கள்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றம் ஆம் பொற்பாதம்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகம் ஆம் பூம் கழல்கள்
போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறுஆம் இணையடிகள்
போற்றி மால் நால் முகனும் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்ய ஆள் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழி நீர்ஆடு ஏல்ஓர் எம்பாவாய்.’

பெருமானே! நீர் அனைத்துக்கும் முன்பாக இருந்தீர்,
பின்பும் இருக்கிறீர். உயிர்கள் யாவும் உம்மிடமிருந்தே
தோற்றம் பெற்றன. உம் திருவருளால் அவை சுகம்

பெறுகின்றன. முடிவில் உம்மிடமே அந்த உயிர்கள் வந்து சேர்கின்றன. உமது பெருங்கருணையை நாங்கள் போற்றுகிறோம். திருமாலும் நான் முகனும் கண்டறிய மாட்டாத உன் திருவடிகளை நாங்கள் போற்றுகிறோம். எம்மை ஆட்கொண்டருளும் அண்ணலே, உம்மைப் போற்றுகிறோம்.

(மேற்கண்ட பதினோரு பாடல்களும் திருவெம்பாவை பகுதியில் உள்ளவை.)

மே, 25

‘பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார்
ஆராலும் காண்டற்கு அரியான் எமக் கெளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாராவழியருளி வந்தென் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலைகடல் வாய் மீன் விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

வானுலகோர், பூவுலகோர், மற்றுமுள்ளோர் என்று எவருடைய காட்சிக்கும் எட்டாதவன் சிவன். ஆனால், எமக்கு எளிதாய் வந்தருளினான். எம்முள் பேரன்பு ஊற்றெடுக்கச் செய்து, எமது உள்ளத்தே அவன் வீற்றிருக்கின்றான். பரதகுலத்தவரின் தலைவனுக்காக கொந்தளிக்கும் கடலில் வலைவீசி பிடித்த எம் இறைவன், தனது அன்பர்க்காகத்தானே கருணை பொங்கும் கடலானான்.

மே, 26

‘ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயாண நந்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயாண தத்துவனைத் தானே உலகேழும்
ஆயானை ஆள்வானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

மெய்ப்பொருளான இறைவனை எப்போதும் சிந்திக்க வேண்டும், ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவனது சொரூபம் விளங்கும். தன்னை எண்ணி யிருப்போர்க்கு பக்கமாயும், எண்ணாதவர்க்குத் தொலைவாயும் அவன் இருக்கின்றான். உயிர்களின் உள்ளும் புறமும் இருந்து அவன் பக்குவப்படுத்துகிறான். உமையொரு பாகம் வைத்தான். உலகங்களில் வியாபித்திருக்கிறான். உலகங்களின் தலைவனாயிருக்கிறான். தாய்போல் நம்மைக் காத்திருக்கும் அவனுடைய பரிவை வியந்து பாடுவோம்.

மே, 27

‘கல்லா மனத்துக்கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை
வெள்ளத்து அழுத்தி வினைகடந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம்பலம் மன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய்.’

கடவுட் தன்மை பற்றிச் சிறிதும் அறிந்திராத நானோர் அற்பன். கல்லாக இறுகிக் கிடந்த என் மனத்தை கனிபோல் குழையச் செய்து என்னுள். அருள்நாட்டத்தை உண்டு பண்ணினான் இறைவன். அவனது கருணைக்கடலில் திளைத்தேன். எனது வினைகள் தொலைந்தன. அவன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் சிதாகாசமாய் (ஞான ஆகாயம்) இருக்கிறான். அந்தப் பரம ஞானியின் புகழைப் பாடுவோம்.

மே, 28

‘பண் சுமந் த பாடற்பரிசு படைத்தருளும்
பெண் சுந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண் சுமந்த கீர்த்தி வியன் மண்டலத்தீசன்

கண் சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண் சுமந்து கூலி கொண்டக் கோவால் மொத்துண்டு
புண் சுமந்த பொன்மேனிபாடுதுங்காண் அம்மானாய்.'

இறைவனின் மகிமை இசைப்பாடல்களில் நமக்கு அறிமுகமாகிறது. அனைத்திலும் அவனைக் காண்கிற பக்குவம் அடுத்து வருகிறது. திருப்பெருந்துறை போன்ற புண்ணியத்தலங்களில் அவனுடன் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நிலை அதற்குடுத்தது. எல்லையற்ற பெருவெளியில் அவனது சீர்த்தி பரவிக்கிடக்கிறது. வானளாவியது அவனுடைய ஞானம். எல்லாவற்றுக்கும் நிரூபணமாய் அந்த நெற்றிக்கண், அந்த மேலோன் தன் பக்தையின் பொருட்டு மதுரையில் கூலிக்கு மண் சுமந்தான். பாண்டியனின் பிரம்படியையும் முதுகில் ஏற்றான். அத்தகையவனின் சிறப்புகளை நாம் பாடியாடுவோம்.

மே, 29

'விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளும் மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானை
தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானை
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணுபெருந்துறையில்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணாமலையானைப் பாடுதுங் காண் அம்மானாய்.'

தேவர்களுக்கு அறிவொளி வழங்கும் ஞானச் சூரியன் அவன். அரசாளும் மன்னர்கள் அவனிடந்தான் ஆட்சி முறையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவனே தமிழ் காக்கும் பாண்டியன். ஆண் - பெண் சமநிலைக் குறியீடாகும் அர்த்தநாரீஸ்வரன். நான் பெரிதும் விரும்பும் திருப்பெருந்துறையில் அவன் கண்கூடாக எழுந்தருளி, என்னை ஆட்கொண்டான். அந்த அண்ணாமலையானைப் பாடுவோம்.

மே, 30

‘செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்கும் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டை சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வாக்மலே
ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக்கு அப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

அவன் கங்காதரன், ஆனந்த சொரூபன், தன் திருவடி
அடைந்தவர்கள் உள்ளத்தை நெகிழ்விக்கும் தன்மையன்.
தனது சக்தியால் அவன் பாண்டிய நாட்டையே சிவலோகமாக்கி
னான். தம்மை ஒப்புவித்துக் கொண்டவர்களின்
உள்ளங்களில் அவன் விரும்பியமர்கின்றான். இவையனைத்தும்
கடந்தவனாயும் இருப்பவனை, உமையொருபாகனை நாம்
போற்றிப் பாடுவோம்.

மே, 31

‘மைப்பொலியும் கண்ணிகேள் மாலயனோடிந்திரனும்
எப்பிறவியுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண்டுகிணிப் பிறவாமே காத்து
மெய்ப் பொருட் கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்கும் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளாம் நம் சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

எத்தனையோ பிறவியெடுத்து பரமனைத்
தேடுகிறார்கள் தேவர்கள். அப்பரமனோ எவ்விதத் தகுதியும்
இல்லாத என்னை இந்தப் பிறவியிலேயே ஆட்கொண்டான்.
இனி பிறவா நிலையைத் தந்தருளினான். தன்னுடைய நிலைப்
பேற்றினைத் தெளிவுபடுத்தினான். எல்லாமும் தன்னிடமே
தொடங்குகின்றன, தன்னிடமே வந்து ஓடுங்குகின்றன
என்பதைக் காட்டியருளினான். அந்தச் சிவனார் தம்
பெருமையினை நாம் பாடுவோம்.

ஜூன், 1

‘கையார் வளை சிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டொலிப்ப
செய்யானை வெண்ணீறணிந்தானை சேர்ந்தறியாக்
கையானை எங்கும் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மெய்யானை அல்லாதார்க்கு அல்லாத வேதியனை
ஐயாறமர்ந்தானைப் பாடுதுங் காண் அம்மானை.’

தோழி, சிவந்த நிறத்தவனை, திருவெண்ணீறு
அணிந்தவனை, நெருக்கமானவர்களும் அறிந்துகொள்ள
முடியாத ஆழ்ந்த இயற்கை நடைமுறைத் திட்டம்
உடையவனை, எங்கும் நிறைந்தவனை அன்பர்க்கு மெய்ப்
பொருளாயிருப்பவனை, அன்பர் அல்லாதவர்க்கு இருந்தும்
இல்லாதவன் போன்றவனை நாம் பாடுவோமாக.

ஜூன், 2

‘ஊனாய் உயிராய் உணர்வாயென்னுட் கலந்து
தேனாய் அமுதமுமாய் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோரறியா வழியெமக்குத்தந்தருளுந்
தேனார் மலர்க் கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
ஆனா அறியாய் அளவிறந்த பல்லுயிர்க்கும்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்காண் அம்மானாய்.’

பெருமானே, உம்மால் உருவானது எனது உடம்பும்.
உயிரும், உணர்வும், எனது கண்ணில் கலந்து தேனாய்
அமுதாய் நீர் தித்திக்கிறீர். என்னுள் ஆனந்தமாய் வீற்றிருந்து
வீட்டு நெறியை(முக்தி மார்க்கம்)க் காட்டியருளும் எல்லா
உயிர்க்கும் தலைவனாய், பேரறிவு சொருபமாயிருக்கும்
இறைவனை நாம் பாடுவோம்.

ஜூன், 3

‘சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச்சிவன் திரள்தோள்
 கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கிநின்று
 ஊடுவேன் செவ்வாய்க்குருகுவேன் உள்ளருகித்
 தேடுவேன் தேடிச் சிவன் கழலே சிந்திப்பேன்
 வாடுவேன் பேர்த்தும் அலர்வேன் அனலேந்தி
 ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

சிவனார் தம் திரண்ட தோள்களைத் தழுவிடுவேன்.
 அவனுடன் கூடிப் பின் ஊடல் செய்வேன். சிவந்த வாய்க்கு
 மனம் உருகுவேன், உருகித் தேடுவேன். தேடி மெலிவேன்.
 அவன் திருவடி சிந்தித்து வாடுவேன். பின்பு மகிழ்ச்சி
 கொள்வேன். அனல்மா நடம்புரியும் சிவனின்
 திருவடிகளைப் பாடுவோமாக.

ஜூன், 4

‘முன்னாளை மூவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
 பின்னாளை பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
 மன்னாளை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
 தென்னாளைக் காவாளைத் தென்பாண்டி நாட்டாளை
 என்னாளை என் அப்பன் என்பார்கட் கின்னமுதை
 அன்னாளை அம்மாளைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

எம் தந்தையாகிய சிவன் மும்மூர்த்திகளுக்கும்
 முற்பட்டவன். தானே எல்லாப் பொருளுமாய், அவை
 யாவற்றுக்கும் முற்பட்டவனாய், பிற்பட்டவனாய் அவன்
 விளங்குகிறான். திருப்பெருந்துறையில் உள்ளவனே
 திருவானைக்காவிலும் இருக்கின்றான். அவன் எனது
 இன்னுயிர்க்கு இனியவன். தன்னை அப்பன் என்று
 அழைப்பவர்க்கு அமிர்தம் போன்றவன். இத்தகைய
 இறைவனை நாம் பாடுவோம்,

ஜூன், 5

‘பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின் மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கி குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வு அறுப்பான்தெரில் புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றற நாம் பற்றுவான்
பற்றிய பேரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.’

நம் பெருமானின் தன்மை இன்னதென்று அன்பர்கள்
மட்டுமே அறிவார்கள். தன் அடியார்களின் குறைபாடுகளை
நீக்கி, குணநலன்களைப் பாராட்டி அவர்களை ஏற்றுக்
கொண்டான் அவன். இவ்வுலகப் பற்றை விடுவதற்கு
அவனைப் பற்றிக் கொள்வதே சிறந்த உபாயம். நம்மை
விடாது பற்றிய பேரின்பத்தை நாம் பாடுவோம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் பன்னிரண்டும்
திருவம்மானைப் பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூன், 6

‘முத்து நல் தாமம் பூமாலை தூக்கி
முளைக் குடம் தூபம் நல் தீபம் வைம்மின்
சத்தியும் சோமியும் பார்மகளும்
நாமகளோடு பல்லாண்டிசைமின்
சித்தியும் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரி கொண்டின்
அத்தன் ஐயாறன் அம்மானைப் பாடி
ஆடற் பொற்சண்ணம் இடித்தும் நாமே.’

அழகிய முத்துமாலைகளை, பூமாலைகளைத் தொங்க
விடுங்கள். முளைக்குடம், தூபகலசம், தீபம் வையுங்கள்.
மலைமகளும், திருமகளும், நிலமகளும், கலைமகளும்
கூடிப் பல்லாண்டு பாடுங்கள். சித்தியும் கௌரியும்

பார்வதியும் கங்கையும் வந்து சாமரம் வீசுங்கள். நம் தந்தையாகிய சிவனைக் குறித்து நாம் பாடியபடி மணப் பொடி இடிப்போம்.

ஜூன், 7

‘சூடகம் தோள் வளை ஆர்ப்பவார்ப்பத்
தொண்டர் குழாம் எழுந்தார்ப்ப வார்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப
பாடக மெல்லடியார்க்கு மங்கை
பாடக மெல்லடியார்க்கு மங்கை
பங்கினனெங்கள் பராபரனுக்கு
ஆடகமாமலை அன்ன கோவுக்கு
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.’

‘சிவ சிவ’ என்று அன்பர்கள் ஆனந்தத்தில் ஆரவாரிக்கின்றனர். ஆனால், உலகத்தவரோ அதைப் பயனற்ற செயல் என்று எள்ளி நகைப்பர். அவர்களுடைய அறிவீனத்தை எண்ணி நாமும் ஓலமிடுவோம். தனது மெல்லிய திருவடிகளில் பாடகம் அணிந்திருக்கும் பார்வதி தேவியின் பாகனும், பொன்மலை போன்ற பரம் பொருளுமாகிய சிவனாரைப் போற்றி பொற்சுண்ணம் இடிப்போம்.

ஜூன், 8

‘வாள் தடங் கண் மட மங்கை நல்லீர்
வரிவளை ஆர்ப்ப வண் கொங்கை பொங்க
தோள்திரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
சோத்தெம் பிரானென்று சொல்லிச் சொல்லி
நாட் கொண்ட நாண் மலர்ப்பாதங்காட்டி
நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை இம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.’

மின்னொளி வீசும் பெரிய கண்களை உடைய இளம் பெண்களே, அப்போது பூத்த தாமரைபோல் அழகு வாய்ந்தவை இறைவனின் திருவடிகள். தன் திருவடிகள் காட்டி நாயினும் கடைப்பட்ட நம்மை இப்பிறவியிலேயே ஆட்கொண்டான் அவன். அப்படி ஆட்கொண்ட வடிவங்களை பாடிப் பாடி அவன் நீராடுவதற்கு பொற் சுண்ணம் இடிப்போம்.

ஜூன், 9

‘முத்தணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
மொய்குழல் வண்டினம் ஆட ஆட ச்
சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆட ச்
செங்கயற்கண்பணி ஆட ஆட ப்
பித்தெம் பிரானொடும் ஆட ஆடப்
பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
அத்தன் கருணையொடாட ஆட
ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.’

முத்துமாலை அணி செய்யும் கொங்கைகள் அசைந்தாட, வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்க்கூந்தல் அசைந்தாட, மனமானது சிவனிடம் சேர்ந்திருக்க, செங்கெண்டை மீன் விழிகள் சிவந்திருக்க, என் இறைவனிடம் நான் பேரன்பு கொண்டிருக்க, பக்தியில்லாதவர்கள் பிறவியப் பிணியில் அழுந்திக்கிடக்க, எம் தந்தை கருணாகரன் நீராடுதற்கு நாம் பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

ஜூன், 10

‘ஞானக்கரும்பின் தெளிவைப்பாகை
நாடற்கு அரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை ஆயினானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல

கோனைப் பிறப்பறுத்தாண்டு கொண்ட
 கூத்தனை நாத்தழும் பேற வாழ்த்தி.
 பானல் தடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.'

ஞானம் என்னும் கரும்பின் சாறு, அதனின்றி உண்டான
 பாகு, கிடைத்தற்கரிய நன்மை, சுவைகெடாத தேன்,
 முக்கனியின் சுவை இத்தனையும் கொண்ட இறைவன்
 எத்தனை இனிமையானவன்! நம் இதயத்திலும் அவன்
 இனிமை சேர்ப்பவன்! பிறவிப்பிணி போக்கி நம்மை ஆட்
 கொள்ளும் கூத்தபிரானைப் போற்றிப் பாடுவோம். நாம்
 பாடிய வண்ணம் பொற்கண்ணம் இடிப்போம்.

ஜூன், 11

'தேனக மாமலர்க் கொன்றை பாடிச்
 சிவபுரம் பாடி திருச்சடை மேல்
 வானக மாமதிப்பிள்ளை பாடி
 மால் விடைபாடி வலக்கையேந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனகமாக நஞ்சுண்டல் பாடி
 பொற்றிடுச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.'

இனிய தேனிருக்கும் கொன்றை மலர் பாடி, இறைவன்
 வீற்றிருக்கும் சிவபுரத்தைப் பாடி, சடாமுடியில்
 இடம்பெற்றிருக்கும் இளம்பிறையைப் பாடி, இடப
 வாகனத்தையும், மழுவாயுதத்தையும், திரிசூலத்தையும்
 பாடி, விண்ணவரும் மண்ணவரும் ஈடேறும் பொருட்டு
 நஞ்சுண்ட அருஞ்செயலைப் பாடி நாம் பொற்கண்ணம்
 இடிப்போம்.

ஜூன், 12

‘வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு
 சோதியுமாய் இருள் ஆயினார்க்குத்
 துன்பமுமாயின்பம் ஆயினார்க்குப்
 பாதியும் ஆய் முற்றும் ஆயினார்க்குப்
 பந்தமும் ஆய் வீடும் ஆயினார்க்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினார்க்கு
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.’

வேதம், வேள்வி, பரமாத்மா, வெளிச்சம் இருள், இன்பம் துன்பம், சக்தி, சிவசக்தி, பந்தம், முத்தி, துவக்கம் முடிவு என்று ஒவ்வொன்றிலும் எல்லாவற்றிலும் இருப்பவன் சிவன். இத்தகையவனைப் போற்றிப் பொற்கண்ணம் இடிப்போம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள்திருப்பொற்கண்ணம் பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூன், 13

‘நானார் என் உள்ளமார்
 ஞானங்களா ரென்னை யாரறிவார்
 வானோர் பிரானென்னை
 ஆண்டிலனேன் மதிமயங்கி
 ஊனாருடை தலையில்
 உண்பலிதேர் அம்பலவன்
 தேனார் கமலமே
 சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.’

எம்பிரான் என்னை ஆட்கொள்ளாதிருந்திருந்தால் என்னுடைய நிலையும், மனமும், அறிவும் என்னவாகி யிருக்கும். நான் அடையாளம் தெரியாமல் போயிருப்பேன்.

பிரம்ம கபாலத்தில் பிட்சையேற்று உண்ணும் அம்பல
வாணனது அமிர்த சொரூபத்தை, கோத்தும்பீ (பெரிய
வண்டு), நீ ஊதிப் போற்றுவாயாக.

ஜூன், 14

‘தினைத்தனையுள்ளதோர்
பூவினிற் றேனுண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்டொறும்
பேசுந்தொறுமெப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள் நெக
ஆனந்தத் தேன் சொரியும்
குனிப்புடையானுக்கே
சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.’

வண்டுகளின் அரசனே! நீ பூவில் இருக்கிற ஒரு சிறு துளி
தேனில் விருப்பங்கொள்ளாது, நினைத்தாலும், கண்டாலும்
பேசிடிலும் ஆனந்தமளிப்பவன் கூத்தபிரான். அந்தக்
கூத்தனிடமிருக்கும் ஆனந்தத் தேனில் நீ திளைத்திடு.
பின்பதனை போற்றும் வண்ணம் ரீங்கரிப்பாயாக.

ஜூன், 15

‘கண்ணப்பனொப்ப தோர்
அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில்
என்னையும் ஆட்கொண்டருளி.
வண்ணப்பணித்து என்னை
வாவென்ற வான் கருணை
கண்ணப்பொன் நீற்றற்கே
சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.’

கோத்தும்பீ! கண்ணப்பன் அன்பின் சிகரமென்றால்
நான் அடிவாரத்தில் இருந்தேன். ஆயினும் என் தந்தை

கருணையால் என்னை ஆட்கொண்டான். என்னைப் பண்பில் சிறக்கச் செய்து எனக்கும் உயர்நிலை தந்தருளினான். அந்தத் திருநீற்று வள்ளலைப் போற்றி ஒலித்திடு.

(தனக்கென்று எதையும் கேட்காமல், தன்னிடம் உள்ளதை இறைவனுக்கு சமர்ப்பித்ததால் கண்ணப்பன் அன்பின் சிகரமானது.)

ஜூன், 16

‘வைத்த நிதி பெண்டிர் மக்கள் குலம் கல்வியென்னும்
பித்த உலகில் பிறப்போடிற் பென்னும்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.’

தேடிய செல்வம், கட்டிய மனைவி, பெற்ற பிள்ளைகள், கருதியகுலம், கற்ற கல்வி இவை காரணமாய் மயக்கம் ஏற்படும். அந்த மயக்கம் பிறப்பு, இறப்பு என்கிற மனோபாவனைகளை உண்டுபண்ணும். ஆனால், இறைவனோ என்னுடைய மனமாயைகளைத் துடைத்து, எனக்கு உண்மையை உணர்த்தினான். அந்த ஞானவடிவினனின் புகழ்பாடு, வண்டே!

ஜூன், 17

‘வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னாதே
கன்னெஞ்சருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
அன்னந்தினைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.’

என்னை வஞ்சகன், கள்வன், கடினசித்தமுடையவன் என்று கருதிக் கொள்ளாமல், என்னைப் புறக்கணிக்காமல் ஏற்றவன் அம்பலவாணன். அன்னங்கள் அலங்கரிக்கும் தில்லைக்கரசனின் புகழை நீ பாடு.

ஜூன், 18

‘ஒன்றாய் முளைத்தெழுந்து எத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
என்தாதை, தாதைக்கும் எம் அனைக்கும் தம் பெருமான்
குன்றாத செல்வர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.’

இறைவனே முதற்பொருள். அவனிடமிருந்தே உலகம்
பல கிளைகளாய் விரிகிறது. கடைப்பட்ட என்னைச்
சிவிகையில் ஏற்றி நலமுடையவனாய் தனது அடியார்கள்
நடுவே இருக்க வைத்தான். அவன் எனக்குத் தந்தை,
என்னுடைய தந்தை, தாய்க்கும் அவனே தந்தை. அந்த
அழியாத பெரும்பொருளை வியந்து போற்றிடு.

ஜூன், 19

‘நான் தனக்கு அன்பின்மை
நானும் தானும் அறிவோம்
தான் என்னை ஆட்கொண்டது
எல்லாரும் தாமறிவார்
ஆன கருணையும்
அங்குற்றே தானவனே
கோன் என்னைக் கூட
குளிர்ந்து ஊதாய் கோத்தும்பீ.’

நான் அன்பில்லாதவன் என்பதை நானும் அவனுமே
அறிவோம். ஆனால், அவனென்னை ஆட்கொண்டதை இந்த
உலகம் அறியும். அவனுடைய கருணை இத்தகையது.
என்றென்றும் நாங்கள் இனிதே இணைந்திருக்க நீ இசைத்திடு!

ஜூன், 20

‘நானு மென் சிந்தையும்
நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம்

தானும் தன் தையலும்
தாழ் சடையேன் ஆண்டிலனேல்
வானும் திசைகளும் மாகடலும்
ஆயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே
சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.'

ஈசன் அம்பிகா சமேதனாய் வந்து என்னை ஆண்டு
கொள்ளாவிடில் நான் சீரழிந்திருப்பேன். என் சிந்தையும்
சீர்குலைந்திருக்கும். வானும், திக்குகளும், கடலும்
ஆகியிருக்கும் அண்ணலின் திருவடிக்கே சென்று நீ ஊதுக.

ஜூன், 21

'உள்ளப்படாத திருவுருவை உள்ளதலும்
கள்ளப்படாத களிவந்த வான் கருணை
வெள்ளப்பிரான் எம்பிரான் என்னை வேறே ஆட்
கொள்ளப்பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.'

அவன் மனவெளி கடந்தவன். எண்ணி முடியா
பேரின்பத்தை வழங்கும் எல்லையற்ற கருணையாளன்.
என்னைத் தனித்து அடிமை கொள்ளும் அந்த இறைவனிடம்
சென்று நீ அன்புடன் கானம் பாடு.

ஜூன், 22

'பொய்யாய் செல்வத்தே புக்க முந்தி நாடோறு
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனையாட் கொண்ட
வையா என்னாரு யிரேயம் பல்வா வென்றவன் தன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பீ.'

நிலையற்ற பொருட்களை நிலையாய் கருதியிருந்த,
என்னை, ஈடேற்றியவன் அவன். வண்டு வேந்தே! நீ செம்மை
நிறைந்த அவன் திருவடியின் கண் சென்று 'அப்பனே,
எமதாருயிரே, அம்பலவாணா' என்று நாதம் எழுப்பிடு.

ஜூன், 23

‘கள்ளன் கடியன் கலதி இவன் என்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்து ஒழிந்தான் என் மனத்தே
உள்ளத்து உறுதுயர் ஒன்று ஒழியாவண்ணம் எல்லாம்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பீ.’

என்னை கள்வன் என்றோ, கொடுரமானவன்: என்றோ, கேடுவிளைவிப்பவன் என்றோ வள்ளலாகிய சிவன் ஒரு போதும் தள்ளிவிடவில்லை. அவன் மெள்ள மெள்ள என் உள்ளத்தின் உள்ளே முழுமையாய் இடம்பிடித்தான். என்னுள் இருக்கும் துயரங்களை அவனிடம் தெளிவாய் தெரிவிக்கும் முறையில் வண்டுகளின் அரசே, நீ ரீங்காரம் செய்துடு.

(மேற்கண்டவை திருக்கோத்தும்பீ பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூன், 24

‘அரிக்கும் பிரமற்கும்
அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்ற
சிவம் வந்து நம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும்
என்பது கேட்டுலகமெல்லாம்
சிரிக்கும் திறம்பாடித்
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.’

சிவனது உண்மைச் சொருபத்தை திருமாலோ, நான்முகனோ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அத்தகையவன் எம்மை வந்து ஆட்கொண்டு மனம் உருகச் செய்தான். உலகோர் வியக்கும்படி அமைந்த இச்செயலை நாம் பாடுவோம். பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

(தெள்ளேணம் - மகளிரது ஒருவகை விளையாட்டு.)

ஜூன், 25

'கறங்கோலைப் போல்வதோர்
காயப் பிறப்போடிதப் பென்னு
மறம் பாவமென்றிரண்டச்
சந்தவிர்த் தென்னையாண்டு கொண்டான்
மறந்தேயுந் தன் கழல் நான்
மறவா வண்ணம் நல்கிய அத்
திறம் பாடல் பாடி நாந்
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.'

உடலானது பிறக்கவும் இறக்கவும் செய்கிறது. இது ஒரு ஒலைக் காற்றாடியின் சுழற்சி போன்ற இயக்கம். இந்த உடல் புண்ணியம், பாவம் என்னும் இரு வினைகளைச் செய்கிறது. அதனால் உண்டான அச்சத்தை நீக்கி எம்மை ஆண்டு கொண்டான் இறைவன். அவனை ஒருபோதும் நாம் மறப்பதற்கில்லை. அவனது பெருமையைப் பாடி தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

ஜூன், 26

'வான் கெட்டுமாருதம் மாய்ந்து
அழல் நீர் மண் கெடினும்
தான் கெட்டலின்றி சலிப்பறியாத்
தன்மையனுக்கு
ஊன் கெட்டுயிர் கெட்டு உணர்வு
கெட்டேன், உள்ளமும் போய்
நான் கெட்டவாபாடி
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.'

பஞ்சபூதங்களும் (வான், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண்) பிரளயத்தில் ஒடுங்கும்போது சிவனார் மட்டும் இருந்தபடி இருக்கிறார். அவர் பொருட்டு என் உடம்பு, ஆவி, உணர்வு,

மனம் ஆகியன அடங்கி சிவத்துடன் ஒன்றுவதைப் பாடித்
தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

ஜூன், 27

‘கயல் மாண்ட கண்ணிதன் பங்கின்
எனைக் கலந்தாண்டலுமே
அயல் மாண்டு அருவினைச் சுற்றமுமாண்டு
அவனியின் மேல்
மயல் மாண்டு மற்றுள்ள
வாசகம் மாண்டு என்னுடைய
செயல் மாண்ட வாபாடி
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.’

இறைவன் என்னைத் தன்மயமாக்கியதும் அயலார்,
உறவோர் என்கிற வேற்றுமைகள் நீங்கின. உலகப்பற்று
ஒழிந்தது. என் பேச்சு அவனைப் புகழ்வதன்றி வேறில்லை
என்றாயிற்று. என் செயல் என்பபெதல்லாம் அவன்
செயலானது. இந்தப் பெருமையைப் பாடி நாம் தெள்ளேணம்
கொட்டுவோம்.

(மேற்கண்ட நான்கு பாடல்களும் திருத்தெள்ளேணம்
பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூன், 28

‘பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணோட
பூசுவதும், பேசுவதும், பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.’

திருநீறு பூசி, சீறுகிற பாம்பணிந்து, வேதம் பேசுவது
தான் தெய்வமா. ஒரு தெய்வத்துக்கு இவையெல்லாம்
பொருந்துமா? பொருந்தும், இயற்கையாகவும், இயற்கையில்
காணப்படும் உயிர்களாகவும் விளங்குவது இறைவனல்லவா.

(மூன்று குறியீடுகளில் மூன்று தத்துவங்கள். எல்லாம் அழிந்தபின்னும் அழியாப்பகுதி சாம்பல். அதற்காகவே திருநீறு படைப்பில் நல்லதைப் போலவே கெட்டதும் உண்டு. அதனைக் குறிக்கவே பாம்பு. பிரபஞ்சம் வேத சொரூபம். இதனை உணர்த்த இறைவனே வேதத்தை ஒதுகிறார்.)

ஜூன், 29

‘கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணோட
தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் ஆயிடினும்
காயில் உலகனைத்தும் கற்பொடிகாண் சாழலோ.’

இருப்பது சுடுகாடு, உடுப்பது புலித்தோல், பெற்றோர்களில்லாத ஒற்றையாள். இவனும் ஒரு தெய்வமா? அவன்தனியன் என்றபோதும் சினமுற்றால் உலகமே பொடிப் பொடிதான்.

(பிரபஞ்சமே அழியும் என்பதை சுடுகாடு குறிக்கிறது. ஆணவம் உருக்குலையும் என்பதற்கு புலித்தோல் குறியீடு. பிறப்பும் இறப்பும்ற்றவன் என்பதால் அவன் தனியன், அவனது நியமத்தைப் பொறுத்தே இருப்பதும் அழிவதும்)

ஜூன், 30

‘அயனை அனங்கனை அந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கள் மாயா வடுச் செய்தான் காணோட
நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குமூலாய் சாழலோ.’

பிரம்ம தேவனும், மன்மதனும், யமனும், சந்திரனும் சிவனால் கர்வபங்கம் செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் தாங்கியது வடுக்களல்ல, பழிச் சொற்கள். பரமன் இப்படிச் செய்தது நியாயமா?

இறைவனின் மூன்றாவது கண் ஞானக் கண். தேவர்களும் குறைபாடுடையவர்கள் என்பதை உலகத்திற்குக் காட்டவே பிரம்மாதியர்களை அவன் தாக்கியது. அந்தத் தாக்குதல் மூலம் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்து அவர்கள் திருந்துவதற்கு வகை செய்தான்.

(சாமுல் என்பதும் மகளிர் விளையாட்டுகளில் ஒன்று. இருவருக்கிடையில் நிகழும் வாதம் போன்றது.)

ஜூலை, 1

‘தென் பாலுகந்தாடுந்தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண் பாலுகந்தான் பெரும் பித்தன் காணே
பெண் பாலுகந்திலனேற் பேதாயிரு நிலத்தோர்
விண் பாலியோடு எய்தி வீடுவர் காண் சாழலோ.’

மாதொரு பாகம் வைத்தவன் எப்படி சுத்த சிவனாய் இருக்க முடியும்? அவன் பெண்ணைத் தன்னில் ஒரு பாதியாய் கொண்டதால்தான் இந்த உலகமும் உயிரினங்களும் தோற்றத்துக்கு வரமுடிந்தது. சிவன், சக்தி என்கிற பேதமும், சேர்க்கையும் இல்லாவிடில் உலகோர் மணமில்லாமல் மாண்டிருப்பர்.

ஜூலை, 2

‘தானந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத்தழுத்துவித்தான் காணே
ஆனந்த வெள்ளத்தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்தி தேவர்கட்கோர்வான் பொருள் காண் சாழலோ.’

முடிவேதுமில்லாத பெருமான் கடைப்பட்டவனாகிய என்னைப் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்குவித்தான். அந்த ஆனந்த சொரூபி நெஞ்சகத்தில் நிறைந்தாலும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு எட்டாதவன்.

(பஞ்சேந்திரியங்கள் - கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல்.)

ஐதிலை, 3

‘மலையரையன் பொற்பாவை
 வாள்நுதலாள் பெண் திருவை
 உலகறியத் தீவேட்டான்
 என்னுமது என்னே ட
 உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல்
 உலகனைத்தும்
 கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாம்
 கலங்கிடுங் காண் சாழலோ.’

மலையரையன் பெற்ற மகளான உமாதேவி கடுந்தவம்புரிந்து சிவனை மணந்து கொண்டாள். இது உடல் சக்தியானது மனோசக்தியாக மாறுவதன் உருவகம், அறிவின்மையும் அறிவாகவும் உணர்வின்மையும் உணர்வாகவும் இருப்பது சிவசக்தி. உலகம் சிவசக்தியின் விளக்கம். சக்தியும் சிவமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரம் ஆகாவிடில் இயற்கை தனது ஒழுங்கை இழந்து விட்டிருக்கும்.

ஐதிலை, 4

‘நன்றாக நால்வர்க்கு நான் மறையின் உட்பொருளை
 அன்றாலின் கீழிருந்தங்கற முரைத்தான் காணே
 அன்றாலின் கீழிருந்தங்கற முரைத்தான் ஆயிடினும்
 கொன்றான் காண் புரமுன்றுங் கூட்டோடே சாழலே.’

ஆலமரத்தின் கீழிருந்து நாலு வேதங்களின் உட்பொருளை இறைவன் விளக்கியது அறம் ஆகும். அவன் உரைத்தது அறம் என்றாலும் முப்புரத்தைச் சிரித்தெரித்தான். அது அறத்துக்கு அப்பாற்பட்டது.

(இறைவன் சகுணபிரமமாயிருந்து உலகின் வியாபகத்துக்கும் நிர்க்குணபி; மமாயிருந்து உலகின் ஒடுக்கத்துக்கும் காரணமாகிறான். உண்மையில் அந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் அவன்.)

ஜூலை, 5

‘அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுது செயப்பலிதிரியும்
நம்பனையும் தேவனென்று நண்ணுமது என்னோ
நம்பனையும் ஆமாகேள் நான் மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசா என்றேத்தின காண் சாழலோ.’

அம்பலத்தில் கூத்தாடி பசிக்காக பிட்சை
எடுக்கிறவனை எப்படி முழுமுதல் தெய்வமென்று
கொள்வது? உலகங்கள் அனைத்துக்கும் அவனே தலைவன்.
தன்னளவில் எளிமையாய் இருந்துகொண்டு உலக
இயக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதோடு, தனது என்று உரிமை
பாராட்டாமலும் இருக்கிறான். (அவன் முழுமுதல் தெய்வம்
என்றால் அது பொருத்தமே)

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருச்சாழல் பகுதியைச்
சேர்ந்தவை.)

ஜூலை, 6

‘இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

தாமே தமக்கு நிகராகும் திருவடிகளை இறைவன்
என் தலை மீது வைத்தான். அந்தக் கணமே எனது
பந்தபாசங்கள் அகன்றன. பிறவிக் கடலைக் கடக்க உதவும்
மரக்கலம் அவன். அவனது சிறப்பினைப் பாடி
பூக்கொய்வோமாக.

(மாயையில் உண்டான பற்றுகள் சிவஞானத்தில்
மறையும்.)

ஜூலை, 7

‘எந்தை எந்தாய் சுற்றம் மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப்பரவி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

இதயக் கமலத்தில் இறைவனை சுவானு பூதி(தேவ
அறிவு)யில் அனுபவித்து உணரும்போது உலகப்பற்றுகள்
ஓடிமறையும். எம் தந்தையும் தாயும் தாமேயாகி எமது பாசம்
நீக்கி ஆண்டுகொண்டான் அவன். அவனைப் போற்றிய
வண்ணம் பூக்கொய்வோமாக.

ஜூலை, 8

‘நாயிற்கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதும் தயவுடைய தம் பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத்தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடி அட்டிப் பூ வல்லி கொய்யாமோ.’

நாயினும் கீழான எனக்குத் தாயினும் மேலாய் பரிவு
காட்டுகிறான் இறைவன். அவனருளால் ஞானம் வாய்த்தது.
ஞானம் உண்டானதும். வினைகள் அறுபட்டன.

ஜூலை, 9

‘வணங்கத் தலைவைத்து வாய்கழல் வாழ்த்த வைத்து
இணங்கத் தன் சீரடியார் கூட்டமும் வைத்தெம் பெருமான்
அணங்கொடு அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
கணங்கூர்ப் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

சீவாத்துமாவிற்கு ஐம்பொறிகள் அமைந்திருப்பதும்,
குணவான்களின் கூட்டுறவு வாய்த்திருப்பதும், சிவசக்தி
மயமாய் உலகம் திகழ்வதும், இறைவனின் பெருமைகளை
நாம் வியந்து போற்றுவதற்காகத்தான். அம்பலத்தாடுவான்
அருளைப் பாடி நாம் பூக்கொய் வோமாக.

ஜூலை, 10

‘பன்னாட் பரவிப் பணி செய்யப்பாதமலர்
என் ஆகம் துன்ன வைத்த பெரியோன் எழிற்குடராய்க்
கல்நார் உரித் தென்னையாண்டு கொண்டான் கழலிணைகள்
பொன்னான வா பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

நான் எக்காலத்தும் போற்றிப் பணிவிடை செய்ய அவன்
தனது திருவடியை என் மனதில் பொருந்த வைத்தான். கல்லில்
நார் உரிப்பது போல் அவனது சேர்க்கையில் என் மனம்
பக்குவம் அடைந்தது. அவனுடைய பொன்னான
திருவடிகளைப் போற்றி நாம் பூக்கொய்வோமாக.

ஜூலை, 11

‘வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
கோனவனாய் நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்
ஆன நெடுங்கடல் ஆலாலம் அமுது செய்யப்
போனகம் ஆனவா பூவல்லி கொய்யாமோ.’

திருமால் நான்முகன் மற்றும் இந்திராதி தேவர்களுக்குத்
தலைவனாயிருந்தும் அவனுக்கென்று ஒரு பெயரோ,
குணமோ, அடையாளமோ இல்லை. அவன் நஞ்சை
அமுதாக்கினான், தீயனவற்றை நன்மை செய்வதாக்கினான்.
அவனைப் போற்றியபடி நாம் பூக் கொய்வோமாக.

ஜூலை, 12

‘முன்னாய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என் ஆகம் உள் புகுந்தாண்டு கொண்டான் இலங்கணியாம்
பன்னாகம் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

உள்ளிருக்கும் இறைவனை புறத்தே தேடி வணங்க
முற்படுவது சிரமம். திருமாலும் பிரமனும் அசுரர்களும்

இறைவனை புறத்தே தேடித் தோற்றனர். மனதில் வைத்து வணங்குவது எளிது.

(மானத பூசையை வலியுறுத்தும் பாடல் இது.)

ஜூலை, 13

‘சீரார் திருவடித் திண் சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகமகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேரானந்தம் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.’

ஆன்ம சாதனையில் முன்னேற்றம் கண்ட சாதகனுக்கு இனிய ஓசைகள் கேட்கும். அது அவனுடைய அருள் நாட்டத்தை அதிகரிக்கும்.

(இன்னோசை அனுபவத்துக்கு சிலம்பொலி இப்பாடலில் குறியீடாயிற்று.)

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருப்பூவல்லி பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூலை, 14

‘ஏகாச மிட்ட விருடிகள் போகாமல்
ஆகாசம் காவல் என்று உந்தீபற
அதற்கு அப்பாலும் காவல் என்று உந்தீபற.’

ஞானவான்களாகிய முனிவர்களை சிவனது அருள் எப்போதும் காப்பாற்றுகிறது.

(இறைவனருள் இருந்தால்தான் ஞானம் வாய்க்கும். உந்தி பறத்தல் என்பது மகளிர் விளையாட்டுகளில் ஒன்று. மேற்கண்ட பாடல் திருவுந்தியார் பகுதியில் உள்ளது.)

ஜூலை, 15

‘பூத்தாரும் பொய்கைப்புனல் இதுவே எனக் கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணம் ஆகாமே
தீர்த்தாய் திகழ் தில்லை அம்பலத்தே திருநடம் செய்
கூத்தா உன் சேவடி கூடும் வண்ணம் தோள்நோக்கம்.’

அறிவு மயக்கம் உள்ளவர்கள் கானல்நீரை குடிநீராய்க்
கருதி தங்கள்தாகம் தீர்க்க முயல்கின்றனர். அம்பலவாண்ணே,
அந்த மயக்கம் எனக்கு இல்லாது நீக்கினாய், உன் திருவடி
சேரும் வண்ணம் நாங்கள் பாடியாடுவோம்.

பிரபஞ்சம் கானல் நீர், பரமனோ குளத்துநீர்.
தோள்நோக்கம் என்பது ஒரு விளையாட்டு.

ஜூலை, 16

‘கற்போலும் நெஞ்சம் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலே என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தருளி
நற்பால் படுத்தென்னை நாடறியத்தான் இங்ஙனம்
சொற்பல தானவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ.’

இறுகிக்கிடந்த எனது நெஞ்சை அவன் நெகிழ்ந்து ருகச்
செய்தான். கண்ணெதிரே காட்சி தந்தவன், கருணைகூர்ந்து
என்னுள் குடிபுகுந்தான். என்னை நல்வழியில் நிற்கச்
செய்தான். அவன் இதனை நாடே அறியும்படிச் செய்தான்.
அவனுடைய அருளின் திறத்தை நாம் பாடியாடுவோம்.

ஜூலை, 17

‘நிலம் நீர் நெருப்புயிர் நீள் விசம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோடு என்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்
உல்கு ஏழ் எனத்திசை பத்தெனத் தான் ஒருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.’

அஷ்ட மூர்த்திகளாயும், ஏழு உலகங்களாயும், பத்து திக்குகளாயும் இறைவன்காட்சிதருகிறான், கலந்து நிற்கிறான். ஆனாலும் அவன் ஒருவனே.

(அட்ட மூர்த்திகள் - பவன், சருவன், ஈசானன், பசுபதி, வீமன், உக்கிரன், மாதேவன், உருத்திரன். அல்லது அட்டமூர்த்தம் - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம், சந்திரன், சூரியன், ஆன்மா என ஈசுவரனின் எட்டு வடிவங்களையும் கொள்ளலாம்.)

ஜூலை, 18

‘மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம்
மங்கை நல்லீர்
வானம் தொழும் தென்னன்
வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறில்
நாம் அவ்வணமே
ஆனந்தமாகி நின்று ஆடாமோ
தோள் நோக்கம்.’

அகந்தை நீங்கினால் பாகுபாடுகள் இருக்காது. பக்தி மேலிடின் அகந்தை இருக்காது. ஆனந்தக் கூத்தனோடு ஒன்றுபட்டால் பேதங்களை நாம் விட்டொழிப்போம். நற்பண்புடைய பெண்களே! நாம் தென்னன் திருவடியைச் சிந்தையில் வைத்துப் போற்றுவோம்.

ஜூலை, 19

‘பங்கயம் ஆயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம் மாற்கருளியவாறு
எங்கும் பரவிநாம் தோணோக்கம் ஆடாமோ.’

திருமால் ஆயிரம் தாமரைமலர் கொண்டு சிவனை அர்ச்சித்தபோது ஒரு மலர் குறைந்தது. அந்தக் குறையை ஈடுசெய்வதற்காகத் தம் கண்மலரைப் பறித்துச் சேர்ப்பித்தார் அவர். மகிழ்ச்சியுற்ற சிவன் சக்ராயுதத்தை அவருக்கு வழங்கினார்.

ஜூலை, 20

‘ஏழைத் தொழும்பேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுமுக்கிறைத்தேன் பரம்பரணைப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந்து என்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோனோக்கம் ஆடாமோ.’

நான் இறைவனைத் தொழாது காலத்தை வீணடித்தேன். நிலைபேறுடையவன் எம்பெருமான். அவனைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் வீண். அவற்றைச் சார்ந்திருப்பதால் பயனேதுமில்லை. ஆனால், இறைவனைச் சார்ந்திருந்தால் பிறவி வேர்களைந்தெடுக்கப்படும்.

ஜூலை, 21

‘உரைமாண்ட உள்ளொளி உத்தமன் வந்து உளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடி தோள்நோக்கம் ஆடாமோ.’

இறைவன் சொல் கடந்தவன், ஒளிமயமானவன், என்னுள் அவனைக் கண்டதும் ஆசையென்னும் பெருங் கடலை நான்கடந்தேன். இந்திரியப் பறவைகளோ ஆராய்வுகளின்றிக் கெட்டொழிந்தன.

(மனதைப் பெருவெளியில் உலகத்துக்கு அப்பால் செலுத்தும் போது புலன்கள் தாமே அழிந்துவிடும்.)

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருத்தேனோக்கம் பகுதியில் உள்ளவை.)

ஜூலை, 22

‘தெங்குலவு சோலைத்திரு உத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித்தனி உருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம் பரவிப்
பொங்குலவு பூண் முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.’

இறைவன் எவ்வித பாரபட்சமும் பாராதவன், அவன் யாரை வேண்டுமானாலும் ஆட்கொள்வான். எம்போன்ற சாமான்யர்களுக்கும் பிறவிவினை தீர்த்தருள்வான். உத்தரகோசமங்கையில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் புகழ் பாடிப் பொன்னூஞ்சல் ஆடுவோம்.

(மேற்கண்ட பாடல் திருப்பொன்னூசல் பகுதியில் உள்ளது.)

ஜூலை, 23

‘வேதமொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்
நாதப்பறையினர் அன்னே என்னும்
நாதப்பறையினர் நான் முகன் மாலுக்கும்
நாதர் இந்நாதனார் அன்னே என்னும்.’

தாயே, திருவெண்ணீறணிந்து, சிவந்தமேனியரான சிவபெருமான் நான்முகனுக்கும், நாரணனுக்கும் தலைவர். சிவன் ஞானோபதேசம் செய்பவர். நாத(ஒலி) வடிவானவர்,

(ஒரு குழந்தை தன் தாயிடம் இறைவனின் தன்மைகளைச் சொல்வதாக அமைக்கப்பட்டது.)

ஜூலை, 24

‘கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக்கடலினர்
உண்ணின்றுருக்குவர் அன்னே என்னும்
உண்ணின்றுருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே என்னும்.’

அவன் ஒருபோதும் என்னை விட்டு நீங்காமல் என்னுள் இருக்கின்றான். அவனது கருணையில் என் உள்ளம் உருகியது. அப்படி உருகச் செய்து தன் அடியார்களுக்குப் பேரின்பத்தைத் தருவான் அவன். எனது வற்றாத கண்ணீர் ஆனந்தம் பெறுதற்கானது.

ஜூலை, 25

‘நித்தமணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத் திருப்பரால் அன்னே என்னும்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர் ஆனந்தரால் அன்னே என்னும்.’

தாயே! அவர் அழகானவர். என்றும் மாறா இளமை உடையவர். எப்போதும் என் சிந்தையில் நிறைந்திருப்பவர்.

ஜூலை, 26

‘உன்னற்கரிய சீருத்தர மங்கையர்
மன்னுவதென்னெஞ்சிலன்னே யென்னும்
மன்னுவதென்னெஞ்சின் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன அதிசய மன்னே யென்னும்.’

நெஞ்சில் நிலைத்துள்ள சிவனை வெளியெங்கும் தேடி நிலைகுலைய வேண்டாம். (திருமாலும் நான்முகனும் தேடியலைந்து கண்டதென்ன.)

ஜூலை, 27

‘தையலோர் பங்கினர், தாபதவேடத்தர்
 ஐயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்
 ஐயம் புகுந்தவர் போதலும் என்னுள்ளம்
 நையும் இது என்னே அன்னே என்னும்.’

தாயே! சிவன் பிட்சாடனக் கோலம் புனைந்தது உலக
 வாழ்க்கையில் நிலையாமை உணர்த்தி, உயிர்களை
 ஈடேற்றத்தானோ?

(மேற்கண்ட பாடல்கள் அன்னைப்பத்து பகுதியில்
 உள்ளவை.)

ஜூலை, 28

‘கீதமினிய குயிலே கேட்டியேலெங்கள் பெருமான்
 பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக்கப்பால்
 சோதி மணிமுடி சொல்லின் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை
 ஆதி குண மொன்றுமில்லான் அந்த மிலான் வரக்கூவாய்.’

கூவும் குயிலே கேட்பாயாக! எம்பெருமான்
 திருவடிகள் ஏழலகும் கடந்தவை. அவரது மணிமுடியின்
 மகிமை சொற்களிலடங்காது. அந்த முக்குணமற்றவர்,
 முடிவில்லாதவர் வரக் கூவிடு. (இறைவனுக்கு அந்நியமாய்
 எதுவும் இல்லை. அவன் வெளிகளாகவும், வெளிகளுக்கப்
 பாலாகவும் இருக்கின்றான்.)

ஜூலை, 29

‘நீல உருவின் குயிலே நீண்மணிமாடம் நிலாவும்
 கோல அழகின் திகழுங் கொடிமங்கை உள்ளுறை கோயில்
 சீலம் பெரிதும் இனிய திருவுத்தர கோசமங்கை
 ஞானம் விளங்க இருந்த நாயகனை வரக்கூவாய்.’

குயிலே! சிவசக்தியின் சான்னித்தியம் இருக்கும் இடங்கள் எல்லாம் அழகு நிறைந்த இடங்களாகும்.

ஜூலை, 30

‘தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயிலே இது கேள் நீ
வான் பழித்திம் மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன் பழித்துள்ளம் புகுந்தன் உணர்வது ஆய ஒருத்தன்
மான் பழித்தாண்ட மெல் நோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவுவாய்.’

குயிலே! இறைவன் கடந்தநிலையில் இருப்பவன். ஆனாலும், அவன் மெய்யடியாரை அடிமைகொண்டு அவர்தம் உள்ளம் புகுவது, அவர்களுடைய பார்வை உள்நோக்கித் திருப்பப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

ஜூலை, 31

‘சுந்தரத்தின்பக்குயிலே சூழ் சுடர் ஞாநிறுபோல
அந்தரத்தே நின்றிழிந்திங் கடியவர் ஆசை அறுப்பான்
முந்து நடுவு முடிவுமாகிய மூவரறியாச்
சிந்தூர்ச் சேவடியானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்.’

அழகிய குயிலே! சூரியனைக் கண்டு விலகும் இருள் போல அவனது வரவு கண்டு விலகும் அடியார்களின் அறியாமை. அவனுடைய ஞானாக்கினியில் அழிகிறது நமக்குள் உருவெடுக்கும் ஆசைகள்.

ஆகஸ்ட், 1

‘இன்பம் தருவன் குயிலே ஏழலகும் முழுதாளி
அன்பன் அமுதளித்தாறும் ஆனந்தன் வான் வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச் சுவ டொத்த நற்பரிமேல் வருவானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங்குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்.’

குயிலே! இறைவன் ஏழலகும் ஆள்பவன், அமிர்தம் தந்து இன்ப ஊற்றாக இருப்பவன், ஆனந்தமயமானவன்.

அவன் தனது அடியார்களை ஆட்கொள்வதற்காகவே ஞான ஆகாசத்தில் (சிதாकाசம்) இருந்து இறங்கி, இங்கே மனித வடிவில் வந்தவன்.

ஆகஸ்ட், 2

‘உன்னை உகப்பன் குயிலே
உன் துணைத் தோழியும் ஆவன்
பொன்னை அழித்த நன் மேனிப்
புகழில் திகழும் அழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த
வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழவன்
சீர்ப்புயங்கன் வரக் கூவாய்.’

குயிலே, நாம் பக்தி பூணுவதில் ஒன்றாயிருந்து, தோழமை கொள்வோம். சாகுவதமான இறைவனின் அழகு பொன்னிலும் கூடிய பொலிவுடையது. தன் பக்தனுக்கு இரங்கி குதிரைப்பாகனாய் வந்தவனை வரவேற்று நீ கூவிடு.

ஆகஸ்ட், 3

‘காருடைப் பொன் திகழ் மேனிக்
கடிபொழில் வாழுங்குயிலே
சீருடைச் செங்கமலத்தில்
திகழுருவாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப்
பாசம் அறுத்தெனையாண்ட
ஆருடை அம் பொனின் மேனி
அமுதினை நீவரக் கூவாய்.’

குயிலே, செங்கமலத் திருமேனியை உடைய பெருமான் சிறப்பாக இடம்பெற்றிருப்பது தூய இதயக்கமலத்தில்தான். அதனைத் தங்கள் அனுபவத்தில்

அறிபவர்களுக்கு உலகப்பற்று ஒழிகிறது. அவர்கள் இறவாப் பெருநிலை அடைகின்றனர்.

(மேற்கண்ட ஏழு பாடல்களும் குயிற்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

ஆகஸ்ட், 4

‘ஏராரிளங் கணியே யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய் - ஆரூரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவ போல்
எம் பெருமான் தேவர் பிரானென்று.’

கிளியே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் எம் தலைவனை ஆரூரன், செம்பெருமான், எம்பெருமான் என்று திருமாலும் நான்முகனும் போற்றுவார், அவன் தேவர்களின் தலைவன் என்பதால் மகாதேவன்.

(மேற்கண்ட பாடல் திருத்தசாங்கம் பகுதியில் உள்ளது.)

ஆகஸ்ட், 5

‘போற்றி என் வாழ் முதலாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இணை துணைமலர் கொண்டு
ஏற்றி நின் திருமுகத்து எமக்கருள் மலரும்
எழில் நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ் கமலங்கள் மலரும் தண்வயல் சூழ்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
ஏற்றுயர் கொடியுடையாய் எனை உடையாய்
எம் பெருமான் புள்ளி எழுந்தருளாயே.’

என் வாழ்வின் மூலப் பொருளே, உனக்கு வணக்கம், பொழுது விடிந்தது. உன் பாதகமலத்தில் நான்தூவும் பூக்கள் உன் முகத்தில் புன்னகையாய் பூக்கிறது. அது உன் அருளுக்கு அறிகுறி. பூவுலகே அந்தப் புன்னகைக்கு வசப்பட்டு

உன்னைப் போற்றி வணங்குகிறது. என்னை உடையவனே!
உயிர்கள் விழிப்படையும் பொருட்டு நீ எழுந்தருள்வாயாக.

ஆகஸ்ட், 6

‘கூவின பூங்குயில் கூவினகோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகையொளி ஒளி உதயத்து
ஒருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்கு
தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவரியாய் எமக்கெளியாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.’

பறவைகள் கூவுகின்றன. நட்சத்திர ஒளி ஒடுங்குகிறது.
உதயத்தின் ஒளி ஓங்குகிறது. இறைவா, நலம் தரும் உன்
திருவடியை எங்களுக்குக் காட்டியருள்க. உன்னைத்
துதிக்காதவர்களுக்கு நீ விளங்குவதில்லை. உனது பக்தர்கள்
உன்னை எளிதாய் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. உன்னுடைய
மகிமை ஓங்குக.

ஆகஸ்ட், 7

‘இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர். அழுகையர், துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவ பெருமானே
என்னையு ஆண்டு கொண்டு இன்னருள் புரியும்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.’

இசைக்கருவிகளை மீட்டுகிறவர்கள் ஒரு பக்கம்.
வேதம் ஒதுவோர் ஒரு பக்கம். மாலை ஏந்தியவர்,

தொழுபவர், அழுபவர், ஆடிப்பாடுகிறவர், உச்சிமீது கை குவித்த உள்ளன்பு உடையோர் என்று பலரும் ஒவ்வொரு பக்கம். இப்படி எல்லாரும் பலவாறாய் உன்னைப் போற்றி நிற்கின்றனர். எளியேனையும் அடிமை கொண்டு இன்னருள்புரிய, எம்பிரானே பள்ளி எழுந்தருள்வீராக.

ஆகஸ்ட், 8

‘அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்கு
அரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இது அவன் திருவுரு இவன் அவன் எனவே
எங்களை ஆண்டு கொண்டிங்கு எழுந்தருளும்
மதுவளர் பொழில் திருவுத்தர கோச
மங்கையுள்ளாய் திருப்பெருந்துறை மன்னா
எது எமைப் பணி கொளும் ஆறது கேட்போம்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.’

கனிகளின் சுவையாய், இனிய அமிர்தமாய் இரண்டும் சேர்ந்தாற்போல் இருக்குதென்றும் சொல்வார்கள். ஆனால், சிவானந்தத்தை தெளிவாய் எவரும் விளக்க இயலவில்லை. தேவர்களாலும் அறியமுடியாத சிவனை யாரால் அறிய முடியும் என்கின்றனர். அவர்கள் பரிபக்குவம் அடையாத வர்கள். இறைவன் எண்ணற்ற வடிவங்கள் எடுத்தாலும், கடந்த நிலையில் இருந்தாலும் அவனது பக்தர்கள் அவனை எளிதாகவே அறிந்து கொள்கின்றனர். அண்ணலே! நாங்கள் எப்படி உமக்குப் பணிசெய்வதென்று வழிகாட்டி அருள்வீராக.

ஆகஸ்ட், 9

‘விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொருளே உன தொழுப்படியோங்கள்
மண்ணகத்தே வந்து வாழச் செய்தானே
வண்திருப்பெருந்துறையாய் வழி அடியோம்

கண்ணகத்தே நின்று களி தரு தேனே
கடலமுதே கரும்பே விரும்படியார்
எண்ணகத்தாய் உலகுக்குயிரானாய்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

தேவர்களுக்கும் எட்டாத கடந்த நிலையில் இருக்கும்
பரம்பொருளே! உன் அடியவர்களாகிய நாங்கள் இன்பமுடன்
வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே இந்நிலவுலகிற்கு இறங்கி
வந்தீர். உலகெங்கும் நாங்கள் காணும் அறிவெல்லாம் நீரே!
எங்கள் உணர்வில் நிறைந்திருப்பவரே, உயிரின் மூலமே
எழுந்தருள்க.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சி பகுதியில்
வருபவை.)

ஆகஸ்ட், 10

‘உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்பதனால் அடியேனுன்
அடியார் நடுவுள்ளிருக்கும் அருளைப்
புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம்
முடியாமுதலே என்கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.’

உலகத் தோற்றத்தில் சக்தியின் மையத்தில் நீ
இருக்கிறாய். உலக ஒடுக்கத்தில் சக்தி உனது மையத்தில்
இருக்கிறாள். இறைவா, நீயும் இறைவியும் ஒன்று, நீங்கள்
இருவரும் எனக்குள் இருக்கிறீர்கள். என்னை உனது
அடியார்கள் நடுவே இருக்கும்படி நீ அருள்வாயாக.

ஆகஸ்ட், 11

‘முன்னின்றாண்டாய் எனைமுன்னம்
 முனும் அதுவே முயல்வுற்று
 பின்னின்றேவல் செய்கின்றேன்
 பிற்பட்டொழிந்தேன் பெம்மானே
 என்னின்றருளி வரநின்று
 போந்திடு என்னா விடில் அடியார்
 உன்நின்று இவன் ஆர் என்னாரோ
 பொன்னம்பலக் கூத்துகந்தானே.’

முன்பு என்னை ஆட்கொண்ட நீ, இப்போது
 என்னுடைய பணியில் உள்ள பின்னடைவு கண்டு என்னைப்
 புறக்கணித்துவிடாதே. நீ புறக்கணித்தால் உன் பக்தர்களுக்கு
 நான் அயலானாகி விடுவேன்.

ஆகஸ்ட், 12

‘உகந்தானே அன்புடை அடிமைக்குருகா
 உள்ளத்து உணர்விலியேன்
 சகந்தான் அறிய முறையிட்டால்
 தக்கவாறன் றென்னாரோ
 மகந்தான் செய்து வழி வந்தார்வாழ
 வாழ்ந்தாய் அடியேற்குன்
 முகந்தான் தாராவிடின் முடிவென் பொன்
 அம்பலத்தெம் முழு முதலே.’

பொன்னம்பலத்தாடும் தலைவா, வேள்வி புரிந்தவர்
 களுக்கு நீ அருள்புரிந்தனை. ஆனால், பக்தியுணர்வில்
 கதறியழுகிற என்னை நீ கைவிட்டால் உலகம் பக்தி
 மார்க்கத்தையே பழித்துரைக்கும். அத்தகைய குறை
 பாட்டுக்கு நீ இடம் தரலாமா?

ஆகஸ்ட், 13

‘அரைசே பொன்னம்பலத்தாடும்
 அமுதே என்றுன் அருள் நோக்கி
 இரைதேர் கொக்கொத்து இரவு பகல்
 ஏசற்றிருந்தே வேசற்றேன்
 கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக்
 காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால்
 பிரைசேர் பாலில் நெய் போலப்
 பேசாதிருந்தாலே சாரோ.’

அருள் தாகம் கொண்ட நான், இரை தேடும் கொக்கினைப் போல் இரவும் பகலும் ஏங்கிக் கிடந்தேன். உன் திருக்காட்சியில் அடியார்கள் ஈடேறப் பெறுகிறார்கள். ஆனால், நீயோ பாலில் நெய் போன்று என்பால் கவனிப்பின்றி இருந்தால் நான் உலகின் பழிப்புக்கு ஆளாக நேரிடுமே.

ஆகஸ்ட், 14

‘ஏசா நிற்பர் என்னை உனக்கடியான்
 என்று பிறர் எல்லாம்
 பேசாநிற்பர் யான்தானும்
 பேணாநிற்பேன் தின்னருளே
 தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்கும்
 திருவோலக்கம் சேவிக்க
 ஈசா பொன்னம்பலத்தாடும்
 எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே.’

உன் பக்தர் என்பதற்காகச் சிலர் என்னை உயர்த்திப் பேசுவர், சிலரோதாழ்த்திப் பேசுவர். நானோ இரண்டையும் புறந்தள்ளிவிட்டு உன் அருளொன்றையே நாடியிருப்பேன். உனது மெய்யன்பர் திருச்சபையில் இனியேனும் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்வாயாக.

ஆகஸ்ட், 15

‘நல்காதொழியான் நமக் கென்றுன்
 நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
 மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறா
 வணங்கா மனத்தால் நினைந்துருகி
 பல்கால் உன்னைப் பாவித்து
 பரவிப் பொன்னம்பல மென்றே
 ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கிரங்கி
 அருளாய் என்னை உடையானே.’

முதல்வனே! நீ என்னை ஒதுக்கிவிடமாட்டாய் என்றே உன் திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டும், கண்ணீர் விட்டும், உன்னை வாழ்த்தியும், வணங்கியும், மனனம் பண்ணியும், தியானித்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ என்னிடம் இரக்கம் காட்டுவாயாக.

(மேற்கண்ட பாடல் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் பகுதியில் உள்ளது.)

ஆகஸ்ட், 16

‘மாறி நின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
 புலனைந்தின் வழியடைத்தமுதே
 ஊறி நின்றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
 உள்ளவா காண வந்தருள்வாய்
 தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
 இன்பமே என்னுடை அன்பே.’

ஐம்பொறிகளால் நுகரப்படுகிற எதுவும் நிலையற்றதே. பரம்பொருளோ பொறிகளின் நுகர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது. அதன் அழிவற்ற ஆனந்தம் சுவர்க்க போகத்திலும் மேலானதாம்.

ஆகஸ்ட், 17

‘அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடாக்கை
 ஆனந்த மாய் கசிந்துருக
 என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்
 யான் இதற்கிலனோர் கைம்மாறு
 முன்புமாய் பின்பும் முழுதுமாய் பரந்த
 முத்தனே முடிவிலா முதலே
 தென் பெருந்துறையாய் சிவ பெருமானே
 சீருடை சிவபுரத்தரசே.’

அனைத்துக்கும் முன்புமாய், பின்புமாய்,
 முழுவதுமாய் வியாபகம் பெற்றவனே! என் உடம்பும் உயிரும்
 இன்பமாய் கசிந்துருக நின் திருவருளை எனக்கு வழங்கினாய்.
 இதற்கு பிரதியாய் உனக்கு அளிக்க என்னிடம் ஏதுமில்லை.

ஆகஸ்ட், 18

‘உணர்ந்த மாமுனிவர் உம்பரோடொழிந்தார்
 உணர்வுக்கும் தெரிவரும் பொருளே
 இணங்கிலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
 எனைப் பிறப்பறுக்கும் எம் மருந்தே
 திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்த தூவெளியே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 குணங்கள் தாமில்லா இன்பமே உன்னைக்
 குறுகினேற்கினியென்ன குறையே.’

முனிவர்களோ, தேவர்களோ, மற்றவர்களோ
 இறைவனை முழுமையாய் அறிந்தவர் யார்? அவன்
 ஒப்பற்றவன். உயிர்களுக்கு அவனே மூலகாரணன்.
 பிறவிப்பிணி தீர்க்கும் அமிர்தம். அகந்தை நீக்கும் திருவருள்.
 குணங்கள் கடந்த ஞான ஆகாயமே, உன்னை அடைந்துவிட்ட
 எனக்கு வேறு என்ன குறை?

ஆகஸ்ட், 19

‘குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
 ஈறிலாக் கொழுஞ்சடர்க் குன்றே
 மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
 மனத்திடை மன்னிய மன்னே
 சிறைபெறா நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
 திருப்பெருந்து துறையுறை சிவனே
 இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய்
 இனியுன்னை என்னிரக்கேனே.’

வேதமாகவும், வேதப்பொருளாகவும் விளங்கும்
 பூரணனே, சோதிமலையே! நீ உறைதற்கேற்றதாய் என் உடம்பு
 சிறப்புநிலை கொண்டது. கரையற்றுப் பெருகும் நீர் போல்
 என்னுள் நீ பாய்ந்து என் மனதில் நிறைந்திருக்கின்றாய். இனி
 உன்னிடம் வேறு எதை நான் வேண்டிப் பெறுவேன்?

ஆகஸ்ட், 20

‘இன்றெனக்கருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்து
 எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
 நின்ற நின் தன்மை நினைப்பு அறநினைந்தேன்
 நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை
 சென்று சென்று அனுவாய் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம்
 திருப்பெருந்துறை உறைசிவனே
 ஒன்றும் நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை
 யார் உன்னை அறியகிற்பாரே.’

அண்ணலே! உன் திருவருளால் எனது அறியாமை
 நீங்கியது. என்னுள் உதித்த கதிரவன் நீ. மாயாகாரியங்களான
 கால தேச சங்கதிகளாக நீ பேதப்படவில்லை. ஆனால், நீ
 ஆதாரமாய் இருப்பதால்தான் பேதப்பட்டவற்றை நாங்கள்

விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. எல்லாவற்றிலும் நீ இருக்கிறாய். அத்தனை இயக்கமும் உன்னுடையது. ஞானம் என்பது இவ்வுண்மையை அறிவதன்றி வேறெயென்ன?

ஆகஸ்ட், 21

‘பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படரொளிப்பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதேல் அரிய
நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
சீருறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேனே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
யாருறவு எனக்கிங்கு ஆர் அயலுள்ளார்
ஆனந்த மாக்குமென் சோதி.’

விண்ணிலும் மண்ணிலும் விளங்கி நிற்கும் பேரொளியே. எங்கும் எதிலும் நிறைந்த ஒப்பில்லாத பேரறிவே. அன்பர்களின் உள்ளத்தில் தேன் போன்ற இனிய காட்சி உன்னுடையது. சிவானந்தம் பெற்றவர்களுக்கு இவர் உறவினர், இவர் அயலார் என்கிற பாகுபாடுகள் இல்லை.

ஆகஸ்ட், 22

‘சோதியாய் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற்கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்கும் ஆனந்த மாகடலே
தீதிலா நன்மை திருவருட் குன்றே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
வந்து நின் இணையடி தந்தே.’

எதிலும் இருக்கிறாய். எப்போதும் இருக்கிறாய். எங்கள் பந்தபாசங்களை அறுத்துப் போட்டாலும், எல்லையற்ற

ஆனந்தத்தை வழங்குகின்றாய். உன் திருவடிகளை நான்
சரணடைந்தேன், என் குருவாக நீயமைந்தாய். நமக்குள்
பிரிவென்பது ஏது?

ஆகஸ்ட், 23

'தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்
அந்த மொன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாது நீ பெற்றதொன்றென் பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான் இதற்கிலன் ஓர் கைம்மாறே.'

நீ உன்னை எனக்குத் தந்தாய். என்னை உனது உரிமைப்
பொருளாய் ஏற்றுக் கொண்டாய். நான் முடிவில்லாத
பேரின்பம் வாய்க்கப் பெற்றேன். ஆனால், நீ என்னிடமிருந்து
பெற்றதென்ன? (ஏதுமில்லை). என் உடம்பை உனது
கோயிலாக்கிக் கொண்டது உனது அன்பேயன்றோ. அந்த
அன்பிற்கு பிரதியாக நான் எதைக் கொடுப்பேன்?

(மேற்கண்ட எட்டுப் பாடல்களும் கோயில்
திருப்பதிகம் பகுதியில் இடம்பெற்றவை.)

ஆகஸ்ட், 24

'அறுக்கிலேன் உடல் துணிபட தீப்புக்கு
ஆர்கிலேன் திருவருள் வகை அறியேன்
பொறுக்கிலேன் உடல் போக்கிடம் காணேன்
போற்றி போற்றி என்போர் விடைப்பாகா
இறக்கிலேன் உனைப் பிரிந்தினிதிருக்க
என்செய்கேன் இதுசெய்க என்றருளாய்

சிறைக்கணை புனல் நிலவிய வயல் சூழ்
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே.'

அஞ்ஞானம் நிரம்பிய இந்த வாழ்க்கையை வேண்டாம் என்று நான் விட்டுவிட வில்லை. தீயில் பாய்ந்து உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளவில்லை. உன் திருவருளைப் பெறும் வழியும் அறியமாட்டேன். இவ்வுடலை வைத்திருக்கவும் சகியேன். புகலிடம் எதுவென்று தெரிந்தேனில்லை. உன்னைப் பிரிந்திருந்தும் வாழ்கிறேன். நான் எவ்வகையால் அமைதி கொள்வேன். 'இன்னதைச் செய்' என்று எனக்கு அருள்வாயாக.

(மேற்கண்ட பாடல் செத்திலாப்பத்து பகுதியில் உள்ளது.)

ஆகஸ்ட், 25

'வெறுப்பனவே செய்யும் என் சிறுமையை
நின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே அராப்பூண்பவனே
பொங்கு கங்கை சடைச்
செறுப்பவனே நின் திருவருளால்
என் பிறவியை வேர்
அறுப்பவனே உடையாய் அடியேன்
உன் அடைக்கலமே.'

அண்ணலே! உன் சிரசில் இடம்பெற்ற பாம்புக்குப் பெருமை வந்தது. உன் சடையில் சிறைப்பட்ட கங்கைக்குப் பணிவு வந்தது. வெறுக்கத்தக்கவற்றையே செய்து கொண்டிருக்கும் என்னைப் பொறுத்துக் கொள். என்னைக் குணவானாக்கு. உன் அடைக்கலமான என் பிறவியைப் போக்கு.

ஆகஸ்ட், 26

'பொழிகின்றதுன்பப்புயல் வெள்ளத்தில்
நின் கழற் புணைகொண்டு
இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர்வான்
யான் இடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்திரைபொரக்
காமச் சுரவெரிய
அழிகின்றனன் உடையாய்
அடியேனுன் அடைக்கலமே.'

பிறவிக் கடலில் துன்புறும் அன்பர்கட்கு இறைவனின் திருவடியே தெப்பமாகிறது. அவர்கள் அதனைப் பற்றிக் கொண்டு முக்தியென்னும் கரைசேர்கின்றனர். நானோ பெண்ணென்கிற அலைகள் மோதி, காமம் என்கிற சுறாமீனின் தாக்குதலில் அழிந்து கொண்டிருப்பவன். ஆயினும், உன்னிடம் என்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டேன்.

ஆகஸ்ட், 27

'பிறிவறியா அன்பர் நின்னருட்
பெய்கழல் தாள் இணைக்கீழ்
மறிவறியா செல்வம் வந்துபெற்றார்
உன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறியேன் நின்னை அறியேன்
நின்னையே அறியும்
அறிவறியேன் உடையாய்
அடியேனுன் அடைக்கலமே.'

இறைவா, உன் திருவடி பற்றிய அன்பர்கள் அழியாச் செல்வத்தைப் பெற்றனர். எனக்கோ, உன்னை வணங்கும் முறைமை தெரியாது. நான் நெறிமுறைகளை அறியாததோடு உன்னையும் அறியாதவனாயிருக்கிறேன். அதற்கான அறிவுத்

திறனும் என்னிடம் இல்லை. நான் ஈடேறுதற்கான நெறிமுறைகளை எனக்கு நீதான் கற்பிக்க வேண்டும். அடியேன் உனக்கு அடைக்கலம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் அடைக்கலப் பத்து பகுதியில் வருபவை.)

ஆகஸ்ட், 28

... ..

இருளைத் துரந்திட்டிங்கே வா
என்றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.'

பிரபஞ்ச வாழ்வு என்னும் மயக்கத்தை நீக்கி அப்பால் உள்ள பரநிலை என்னும் அருளைப் பெற ஆசைப் படுகிறேன். அந்த உன்னத உலகிற்கு என்னை நீ அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆகஸ்ட், 29

... ..

... ..

எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம்
என்னா முதேயோ
அப்பா காண ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.'

(அழியக்கூடிய உடம்புக்குள் என்னால் தங்கியிருக்க முடியாது). பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பால் இருக்கிற அமிர்த சொரூபமே நான் வேண்டுவது.

ஆகஸ்ட், 30

... ..
... ..

உடைந்து நைந்துருகி உன்னொளி நோக்கி
உன் திருமலர்ப்பாதம்
அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.'

(கீழ்மைக்கும் துன்பத்துக்கும் இருப்பிடமாகிய உடல்
வாழ்க்கை வேண்டாம்) அன்பில் உருகி, உன் அருளொளி
கண்டு உனது திருவடி அடையவே ஆசை.

ஆகஸ்ட், 31

'எய்த் தேன் நாயேன் இனியிங்கு
இருக்ககில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோர்
அறியா மலர்ச் சேவடியானே
முத்தா உன்தன் முகவொளி நோக்கி
முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.'

நான் உடம்பைச் சுமந்து இளைத்தது போதும்.
இவ்வுலகில் இனியும் இருக்கமாட்டேன். இதனை ஒரு
முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துவிடு. உன் முகவொளியை,
புன்சிரிப்பைக் காண்பதே எனக்குப் பேரானந்தம்.

செப்டம்பர், 1

'பாரோர் விண்ணோர் பரவியேத்தும் பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா உலகந்தந்து வந்தாட் கொள்வானே
பேராயிரமும் பரவித்திரிந்தெம் பெருமான் என ஏத்த
ஆரா அமுதே ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே!'

வானுலகத்தவரும் பூவுலகத்தவரும் வாழ்த்தி
வணங்கும் மேலோனே! முக்தி என்கிற வீடுபேற்றை
அருள்வோனே! உன் திருநாமங்கள் ஆயிரம் ஓதி உன்னைத்
துதிக்க விரும்புகிறேன்.

செப்டம்பர், 2

‘கையால் தொழுதுன் கழற் சேவடிகள்
கழுமத் தழுவிக் கொண்டு
எய்யா தென்றன் தலைமேல் வைத்தெம்
பெருமான் பெருமானென்று
ஐயா என்றன் வாயாலாரற்றி
அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற்றரசே ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.’

உன்னைக் கரம் கூப்பி வணங்கவும், உன் திருவடிகளை
என் சிரமீது பொருத்திக் கொள்ளவும், எம்பெருமானே என்று
போற்றவும், அனலிடை மெழுகாய் உள்ளம் உருகிடவும்
ஆசை கொண்டேன்.

செப்டம்பர், 3

‘வெஞ்சேலனைய கண்ணார் தம்
வெகுளிவலையில் அகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச்சுடரே
நானோர் துணை காணேன்
பஞ்சேரடியாள் பாகத்தொருவா
பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.’

விரும்பத்தக்க மீன் விழிகள் கொண்ட பெண்களின்
காம வலையில் சிக்கி அழிந்தவன் நான். உமையொரு பாகம்

வைத்தவனே, ஞானப் பேரொளியே! நீயே கதி. உன் செம்பவளத் திருவாயால் 'அஞ்சேல்' என்று நீ அருள்வதை விரும்பினேன்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் ஆசைப் பத்து பகுதியில் இடம்பெற்றவை.)

செப்டம்பர், 4

'வைப்பு மாடென்றும் மாணிக்கத்தொளியென்றும்
மனத்திடை உருகாதே
செப்பு நேர்முலை மடவரலியர் தங்கள்
திறத்திடை நைவேனை
ஒப்பிலாதன உவமனிலிறந்தன
வொண்மலர் திருப்பாதத்து
அப்பனாண்டு தன்னடி யறிகூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே.'

எப்போதும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய செல்வம் என்றும். சுயத்தில் ஒளிரும் மணியென்றும் நான் இறைவனை நாடவில்லை, என் மனம் அவனுக்காக உருகவில்லை. என்னுடைய நாட்டமெல்லாம் சிற்றின்பத்தில் இருந்தது. ஆயினும் ஒப்பற்ற தலைவன் என்னை ஆட்கொண்டு, தன் அடியவர் கூட்டத்தில் எனக்கும் இடமளித்தான். இது அதிசயமன்றோ.

செப்டம்பர், 5

'நீதியாவன யாவையும் நிலைக்கிலேன்
நினைப்பவரொடுங் கூடேன்
ஏதமே பி'ந்திறந்துழல் வேன்றனை
என்னடியானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடியபரம்பரன்
நிரந்தரமாய் நின்ற

ஆதி ஆண்டுதன் அடியவரிற் கூட்டிய
அதிசயங்கண்டாமே.'

நல்வழி எதுவென்று நான் நினைப்பதில்லை,
நினைப்பவரோடு சேருவதில்லை. பிறவித் துன்பத்தில்
தாளாமல் புரண்டு கொண்டிருக்கும் என்னைத் தனது
அடியவனாக உமாபதி சேர்த்துக் கொண்டான். இது
அதிசயமன்றோ.

செப்டம்பர், 6

'முன்னை என்னுடை வல்லினை போயிட
முக்கணதுடையெந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற்கரியவன்
எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில்
இளமதி அது வைத்த
அன்னை ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே.'

முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமான் பண்படாதவர்
களுக்கு அரிதானவன். பண்பட்டவர்கள் அவனை எளிதாக
விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அவன் தாய் போன்றவன்,
தயவாய் என்னைத் தனது திருக்கூட்டத்தில் சேர்த்துக்
கொண்டான். இது அதிசயமன்றோ.

செப்டம்பர், 7

'எண்ணிலேன் திருநாம அஞ்செழுத்தும்
என் ஏழைமை அதனாலே
நண்ணிலேன் கலை ஞானிகள் தம்மொடு
நல்வினை நயவாதே
மண்ணிலே பிறந்திறந்து மண்ணாவதற்கு
ஒருப்படுகின்றேனை

அண்ணல் ஆண்டு தன் அடியிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே.'

நான் 'நமசிவாய' என்னும் திருவைந்தெழுத்தை
உச்சரித்ததில்லை. சிவஞானம் பெற்றவர்களின் நட்பை
நாடியதில்லை. நற்செயல்களைச் செய்யாமல் மண்கட்டி
போல் கிடக்கும் இயல்புடைய என்னை இறைவன் தனது
இனம் சேர்த்தது அதிசயம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் அதிசயப்பத்து பகுதியில்
உள்ளவை.)

செப்டம்பர், 8

'ஆற்றகில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனிதலத்தைப் புலனாய
சேற்றிலமுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமான் என்றேத்தி
ஊற்றுமணல்போல் நெக்கு நெக்
குள்ளே உருகி ஓலமிட்டு
போற்றி நிற்பது என்று கொலோ என்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.'

உலகாயத வாழ்வில் என் மனம் ஒன்றவில்லை.
புலன்களின் நுகர்ச்சி என்னைத்துன்பச் சேற்றில் தள்ளிவிடும்.
ஊற்றுநீர் மணலைப் பெயர்த்தெடுப்பது போல், உன்
திருவடிக்காய் எனதுள்ளம் நெகிழ்ந்துருகும். அகண்ட
பொருளே, உன்னை நான் கூவியழைக்கிறேன். சிவயோகம்
எனக்கு வாய்க்கின்ற நாள் எதுவோ?

செப்டம்பர், 9

'நீண்டமாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை

ஆண்டு கொண்ட என் ஆரமுதே
 அள்ளுறுள்ளத்து அடியார்முன்
 வேண்டுந்தனையும் வாய்விட்டலறி
 விரையார் மலர் தூவிப்
 பூண்டு கிடப்பதென்று கொல்லோ என்
 பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.'

அகந்தை கொண்ட மனிதர்களின் அறிவுக்
 கெட்டாதவன், அகந்தையற்றவரை வலிய வந்து
 ஆட்கொள்வான். அவன் அடியார் உள்ளத்தில் ஆனந்தமாய்
 ஒளிவீசும் மாணிக்கம். அந்தச் சிவபிரானை வாசமலர்தூவி,
 வாய்விட்டுப் போற்றி நான் இணைந்திடும் நாள் எதுவோ?

செப்டம்பர், 10

'பிரிந்துவந்து பரமானந்தம்
 பண்டே அடியேற்கருள் செய்யப்
 பிரிந்து போந்து பெருமாநிலத்தில்
 அருமாலுற்றேன் என்றென்று
 சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்நீர்
 உரோமஞ் சிலிர்ப்ப உகந்து அன்பாய்
 புரிந்து நிற்பதென்று கொல்லோ என்
 பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.'

சிவயோகம் என்னும் அனுபவத்தை அன்றே அவன்
 எனக்கு ஊட்டியருளினான். ஆனால், நானோ அவனைப்
 பிரிந்து நிலவுலகில் தங்கி மயக்கமுற்றேன். இனி அழுதும்,
 மனம் வருந்தியும், பக்தி பண்ணியும் அப்பெருநிலையை
 மீண்டும் நான் பெறுவது எப்போது?

செப்டம்பர், 11

'நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகி
 நின்று இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்

நக்கும் அழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
 நானாவிதத்தாற் கூத்தும் நவிறற்சி
 செக்கர் போலும் திருமேனி
 திகழ நோக்கி சிலிர் சிலிர்த்துப்
 புக்கு நிற்பது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.'

பக்தி மேலீட்டில் மனம் உருகி, நின்றாலும்,
 இருந்தாலும், கிடந்தாலும், எழுந்தாலும் இடைவிடாது
 அவனை வாழ்த்த வேண்டும். நான் அழுதும் தொழுதும்,
 சிலிர்ப்புற்றும் அவனுடன் ஒன்றுபட்டிருப்பது எக்காலமோ?

(மேற்கண்ட பாடல்கள் புணர்ச்சிப்பத்து பகுதியில்
 உள்ளவை.)

செப்டம்பர், 12

'பாடிமால் புகழும் பாதமே அல்லால்
 பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 தேடி நீ ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 ஊடுவதுன்னோடு உவப்பதும் உன்னை
 உணர்த்துவது உனக்கெனக்கு உறுதி
 வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக வென்றருள் புரியாயே.'

திருமாலும் புகழும் உன் திருவடியன்றி வேறெதையும்
 நான் விரும்பவில்லை. அதுவே என் பற்றுக் கோடு.
 சிவபுரத்தரசே, நீயாக என்னை வந்து ஆட் கொண்டாய்.
 நான் மாறுபட்டாலும் உன்னோடுதான், மகிழ்ந்திருந்தாலும்
 உன்னோடுதான். என் குறைகளைத் தெரிவிப்பதும்
 உன்னிடமே. இங்கே நான் வாழவில்லை, வாடிக்கிடக்
 கிறேன். உன்பால் வருவதற்கு அருள்புரிந்திடு (அதுவே
 வாழ்க்கை.)

செப்டம்பர், 13

‘பண்ணின் நேர்மொழியாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 திண்ணமே ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொரு செவிகண்
 என்றிவை நின்கணை வைத்து
 மண்ணின் மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென்று அருள்புரியாயே.’

உமையொரு பாகம் வைத்தவனே! நீயே எனக்கு
 கதியாவாய். எனது எண்ணம் முழுதும் நீயே நிறைந்
 திருக்கிறாய். என்னுடைய ஐம்பொறிகளையும் (மெய், வாய்,
 கண், மூக்கு, செவி) பயன்படுத்தி உன்னை நான்
 வழிபடுகின்றேன்.

செப்டம்பர், 14

‘பஞ்சின் மெல்லடியாள் பங்கநீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 செஞ்செவே ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டு நீ அளித்த
 அருளினை மருளினால் மறந்த
 வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென்று அருள்புரியாயே.’

திருப்பெருந்துறையானே! என்னைச் செம்மையாக,
 எனக்கு நன்மை உண்டாகும்படி ஆண்டுகொண்டவனே! உலக
 வாழ்விற்பால் கொண்ட மயக்கத்தில் உன் திருவருளை நான்
 மறந்தேன். ஆனாலும் அடியேனை வருகவென்று அருள்
 புரிவாய்.

செப்டம்பர், 15

‘பரிதிவாழ் ஒளியாய் பாதமே அல்லால்
 பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 திருவுயர் கோல சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 கருணையே நோக்கி கசிந்துளம் உருகிக்
 கலந்து நான் வாழுமாறறியா
 மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்றருள் புரிவாயே.’

சூரியனுக்கும் ஒளி வழங்கி வாழ்விக்கும் பேரொளியே! நான் உலகப் பொருள் எதையும் வேண்டாமல், உன் திருவருளையே வேண்டிநிற்கிறேன். என் உள்ளம் கனிந்து உருகியபோதும், உன்னோடு கலந்து வாழும் வகையறியேன். ஆயினும் என்னை நீ ஏற்றருள வேண்டும்.

செப்டம்பர், 16

‘பழுதில் தொல் புகழாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத்தரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்
 துணை என நினைவனோ சொல்லாய்
 மழனிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்று அருள் புரியாயே.’

பெருமானே! உன்னையன்றி வேறு ஆதரவு எனக்கில்லை. உன்னைத் தவிர வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் நான் துதிப்பதில்லை, சார்ந்திருப்பதில்லை. பந்தத்திலும் முக்தியிலும் உன்னையே கதியாய்க் கொண்டேன். என்னை ஆண்டருள். (மேற்கண்ட பாடல்கள் வாழாப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

செப்டம்பர், 17

‘ஆநிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே உன்னை ஒலமிட்டலறி
உலகெலாம் தேடியும் காணேன்
திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமேவிய சீர்
அருத்தனே அடியேன் ஆதரித்தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றருளாயே.’

ஆடவல்லானே! உலகப்பொருள்கள் அனைத்தையும்
இயக்கும் ஒப்பற்றவனே! உன்னை ஊனக் கண்ணால் காண
இயலவில்லை. ஞானக் கண்ணுக்கே நீ தோற்றப்படுகிறாய்.
நான் உன்னை விரும்பி அழைக்கிறேன், என்னவென்று கேள்.
எனக்கு நேர்படக் காட்சி கொடு.

செப்டம்பர், 18

‘எங்கள் நாயகனே என்னுயிர்த்தலைவா
ஏலவார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள் நாயகனே தக்கநற்காமன்
தனதுடல் ஈழலெழ விழித்த
செங்கண் நாயகனே திருப்பெருந்துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமேவிய சீர்
அங்கணா அடியேன் ஆதரித்தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றருளாயே.’

எங்கள் தலைவனே! காமனது உடல் உனது விழிக்கனல்
பட்டுச் சாம்பலாயிற்று. எனக்குள் இருந்த காமத்தை நான்
சாம்பலாக்கி விட்டேன். எனது அஞ்ஞானம் நீங்கி, தெளிவு
பெற்றேன். உமாதேவியும், கங்காதேவியும் சிவ சொரூபமே
என்பதை நான் கண்டுகொண்டேன். கிருபைக் கண்ணனே,
அடியேன் விரும்பியழைத்தால் அஞ்சாதே என்று காட்சி தருக.

செப்டம்பர், 19

‘முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
 மொட்டறா மலர் பறித்திறைஞ்சிப்
 பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
 பரகதி கொடுத்தருள் செய்யும்
 சித்தனே செல்வத் திருப் பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்த மேவியசீர்
 அத்தனே அடியேன் ஆதரித்தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றருளாயே.’

எப்பொருட்கும் இறைவனே! உன்னை மோட்சத்தை
 அருள்பவன் என்றும், முக்கண்ணன் என்றும், நித்திய சித்தன்
 என்றும் போற்றுகின்ற சாதகன் தூய்மை அடைகிறான்.
 குருமணியே, அடியேன் உன்னை விரும்பியழைக்கிறேன்.
 ‘அஞ்சேல்’ என்று அருள்புரிவாயாக.

செப்டம்பர், 20

‘மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
 மறுமையோடு இம்மையும் கெடுத்த
 பொருளனே புனிதா பொங்குவாளாவம்
 கங்கை நீர் தங்கு செஞ்சடையாய்
 தெருளு நான் மறைச் சேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்த மேவிய சீர்
 அருளனே அடியேன் ஆதரித்தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றருளாயே.’

இம்மை, மறுமை பற்றிய மயக்கத்தில் இருந்த எனக்கு
 எதையும் விரும்பாத மனக்கூர்மை(விவேகம்)யை இறைவன்
 கொடுத்தருளினான். அவன் ஒருவனே மெய்ப்பொருள்.
 எதுவும் அவனை மாசுபடுத்த முடியாததென்பதால் அவன்
 புனிதன். அவனே அருளுக்கு உறைவிடம். என் அழைப்புக்கு
 அவன் செவிசாய்ப்பானாக.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் 'அருள்பத்து' பகுதியில் உள்ளவை.)

செப்டம்பர், 21

'பிணக்கிலாத பெருந்துறைப்
பெருமானுன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்கிலாததோர் இன்பமே வரும்
துன்பமே துடைத் தெம்பிரான்
உணக்கிலாத தோர் வித்து மேல் முளையாமல்
என்வினை ஒத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீ வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.'

இறைவனின் உத்தம குணங்களில், பெருமைகளில்
திளைத்திருப்பவர் ஒப்பில்லாத இன்பத்தைப் பெறுவார்.
அங்கே துன்பத்துக்கு இடமில்லை. பக்குவப்படுத்தப்படாத
வித்து முளைக்காது. அஞ்ஞானம் ஞானத்தில் தலை
யெடுக்காது. கர்மம் ஓய்ந்துவிடின் ஈசனது அருட்கோலம்
காட்சியாகும்.

செப்டம்பர், 22

'பிட்டுநேர்பட மண்சுமந்த
பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே
சட்ட நேர்பட வந்திலாத
சுழக்கனேன் உனைச் சார்ந்திலேன்
சிட்டனே சிவலோகனே சிறு
நாயினுங் கடையாய வெங்
கட்டனேனையும் ஆட்கொள்வான் வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.'

இறைவா! நீ பிட்டுக்கு மண்சுமந்து உன் பக்தர்களிடம்
உனக்குள்ள அன்பை வெளிப்படுத்தினாய். நானோ நியாயம்

நேர்மை போன்ற நெறிகளுக்குப் பொருந்தாத குற்றவாளி.
உன்னைச் சார்ந்திராதவன், பல துன்பங்களில் வருந்திப்
புரள்கிறவன். ஆயினும் சீலமே வடிவெடுத்த நீ என்னையும்
ஆண்டுகொண்டாய்,

செப்டம்பர், 23

‘பூனொணாத தொரன்பு பூண்டு
பொருந்தி நாள் தொறும் போற்றவும்
நானொணாத தொர் நாணம் எய்தி
நடுக்கடலார் அழுந்தி நான்
பேனொணாத பெருந்துறைப் பெருந்
தோணிபற்றி உகைத்தலுங்
கானொணாத் திருக் கோலம் நீ வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.’

உன்னிடம் பேரன்புகொண்ட அன்பர்கள் உன்னை
நாள்தோறும் வணங்குவதைக்கண்டேன். ஆனால், என்பிறவி
மயக்கம் காரணமாய் நான் வணங்கிட நாணமுற்றேன். நீயோ
கொஞ்சமும் தகுதியற்ற என்னை திருப்பெருந்துறைத்
தெப்பத்தில் ஏற்றிக்கொண்டாய், உன்னிடம் எந்த
உரிமையுமற்ற எனக்கு திருக்கழுக்குன்றத்தில்
காட்சியளித்தாய்.

செப்டம்பர், 24

‘பேதமில்லதொர் கற்பளித்த
பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே
ஏதமே பலபேச நீ யெனை
ஏதிலார் முனம் என் செய்தாய்
சாதல் சாதல் பொல்லாமையற்ற
தனிச் சரண் சரணாமெனக்
காதலாலுனை யோத நீ வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.’

இறைவா! அபேத ஞானம் (அத்துவிதம்) என்கிற நெறியை நீயெனக்கு வழங்கினாய். மற்றவர்கள் முன்பாய் உன்னைப் பற்றி நான் குறைப்பட ஏதுமில்லை. அளவற்ற அன்பால் உன்னைப் புகழ்ந்து பாட திருக்கழுக்குன்றத்தில் நீ காட்சி கொடுத்தாய். ஒப்பற்ற உன் திருவடிகளை நான் அடைக்கலமாய் கொண்டேன்.

(வேறான இரண்டு பொருள்கள் வேறறக்கலந்து நிற்கும் தன்மை அத்துவிதம். பேதமற்றநிலையும், சரணடைதலும் அதில் காணப்படுகிறது.)

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் பகுதியில் உள்ளவை.)

செப்டம்பர், 25

‘இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்து போய் அரு நரகில் வீழ்வேற்கு
சிந்தை தனைத் தெளிவித்து சிவமாக்கி என்னையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லை கண்டேனே.’

ஐம்பொறிகளும் வாழ்வைவிட மரணத்தையும்,
நரகத்தையும் நோக்கியே நம்மைச் செலுத்துகின்றன.
அவற்றில் இருந்து மீண்டு அளவில்லா ஆனந்தத்தைப்
பெறுகின்ற நிலை எனக்கு தில்லையில் வாய்த்தது.

செப்டம்பர், 26

‘வினைப்பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டுத்
தனைச் சிறிதும் நினையாதே தளர் வெய்திக்கிடப்பேனை
எனைப்பெரிதும் ஆட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த
அனைத்துலகும் தொழுந்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.’

பிறவித்துன்பத்தில் சிக்கி உன்னை நினையாமல்
இருந்தேன். ஒப்பற்ற தலைவன் எனது வினைகள் நீக்கி

என்னை ஆட்கொள்ளும் பேறு தில்லையில் எனக்கு வாய்த்தது.

செப்டம்பர், 27

‘உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்து
என்னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக்
கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானை
தித்திக்கும் சிவ பதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன்
அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.’

எதையும் பிரித்தறியும் அறிவைப் பெறுவதற்கு முன்பே (அறியாப் பருவத்தில்), என்னைத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டான் இறைவன். என் உடலும் மனதும் அவன் வசமாயிற்று. அவனது திருவடியைக் காணும் எனது ஆசை தில்லையில் நிறைவேறியது.

செப்டம்பர், 28

‘கல்லாத புல்லறிவில் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளனாய் வந்து வனப்பெய்தி ஐருக்கும் வண்ணம்
பல்லோரும் காணஎந்தன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லாரும் இறைஞ்சுதில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.’

நான் சிற்றறிவு உடைய அற்பனாயிருந்தேன். அஞ்ஞானத்தில் அழுந்திக் கிடந்த எனக்கு சிவஞானச் செல்வத்தை வழங்கினான் இறைவன். என் பாசத்தை - சிவ உபாதையை நீக்கியவனைத் தில்லையில் கண்டேன்.

செப்டம்பர், 29

‘சாதிகுலம் பிறப்பென்னும்
 சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
 ஆதமிலி நாயேனை
 அல்லலறுத்தாட் கொண்டு
 பேதைகுணம்பிறருருவம்
 யானெனதுன் னுரை மாய்த்துக்
 கோதில் அமுதானானைக்
 குலாவுதில்லை கண்டேனே.’

நான்சாதி, குலம், குடிப்பிறப்பு என்னும் சுழலில் சிக்கித்
 தடுமாறினேன். ஆதரவற்ற என்னை அமிர்த சாகரனான சிவன்
 ஆட்கொண்டான். சிறுமைகளை அகற்றிய என் தலைவனை
 நான் தில்லையில் கண்டு கொண்டேன்.

செப்டம்பர், 30

‘பிறவிதனை அறமாற்றிப் பிணிமூப்பென்று இவையிரண்டும்
 உறவினொடும் ஒழியச் சென்றுலகுடைய ஒரு முதலைச்
 செறிபொழில் சூழ்தில்லை நகர்த்திருச்சிற்றம்பலம் மன்னி
 மறையவரும் வானவரும் வணங்கிட நான் கண்டேனே.’

மறையவரும் தேவர்களும் தங்கள் பிறவி வினை
 தீரவேண்டும், பிணியும், மூப்பும், உறவும் அகலவேண்டும்
 என்பதற்காக தில்லையம்பதியடைந்து, அம்பலத்தானை
 வணங்கிடக் கண்டேன்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் ‘கண்டபத்து’ பகுதியில்
 உள்ளவை.)

அக்டோபர், 1

‘வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியார்
 உள்ளே விரும்பி எனை அருளால்

ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த
 அமுதே அருமாமணி முத்தே
 தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்
 தொண்டனேற்கும் உண்டாங்கொல்
 வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது
 மிக்க அன்பே மேவுதலே.'

எம்பெருமானே! உனது அருளையே நாடியிருக்கும்
 அன்பர்கூட்டத்தில் நீ என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டாய். என்
 துன்பம் நீக்கிய பேரொளி நீ, சுயமாய் ஒளிரும் அருட்சோதித்
 தெய்வம், உன்னை அடைதற்குத் தவாத உலக நாட்டத்தை நான்
 விட வேண்டும். உன் அன்பொன்றே எனக்குப் போதும்.

அக்டோபர், 2

'அறவே பெற்றார் நின்னன்பர்
 அந்தம் இன்றி அகம் நெகவும்
 புறமே கிடந்து புலைநாயேன்
 புலம்புகின்றேன் உடையானே
 பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு
 பேரா ஒழியாபிரிவில்லா
 மறவா நினையா அளவிலா
 மாளா இன்ப மாகடலே.'

இறைவன் அகண்ட சிதாகாசம் என்பதால் இடம் மாறிப்
 போவதில்லை. அவனுக்கு ஒடுக்கம் இல்லை, பிரிவு
 இல்லை. மனவெளி கடந்தவன் என்பதால் தன் சொருபத்தை
 அவன் மறத்தலும் இல்லை. புதிதாய் ஒன்றை நினைப்பதும்
 இல்லை. அவன் பேரானந்த நிலையில் இருக்கிறான். அது
 ஞான வாழ்க்கை. சிவபக்தர்கள் அதனை அடையப்
 பெற்றனர். அவனை நாடுகிற எனக்கும் அது வாய்ப்பதாக.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் புணர்ச்சிப்பத்து பகுதியில்
 உள்ளவை.)

அக்டோபர், 3

‘வேண்டத்தக்கது அறிவோய் நீ
 வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ
 வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய் நீ
 வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீயாதருள் செய்தாய்
 யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
 வேண்டும் பரிசொன்றுண்டென்னில்
 அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.’+

இறைவா. என் தேவைகளை நானறியேன், நீதான் அறிவாய். என் பிறவி வினைகளின் காரணமாய் துன்புறுகின்ற எனக்கு எதனை அருளினால் என்துன்பங்கள் நீங்கும் என்பதை நீ அறிவாய். ஆக என்னுடைய இன்னல்களை நீக்கி இன்பம் விளைவிப்பது உன் பொறுப்பு. உன்னிடம் என்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டதால் எனக்கேதும் கவலையில்லை.

அக்டோபர், 4

‘அன்றே என்றன் ஆவியும்
 உடலும் உடைமை எல்லாமும்
 குன்றே அனையாய் என்னையாட்
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
 இன்றோர் இடையூறு எனக்குண்டோ
 எண் தோள் முக்கண் எம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
 நானோ இதற்கு நாயகமே.’

இறைவா, என்னை நீ ஆட்கொண்ட போதே என்னுடைய உயிரும், உடலும், பொருளும் உனதாயிற்று. எம்பெருமானே, இனி எந்த இடையூறும் எனக்கில்லை. நன்மையும், தீமையும் உன்னால் விளைவது. நான் எதற்கும் காரணன் அல்ல.

(தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்துக் கொள்ளும் நிலையிது. இதுவே சரணாகதி தத்துவம்.)

அக்டோபர், 5

‘கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிசூர
எண்ணாதிரவும் பகலும் நான்
அவையே எண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ
அடிமை சால அழகுடைத்தே.’

நெற்றிக் கண்ணை உடையவனே! உனது அழகிய திருவடிக் காட்சியில் நான் களிப்படைவேன். ஒருபோதும் அதனை மறவேன். வேறொன்றை நினைவேன். உன் பெருமையில் திளைத்திருக்கும் நான் உலகாயத வாழ்வையும் தெய்வீக வாழ்வையும் ஆராயத் தேவை யில்லை.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் குழைத்தபத்து பகுதியில் வருபவை.)

அக்டோபர், 6

‘எனை நானென்பதறியேன் பகல்
இரவாவது மறியேன்
மனவாசகம் கடந்தானெனை
மத்தோன் மத்தனாக்கிச்
சினமால்விடையுடையான் மன்னு
திருப்பெருந்துறையுறையும்
பனவனெனைச் செய்தபடி
அறியேன் பரஞ்சுடரே.’

தன் அன்பால் என்னை ஆட்கொண்டான் இறைவன். நானோ அவன்பால் பித்தானேன். தன்னை அறியாதவனாயும், தாண்டிச் செல்லும் பகலிரவை உணராதவனாயுமிருக்கிறேன். அவன் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதவன். பேரொளிப் பிழம்பு. காலமும், இடமும், உலகமும், ஆன்மாவும் மறைந்து கடவுள் நிலை மட்டுமே எஞ்சிநிற்கிறது.

அக்டோபர், 7

வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன் செல்வம்
வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
வேண்டேன் பிறப்பிறப்புச் சிவம்
வேண்டார் தமைநாளும்
தீண்டேன் சென்று சேர்ந்தேன்
மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைதான்
பூண்டேன் புறம்போகேன் இனிப்
புறம் போகலொட்டேனே.'

எனக்குப் பெயரும் புகழும் வேண்டாம், பொன்னும் பொருளும் வேண்டாம். நான் பிறவித் தொடர்புகளை விரும்பவில்லை. மண்ணுலகின் சுகங்களையோ, விண்ணுலகின் போகங்களையோ நான் வேண்டவில்லை. சிவனைவிரும்பாதவரிடம் எனக்கு எந்தச் சார்பும் கிடையாது. அண்ணலின் திருவடிகளை என் தலைமீது சுமப்பேன், எனக்கது போதும்.

அக்டோபர், 8

'வான் பாவிய உலகத்தவர் தவமே செய அவமே
ஊன் பாவிய உடலை சுமந்தடவிமரமானேன்
தேன் பாய் மலர்க்கொன்றை மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
நான் பாவியன் ஆனால் உனை நல்காய் எனலாமே.'

மனப்பக்குவம் வரப்பெற்றவர்கள் உன்னை நாடி தவம் புரிகின்றனர். தெய்வசிந்தையாயிருந்து அவர்கள் மேல்நிலை அடைந்தனர். நானோ காட்டுமரம் போல் வீணில் உடலைச் சுமக்கின்றேன். என் தீவினை காரணமாகவே நான் உடல் சார்ந்த பாவியானேன். இவன் தகுதியற்றவன் என்கிறபோதும் நீ என்னை ஆண்டுகொள்ள வேண்டும்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் உயிருண்ணிப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

அக்டோபர், 9

‘வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்
வளைக்கையார் கடைக்கணஞ்சேன்
என்பெலாம் உருகி நோக்கி
அம்பலத்தாடுகின்ற
என்பொலா மணியை ஏத்தி
இனிதருள் பருகி மாட்டா
அன்பிலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே.’

வன்மையான கொலைக் கருவிகளுக்கு அஞ்ச மாட்டேன், மயக்கு விழி படைத்த பெண்களுக்கும் அஞ்ச மாட்டேன். சுயம்பு மணியான எம்பெருமானின் அருளை நாடாமல் உலகின்பால் பற்றுவைத்தவர்களைக் கண்டால் அஞ்சவேன்.

அக்டோபர், 10

‘பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்
பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன்
துணிநிலா அணியினான் தன்
தொழும்பரோட முந்தி அம்மால்

திணிநிலம் பிளந்தும் காணாச்
சேவடிபரவி வெண்ணீறு
அணிகிலாதவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சுமாறே.'

நான் பிணி பற்றியோ, பிறவித்துன்பம் பற்றியோ
அஞ்சமாட்டேன். பிறை சூடும் பெருமானின் அடியவர்
தம்மொடு கூடி மகிழாமல் வெண்ணீறணியத் தயங்குவார்
கண்டு அஞ்சவேன். சிவனிடம் போலவே சிவச்சின்னங்
களிடத்தும் பக்தி கொள்ள வேண்டும்.

அக்டோபர், 11

'தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன்
சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்
புகை முகந்து எரிகை வீசிப்
பொலிந்த அம்பலத்துள் ஆடும்
முகை நகைக் கொன்றை மாலை
முன்னவன் பாதம் ஏத்தி
அகம் நெகாதவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சுமாறே.'

நாம் பொருத்தம் இல்லாது உண்டாகும் பழிக்கு
அஞ்சமாட்டேன். சற்றும் கருணையில்லாது வரும்
மரணத்துக்கும் அஞ்சுவதில்லை. ஆனால், எரிதழல் கையில்
ஏந்தி அம்பலத்தாடும் அரசிடம் மனம் உருகாதவரைக்
கண்டால் அஞ்சவேன்.

அக்டோபர், 12

'நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங் கொண்ட
பாரின்ப வெள்ளம் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்

ஒரின்ப வெள்ளத்து உருக்கொண்டு
தொண்டரை உள்ளம் கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய் கழலே
சென்று பேணுமினே.'

ஆற்றுநீரில் ஆடிக்களிப்பதுபோல் இன்பமாகத்தான் இருக்கிறது, உலகியல் இன்பங்களில் நீந்துவதும். ஆனால், இது நீர்க்குமிழி போல் நிலையற்றது. இந்த உலகியல் இன்பத்தில் வைக்கும் ஆசையை இறைவன் திருவடியில் வைப்போம். பேரின்ப வாழ்வினைப் பெறுவோம். உண்மையான இன்பம் எதுவென்று உலகிற்கு உணர்த்தவே சிவனார் குதிரைச் சேவகனாய் வந்தது.

அக்டோபர், 13

'காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து
உய்ம் மின் கருதரிய
ஞாலம் உண்டா னொடு நான் முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலம் உண்டான் எங்கள்
பாண்டிபிரான் தன் அடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றோம்
வந்து முந்துமினே.'

இருக்கின்ற காலத்தை வீணாக்காமல் இறைநாட்டம் கொண்டு ஈடேற வேண்டும். ஆலகால நஞ்சினை உண்டவன் தன் அன்பர்களுக்கு வீடுபேற்றை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். சிவானந்த யோகத்தைப் பெறுவதற்கு இதுவே தக்க காலம். விரைந்து பயன்பெறுவோம்.

அக்டோபர், 14

'ஈண்டிய மாயாவிருள்கெட
எப்பொருளும் விளங்கத்

தூண்டிய சோதியை மீனவனும்
 சொல்ல வல்லனல்லன்
 வேண்டிய போதே விலக்கிலை
 வாய்தல் விரும்புகின்றான்
 பாண்டியனாரருள் செய்கின்ற
 முத்திப்பரிசிதுவே.'

மாயை என்கிற இருளால் மனம் இருண்டு கிடக்கிறது. அஞ்ஞானத்தில் ஆட்பட்ட அறிவு ஒளிமங்கிப் போகும். இறைவன் அங்கே ஞான ஒளியை பரவச் செய்கிறான். அப்போது எல்லாமே தெளிவாய் காணக் கிடக்கிறது. தெளிவு வேண்டுகிறவர்கள் இறைவனைச் சேவிக்க வேண்டும். அவனருளால் தக்க நெறிமுறைகளைக் கொண்டு முத்திப் பேற்றுக்கான தகுதியைப் பெறுதலாகும்.

அக்டோபர், 15

'மாயவனப்பரி மேல் கொண்டு
 மற்றவர் கைக்கொளலும்
 போயறுமிப் பிறப்பென்னும்
 பகைகள் புகுந்தவருக்
 காயவரும் பெருஞ்சீருடைத்
 தன்னருளே யருளும்
 சேய நெடுங் கொடைத் தென்னவன்
 சேவடி சேர்மின்களே.'

உலகியல் வாழ்க்கை மாயமாகிய அழகிய குதிரை போன்றது. இதனை உணர்த்தவே இறைவன் இங்கு வந்தான். அவனைச் சார்ந்தவுடனே மாய்கை விலகும், பிறவித் தொடர்புகள் நீங்கும். எனவே, சிவனை நாடி அவனுடைய சாக்ஷதமான அருளைப் பெறுவோம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருப்பாண்டிப்பதிகம் பகுதியில் உள்ளவை.)

அக்டோபர், 16

‘உம்பர்கட்கரசே ஒழிவற நிறைந்த
 யோகமே ஊற்றை யேன் தனக்கு
 வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழுதாண்டு
 வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
 செம்பொருள் துணிவே சீருடைக்கழலே
 செல்வமே சிவபெருமானே
 எம் பொருட்டு உன்னைச்சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந்தருளுவது இனியே.’

தேவர்களின் தலைவா! சீவனை ஐக்கியப்படுத்திக்
 கொள்ளும் சிவமே! அருளமுதே! உன்னை நான் உறுதியாய்
 பற்றிக் கொண்டேன். இனியும் அடியவனாகிய என்னை
 விட்டு நீ போவதெங்கே?

அக்டோபர், 17

‘அம்மையே அப்பா ஒப்பிலாமணியே
 அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
 பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச்
 சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கு
 செம்மையே ஆய சிவபதமளித்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந்து அருளுவது இனியே.’

என்பால் பேரன்பு கொண்ட தாயும் தந்தையும்
 ஆனவனே ஒப்பற்ற ஞானச்சுடரே. நிலையற்ற உலகப்
 பொருட்களில் மனதை வைத்து காலத்தை வீணடித்த எனக்கு,
 சிவபோகத்தை அருள்வாயாக. நான் அறியாமை
 யுடையவனாயினும் உன்னை உறுதியாய் பற்றிக்
 கொண்டேன். உன் திருக்காட்சியை நீ வழங்க வேண்டும்.

அக்டோபர், 18

‘அருளுடைச் சுடரேயளிந்ததோர்கனியே
 பெருந்திறலருந்தவர்க்கு அரசே
 பொருளிடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
 போகமே, யோகத்தின் பொலிவே
 தெருளிடத்து அடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
 செல்வமே, சிவபெருமானே
 இருள் இடத்து உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந்தருளுவதினியே.’

கருணை ஒளியே, கனிந்த கனியே, தவத்தில்
 சிறந்தவர்க்குத் தலைவனே! மெய்ப்பொருள் விளக்கும்
 வல்லானே, வார்த்தைக்கடங்காத பேரின்பமே, யோக
 நிறைவே, அடியார்கள் போற்றும் பெருஞ்செல்வமே.
 அறியாமை நிறந்த உலகில் உன்னை உறுதியாய் பற்றினேன்.
 இனி எங்கே நீ எழுந்தருள்வாய்?

அக்டோபர், 19

‘ஒப்புனக்கில்லா ஒருவனே அடியேன்
 உள்ளத்துள் ஒளிர்கின்ற ஒளியே
 மெய்ப்பதம் அறியா. வீறிலியேற்கு
 விழுமியது அளித்ததோர் அன்பே
 செப்புதற்கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
 செல்வமே சிவபெருமானே
 எய்ப்பிடத்துன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தேன்
 எங்கெழுந்தருளுவதினியே.’

ஒப்பற்றவனே! மெய்ஞ்ஞான ஒளியே! மேம்பட்ட
 பொருளை அறிந்திராத கடையேனுக்கு தேவ அறிவைப்
 போதித்தவனே! சொல்லில் அடங்காத பெருங்காட்சியே,
 நிலைபெற்ற செல்வமே, நான் தளர்வுற்ற நிலையில் உன்னை
 இறுகப் பற்றினேன். என்னை நீ ஆட் கொள்வாயாக.

அக்டோபர், 20

‘பாச வேறுக்கும் பழம் பொருள் தன்னை
பற்று மாறடியனேற்கருளி
பூசனை உகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே, சிவபெருமானே
ஈசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்து அருளுவதினியே.’

மும்மலங்களை (ஆணவம், கன்மம், மாயை)
மூலப்பொருளே! உன்னை நான் பற்றிக் கொண்டேன்,
உலகப்பற்று நீங்கியது. என் வழிபாட்டை ஏற்று, உன்
திருவடிகளை எனது நெஞ்சில் பதித்தாய். ஒளிவடிவே,
ஞானச் சுடரே! உன்னை நான் உறுதியாகப் பிடித்துக்
கொண்டேன். என்னை உன் வசமாக்கிக் கொள்.

அக்டோபர், 21

‘அத்தனே அண்டர் அண்டமாய் நின்ற
ஆதியே, யாதும் ஈறு இல்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப்பிடித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்து
பிழைத்தவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்து அருளுவதினியே.’

ஐயனே! உலகின் முதல்வனே. அன்பரை
ஈடேற்றுவதில் விருப்பம் கொண்டவனே, உயிர்களோடு
கலந்து அவையே யாவும், அவற்றினின்று வேறுபட்ட
தனிப்பொருளாயும் நின்று விந்தைகள் புரிபவனே. முடிவற்ற

விளையாட்டு உன்னுடையது. உன்னையே உறுதுணையாய்க்
கொண்டேன், என்னை ஏற்றருள்க.

அக்டோபர், 22

‘பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேன் உடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தம் ஆய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்தருளுவதினியே.’

தன் பிள்ளையின் பசியுணர்ந்து அன்புடன் பாலாட்டும்
தாயைவிட மேலாவன் நீ. உன்னுடைய பரிவு அத்தகையது.
கிருபாகரனே! என்னுடைய தேக சிந்தையை ஒடுக்கி, தெய்வ
சிந்தையை வளர்த்தாய், சிவானந்தத் தேனை எனக்கு
ஊட்டினாய். உன்னை விரும்பி போற்றேன், என்னை விட்டு
விடாதே.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் பிடித்த பத்து பகுதியில்
உள்ளவை.)

அக்டோபர், 23

‘இரும்புதரு மனத்தேனை
ஈர்த்தீர்த் தென் என்புருக்கிக்
கரும்பு தரு சுவை எனக்குக்
காட்டினை உன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை உலவு சடை
உடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை ஆக்கிய வாரன்றே
உன் பேரருளே.’

இரும்பைப் போன்று கடினத்தன்மை கொண்டது உன் நெஞ்சம். அதை நீ இளகச் செய்தாய். இனிய கரும்பினை யொத்த உன் திருவடிகளை எனக்குக் காட்டியருளினாய், கங்கையைச்சடையில் தாங்கியவனே, நரியைப் பரியாக்கியது உன்பெருங்கருணை.

அக்டோபர், 24

‘பண்ணார்ந்த மொழி மங்கை
பங்காநின் ஆளானார்க்கு
உண்ணார்ந்த ஆரமுதே
உடையானே அடியேனை
மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட்
டாள்வாய் நீ வா என்னக்
கண்ணார உய்ந்தவாறன்றே
உன் கழல் கண்டே.’

உமையொரு பாகனே! உன்னை அமிர்தமாய் கொள்வர் உனது அடியார்கள். இந்த மண்ணுலகுடனான எனது தொடர்பை அறுத்தற்பொருட்டு என்னை நீ ஆட்கொண்டாய். உன் திருவடிகளைக் கண்ணாரக் கண்டேன், ஈடேறினேன்.

அக்டோபர், 25

‘கற்றறியேன் கலை ஞானம்
கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம்
வாக்கியலால் வர்கழல் வந்(து)
உற்றிருமாந்திருந்தேன்
எம்பெருமானே அடியேற்கு
பொற்றவிசு நாய்க்கிடும்
ஆறு அன்றே நிற்பொருளே.’

ஞானநூல்களைக் கற்று என் அறிவை நான் பெருக்கிக் கொள்ளவில்லை. அருள் நாட்டம் இல்லை. உன்னையன்றி

வேறு தெய்வங்களை நான் போற்றியதில்லை, உன்னைச் சார்ந்திருப்பதில் தற்பெருமை உடையவனானேன். நாய்க்கு பொன்னாலான இருக்கை கிடைத்தது போல் உன் அருள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கிறது.

அக்டோபர், 26

‘பஞ்சாய அடிமடவார்
கடைக் கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர் கூர
நடுங்குவேன் நின்னருளால்
உயஞ்சேன் எம்பெருமானே
உடையானே அடியேனை
அஞ்சேலென்று ஆண்டவாறு
அன்றே அம்பலத்தமுதே.’

மைவிழி மாதர் கடைக்கண் வலையில் அகப் பட்டேன், துன்பத்துக்குள்ளானேன். நான் பட்ட துயரத்தை நினைத்தாலே நடுக்கம்தான். அஞ்சாதே என்றென்னை நீ ஆண்டுகொண்டாய் உன் திருவருளைப் பெற முடிந்தது என்னுடைய யோகம்.

அக்டோபர், 27

‘நானேயோ தவஞ்செய்தேன்
சிவாய நம எனப் பெற்றேன்
தேனாய் இன்னமுதமாய்
தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானே வந்தெனதுள்ளம் புருந்து
அடியேற்கருள் செய்தான்
ஊனாரும் உயிர் வாழ்க்கை
ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.’

‘சிவாய நம’ என்கிற திருவைந்தெழுத்தைப் பெறுவதற்கு நானென்ன முயற்சி செய்தேன், உன்

அருளாலன்றோ கிடைக்கப் பெற்றேன். என்னுள் வலிய நீ வந்து புகுந்தாய். பேரானந்தத்தை பெருக்கினாய். அதன் விளைவாக உன் பணிக்கு இசையாத உடம்பைத் தண்டிக்கவும், வெறுக்கவும் நான் முனைந்தேன்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருஞ்சுறவு பகுதியில் உள்ளவை.)

அக்டோபர், 28

‘உற்றாரை யான் வேண்டேன்
 ஊர்வேண்டேன், பேர் வேண்டேன்
 கற்றாரை யான் வேண்டேன்
 கற்பனவும் இனியமையும்
 குற்றாலத்து அமர்ந்துறையும்
 கூத்தா உன் குரை கழற்கே
 கற்றாவின் மனம் போலக்
 கசிந்துருக வேண்டுவனே.’

குற்றாலநாதனே! எனக்கு உற்றாரும் உறவினரும் வேண்டுவதில்லை. எனக்கென்று ஒரு ஊரும் தேவையில்லை. பெயரையும் புகழையும் நான் விரும்பவில்லை நல்லொழுக்கம் இல்லாரொடு நான் இணக்கம் கொள்ள மாட்டேன். பசுவானது கன்றிடம் வைக்கும் பற்றுதலை உன்னிடம் நான் வைத்தேன்.

(மேற்கண்ட பாடல் திருப்புலம்பல் பகுதியில் உள்ளது.)

அக்டோபர், 29

‘என்புள்ளருக்கி இருவினையை ஈடழித்து
 துன்பம் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மை செய்து
 முன்புள்ள வற்றை முழுதறிய உள்புகுந்த
 அன்பின் குலாத்தில்லை ஆண்டாணைக் கொண்டன்றே.’

இறை ஞானத்தின் விளைவாக உடல் தூய்மை அடைகிறது. நன்மை தீமைமயமான இருமைகள் ஒழித்து, என்னுள் புகுந்தான் இறைவன். முற்பிறவி வினைகளும், ஈட்டப்பட்ட வினைகளும் (ஆகாமியம், சஞ்சிதம்) அவனால் ஒழிந்தன. நான் புனிதம் பெற்றேன்.

அக்டோபர், 30

‘குறியும் நெறியும் குணமுமில்லார்
குழாங்கள் தமைப்
பிறியும் மனத்தார் பிறிவரியப்
பெற்றியனைச்
செறியும் கருத்தில் உருத்தமுதாம்
சிவபதத்தை
அறியும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக்
கொண்டு அன்றே.’

ஒழுக்கம், பண்பு, நீதி, மார்க்கம் இல்லாதவர்களுடன் பக்தர்கள் இணங்குவதில்லை. நல்லவர், தீயவர் என்று பாராமல் எல்லார் உள்ளத்திலும் நிறைகின்ற இறைவன், சிவஞானம் பெற்ற அடியார்களின் உள்ளத்தில்தான் அமிர்த வடிவெடுத்து ஆனந்தமாய் பொலிகிறான்.

அக்டோபர், 31

‘கொம்பில் அரும்பாய் குவிமலராய் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங் வன்போகாமே
நம்பும் மென்சிந்தை நனுகு எம் வண்ணம் நானனுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.’

ஒரு மரக் கிளையில், அரும்பு மலராகி, மலர் காயாகி, காய் கனியாகி உதிர்வதைப் போன்று இவ்வுலகில் நான் வீணில் பிறந்து இருந்து இறத்தல் தகுமோ? சிவனைச் சார்ந்து

சிவானுபவத்தில் திளைத்தலே சிறப்பு (அதுதானே வாழ்வை அர்த்தமுடையதாகும்.)

(மேற்கண்ட பாடல்கள் குலாப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

நவம்பர், 1

‘மையலாய் இந்த மண்ணிடை வாழ்வென்னும்
ஆழியுள் அகப்பட்டுத்
தையலாரெனும் சுழித்தலைப் பட்டுநான்
தலைதடுமாறாமே
பொய்யெலாம் விடத்திருவருள் தந்துதன்
பொன்னாடியினை காட்டி
மெய்யனாய் வெளிகாட்டி முன்னின்ற தோர்
அற்புதம் விளம்பேனே.’

உலக வாழ்வென்னும் கடலில் நான் மயக்குண்டு சிக்கினேன். உடல் அழியாதது என்று நம்பினேன். அந்த வாழ்வென்னும் கடலில் பெண்ணாசை என்கிற சுழலில் நான் அகப்பட்டேன். இறைவனன்றோ அத்தனைய துன்பத்தில் இருந்து என்னை மீட்டெடுத்தது. அவன் அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. உலகாயதப் பொருட்களின் மீது கொண்ட பற்றுக்களை விடுவதற்கு ஞானமென்னும் ஒளியை வழங்கினான். நான் அவனது திருவடி கண்டேன், அருட்காட்சி கண்டேன். அவன் என்னைத் தனது சொந்தமாக்கிய அற்புதத்தை நான் எப்படிச் சொல்வது?

நவம்பர், 2

‘ஏய்ந்த மாமலரிட்டு முட்டாததோர்
இயல்பொடும் வணக்காதே
சாந்தமார் முலைத்தையல் நல்லாளோடுந்
தலைதடுமாறாகி

போந்து யான் துயர் புகாவணம் அருள்செய்து
 பொற்கழலினை காட்டி
 வேந்தனாய் வெளியே என் முன் நின்றதோர்
 அற்புதம் விளம்பேனே.'

மனமென்னும் மலரால் இறைவனை அர்ச்சிப்பது
 முறை. நானோ மனதைப் பெண்களின்பால் நழுவ விட்டேன்.
 அவர்களை அனுபவித்து மகிழும் ஆசை கொண்டேன். அந்த
 ஆசையின் விளைவாகும் துன்பத்தில் இருந்து இறைவன்
 என்னைக் காத்தருளினான். வியத்தற்குரிய அந்தச் செயலை
 நான் எப்படி விவரிப்பேன்!

நவம்பர், 3

'நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பல செய்து
 நானெனது எனும் மாயக்
 கடித்த வாயிலே நின்று முன் வினை மிகக்
 கழறியே திரிவேனைப்
 பிடித்து முன்னின்ற பெருமறைதேடிய
 அரும்பொருள் அடியேனை
 அடித்தடித்துவக்கார முன் தீற்றிய
 அற்புதம் அறியேனே.'

உலகாயத வாழ்க்கையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள
 நான் என்னவெல்லாமோ செய்தேன். 'நான், எனது' என்கிற
 மயக்கம் அதில் இருந்து உருவாயிற்று. மாயம் என்கிற பாம்பு
 நஞ்சினைக் கக்குவதாயிற்று. அது என்னைக் கலங்க வைத்தது.
 வேதங்கள் இன்னமும் தேடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த
 தே. :லோன், தானாகவே என்னைத் தேடி வந்தான். எப்படியோ
 என்னை ஆட்கொண்டு பரமானந்தத்தை எனக்கு ஊட்டினான்.
 இது அற்புதம் அன்றோ!

நவம்பர், 4

‘பொருந்துமிப் பிறப்பிறப்பிவை நினையாது
 பொய்களே புகன்று போய்க்
 கருங்குழலினார் கண்களா லேறுண்டு
 கலங்கியே கிடப்பேனைத்
 திருந்து சேவடிச் சிலம்பவைச் சிலம்பிடத்
 திருவொடுமகலாதே
 அருந்துணைவனாய் ஆண்டு கொண்டருளிய
 அற்புதம் அறியேனே.’

பிறவித்துன்பங்களில் இருந்து விடுபடும் வழியை நான் ஆராயவில்லை. கண்வழி பேசும் பெண்வழி சென்று காமத்தில் விழுந்தேன். பொய்யான காட்சிகளை மெய்யென்று நம்பினேன். என்னை ஒழுங்குப்பாட்டுக்கு இருப்பிடமாகிய சிவந்த பாதங்களைக் கொண்ட பெருமான் ஈடேற்றியது அற்புதமன்றோ!

நவம்பர், 5

‘மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும்
 மங்கையர் தம்மோடுங்
 கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு
 குலாவியே திரிவேனை
 வீடு தந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட
 மென்மலர்க் கழல் காட்டி
 ஆடுவித் தெனது அகம்புகுந்தாண்டதோர்
 அற்புதம் அறியேனே.’

செல்வ வளங்களும், உறவுகளும், உலகாயதப் பொருட்களுட, பெண்களும் என்னை மயங்கச் செய்தன. என்னைத் தளைப்படுத்திய வினைகளை இறைவன் நீக்கியருளினான். ஆனந்த மேலீட்டில் என்னை அவன் ஆடச் செய்தான். என்னை வியக்கச் செய்தது அவன் செய்த அற்புதம்.

நவம்பர், 6

‘வணங்கும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
 மங்கையர் தம்மோடும்
 பிணைந்து வாயிதழ் பெருவெள்ளத்தழுந்தி நான்
 பித்தனாய் திரிவேனைக்
 குணங்களும் குறிகளுமிலாக் குணக்கடல்
 கோமளத்தொடுங்கடி
 அணைந்து வந்தெனை ஆண்டு கொண்டருளிய
 அற்புதம் அறியேனே.’

நான் பிறப்பு இறப்பு என்னும் வினைத்தொடர்பு பற்றி
 எண்ணாமல் இருந்தேன். பெண்களின் இதழுறும் எச்சிலை
 அமுதமாய் எண்ணி, அவர்தம் புணர்ச்சியில் பித்தாகிக்
 கிடந்தேன். தனக்கென தனியொரு குணமோ அடையாளமோ இல்லாத இறைவன் என்னைக் காத்தருளியது
 அதிசயமன்றோ!

நவம்பர், 7

‘இப்பிறப்பினில் இணைமலர் கொய்து
 நான் இயல்பொடஞ் செழுத்தேதி
 தப்பிலாது பொற்கழல்களுக்கு இடாது
 நான் தடமுலையார் தங்கள்
 மைப்புலாம் கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை
 மலராடி இணை காட்டி
 அப்பன் எனைவந்து ஆண்டு கொண்டு
 அருளிய அற்புதம் அறியேனே.’

அர்ச்சனைப் பூக்கள் தூவி, திருவைந்தெழுத்து ஒதி
 இறைவனை வழிபடுவது மனிதப் பிறவியின் குறிக்கோள்.
 நானோ குன்றினையொத்த கொங்கைகள் படைத்த
 பெண்களிடத்து பேதுற்றுகிடந்தேன். ஆயினும் என்னை

அப்பன் (சிவன்) ஆண்டுகொண்டான். நான் வியந்து நிற்கிறேன்.

நவம்பர், 8

‘ஊசலாட்டு மிவ் வுடலுயிர்
ஆயின இருவினை அறுத்தென்னை
ஓசையாலு ணர்வார்க் குணர்வரியன்
உணர்வு தந்து ஒளி ஆக்கிப்
பாசம் ஆனவை பற்றறுத்து யர்ந்ததன்
பரம் பெருங்கருணையால்
ஆசை தீர்த்து அடியாரொடு கூட்டிய
அற்புதமறியேனே.’

அங்குமிங்குமாய் உடலையும் உயிரையும் அலைக் கழிக்கச் செய்கிற இரு வினைகளை (நன்மை, தீமை) இறைவன் அகற்றினான். மொழியின் வல்லமையாலோ, கலைத்திறனாலோ அவனைக் கைக் கொள்ள முடியாது. அவன் என்னுள் ஞான ஒளியைப் பெருக்கி, தன்னையறியும் ஆற்றலை எனக்கு வழங்கினான். ஆசைகளும் பந்தங்களும் நீங்கியது அவனாலன்றோ. தன் அடியார்களோடு என்னையும் அவன் சேர்த்துக் கொண்டான். இதனிலும் மேலாய் ஒரு அற்புதம் உள்ளதோ?

நவம்பர், 9

‘பொச்சையான இப்பிறவியிற் கிடந்துநான்
புழுத்தலை நாய் போல
இச்சையாயின ஏழையார்க்கே செய்தங்(கு)
இணங்கியே திரிவேனை
இச்சகத்து அரி அயனுமெட்டாத தன்
விரைமலர்க் கழல் காட்டி
அச்சன் என்னையும் ஆண்டு கொண்டருளிய
அற்புதம் அறியேனே.’

வனத்திடையில் பயனின்றி ஓடிக் களைக்கிற நாய் போன்றவன் நான். பெண்களுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்து கொண்டு அவர்கள் பின்னே திரிந்த பேதை நான். அத்தகைய எனக்கு, திருமாலும் நான்முகனும் கண்டறிய முடியாத திருவடியை இறைவன் காட்டியருளினான். இது வியத்தற்கான செயலன்றோ!

நவம்பர், 10

‘செறியும் இப் பிறப்பிவை நினையாது
செறிகுழலார் செய்யும்
கிறியும் கீழ்மையும் கெண்டையங் கண்களும்
உன்னியே கிடப்பேனை
இறைவன் எம்பிரான் எல்லையில்லாத தன்
இணை மலர்க் கழல் காட்டி
அறிவு தந்தெனை ஆண்டு கொண்டருளிய
அற்புதம் அறியேனே.’

தொடர்ந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கும் பிறப்பு இறப்பு என்கிற தொடர்வினைபற்றி நான் எண்ணா திருந்தேன். பெண்களின் ஈனத்தனத்திலும், பொய்யான நடையிலும் என் சிந்தை செயலற்றுக்கிடந்தது. இறைவன் தனது அகண்ட சொரூபத்தைக் காட்டினான். சிவ ஞானத்தை எனக்கு ஊட்டினான். இதனிலும் மேலாய் ஒரு அற்புதம் விளையுமோ!

(மேற்கண்ட பாடல்கள் அற்புதப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

நவம்பர், 11

‘தேவதேவன் மெய்ச் சேவகன்
தென் பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலும் அறியொணா
முதலான ஆனந்த மூர்த்தியான்

யாவராயினும் அன்பரன்றி
அறியொணா மலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர் சேவடிக் கண் நம்
சென்னிமன்னிச் சுடருமே.'

விஷ்ணு, பிரும்மா, உருத்திரன் என்கிற மும்மூர்த்தி
களுக்கும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவன் மகாதேவன்.
அவனிடம் பக்தி கொண்டவர்களால்தான் அவனை அறிந்து
கொள்ள முடியும். சோதிவடிவான எம்பிரானின் திருவடிகள்
எமது சிரசின் மீது நிலைபெற்றிருக்கும்.

நவம்பர், 12

'அட்ட மூர்த்தி அழகன் இன்னமு
தாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மெய்ச்சிவலோக நாயகன்
தென்பெருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார்குழல் மங்கையாளையோர்
பாகம் வைத்த அழகன்றன்
வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக் கண் நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.'

அஷ்டமூர்த்தியாக (பஞ்சபூதங்கள், ஞாயிறு, திங்கள்,
உயிர் என்கிற எட்டு) விளங்கும் சிவனார் திருவடியில் தலை
வணங்க பேரானந்தம் ஊற்றெடுக்கும். எம் சிந்தையில்
நிறைந்தான் சிவலோக முதல்வன், உமையொருபாகன்.
அவனே மெய்ப்பொருள் ஆவான்.

நவம்பர், 13

'மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி
மதித்திடா வகை நல்கினான்
வேய தோளுமை பங்கன் எங்கள்
திருப்பெருந்துறை மேவினான்

காயத்துள்ள முதூற ஊறநீ
கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக் கண்நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.'

இந்த உலகாயத வாழ்க்கை நிலையற்றது என்பதை இறைவன் எனக்கு உணர்த்தினான். அவனது அருளால் உடம்பினுள் அருள் சுரந்தது. அவனுடைய திருவடிகள் எம் சிரசில் நிலை பெறட்டும்.

நவம்பர், 14

'சித்தமே புகுந்து யெம்மை ஆட்கொண்டு
தீவினை கெடுத்துய்யலாம்
பத்தி தந்துதன் பொற்கழற்கணை
பன்மலர் கொய்து சேர்த்தலும்
முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கும்
அப்புறத் தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர் ஸேவடிக் கண்நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.'

என் சிந்தையில் புகுந்து, தீவினை களைந்து நான் கடைத்தேற வழிசெய்தான். என் உள்ளம் கோயிலாயிற்று. முத்திக்கு வகையாய் என்னுள் பக்தி வளர்த்தது அவன்தான். பூமி, அந்தரம், சொர்க்கம் என்கிற மூவுலகிற்கும் அப்பால் உள்ள பேரின்பம் அவன் நமக்கு வாய்க்கிறது. அவன் திருவடியில் நம் சிரசு நிலை பெறட்டும்.

நவம்பர், 15

'பிறவியென்னும் இக்கடலை நீந்தத்தன்
பேரருள் தந்தருளினான்
அறவை என்றடியார்கள் தங்கள்
அருட்குழாமபுக விட்டு நல்

உறவு செய்தெனை உய்யக் கொண்ட
 பிரான் தன் உண்மைப் பெருக்கமாம்
 திறமை காட்டிய சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே.'

அவனருளால் பிறவிக் கடலை நாம் கடப்போம்.
 திக்கற்றவன் இவன் என்று கருதி தனது அடியார் கூட்டத்தில்
 என்னையவன் சேர்த்துக் கொண்டான். நம்மையெல்லாம்
 ஈடேற்றும் அண்ணலின் திருவடியில் நம் தலை படிந்து
 திகழ்வதாக.

நவம்பர், 16

'புழுவினாற் பொதிந்திடு குரம்பையிற்
 பொய்தனை ஒழிவித்திடும்
 எழில் கொள் சோதியெய் ஈசன் எம்பிரான்
 என்னுடையப்பன் என்றென்று
 தொழுதகையினராகி தூய்மலர்க்
 கண்கள் நீர் மல்கும் தொண்டர்க்கு
 வழுவினா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னி மலருமே.'

இந்த உடம்பு பொய், உள்ளிருப்பது புழுக்கூடு. எங்கள்
 ஐயனின் அருளால் உலகாயத வாழ்க்கை பற்றிய உணர்வு
 நீங்கியது. இடையறாது கண்ணீர் விட்டு, இரு கை கூப்பி
 நிற்கும் அடியார்க்கு முக்தியளிப்பான் எம்பிரான். அவனது
 சிவந்ததாமரைப் பாதங்களில் நம் சிரசு படிந்திருப்பதாக.

நவம்பர், 17

'வம்பனாய்த் திரிவேனை வாவென்று
 வல்வினைப் பகை மாய்த்திடும்
 உம்பரான் உலகூறுத்து அப்
 புறத்தனாய் நின்ற எம்பிரான்

அன்பரானவர்க்கருளி மெய்யடியார்
கட்கின்பம் தழைத்திடுஞ்
செம்பொன் மாமலர் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.'

தீயவழியில் திசைமாறிப் போய்க்கொண்டிருந்த என்னைவாவென்று அழைத்தான் அவன். அந்த மேலோனின் கருணையால் என் வினைகள் அகன்றன. அனைத்து உலகிலும் அவன் வியாபித்திருக்கிறான். அவற்றைக்கடந்த நிலையிலும் இருக்கிறான். அவரவர் விரும்பியபடி உலகியல் இன்பத்தையும், வீடுபேற்றையும் அளிப்பவன் அவன். அவன் திருவடியில் நாம் தலைசாய்த்திருப்போமாக.

நவம்பர், 18

'முத்தனை முதற் சோதியை முக்கண்
அப்பனை முதல் வித்தினை
சித்தனை சிவலோகனைத்திரு
நாமம் பாடித்திரிதரும்
பக்தர்காள் இங்கே வம்மின் நீருங்கள்
பாசம் தீரப் பணிமினோ
சித்தர் ஆர்தரும் சேவடிக் கண்நம்
சென்னி மன்னித்திகழுமே.'

அவனே அறிவின் எல்லை, மூன்று கண்களை உடைய தந்தை, உயிர்களனைத்துக்கும் மூலாதாரம். அன்பர்களே வாருங்கள், அவனது திருநாமம் பாடிப் பணிவோம். நம் பிறவித் தொடர்புகளை அவன் அறுத்தெறிவான். அவனுடைய திருவடியில் நம் சிரசினைப் பொருத்தி யிருப்போம்.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் சென்னிப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

நவம்பர், 19

‘மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
 வாசகன் மாமலர் மேயசோதி
 கோதில்பரங்கருணையடியார்
 குலாவு நீதி குணமாக நல்கும்
 போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
 புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்து
 ஆதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
 அருளறிவார் எம்பிரானாவாரே.’

எவன் உமையொருபாகம் கொண்டு பெண்களின் சமத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தினானோ, எவன் வேத முதல்வன், சகஸ்ராரத்தில் ஒளிவிடும் சோதி, கருணாகரன், நீதிமான், மெய்ப்பொருள் என்று போற்றப்படுகிறானோ அத்தகைய புண்ணியன் என்னை ஆள்வதற்கென்றே மனித உருவில் வந்து அருளினான்.

நவம்பர், 20

‘மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து
 வணங்க அவர்க்கருள் செய்த ஈசன்
 ஞாலமதனிலை வந்திழிந்து
 நன்னெறிகாட்டி நலம் திகழுங்
 கோல மணியணி மாடம் நீடு
 குலாவுமிடைவை மட நல்லாட்குச்
 சீலமிகக் கருணையளிக்குந்
 திறமறிவார் எம்பிரானாவாரே.’

திருமால், பிரமன் மற்றும் இந்திராதி தேவர்களால் வணங்கப்பெறும் எம்பெருமான் ஞானகுருவாய் வடிவெடுத்தான். இந்த உலகோர்க்கு ஞானமார்க்கத்தைக் காட்டியருளினான். சிவனது மகிமை அறிந்த அடியார்களும் போற்றுதற்குரியவர் ஆவார்.

வரகுண பாண்டியன் என்கிற மன்னன் தன்னிடம் உள்ள சிறந்தவற்றை சிவனுக்களிப்பவன். தான் மணந்த பெண்ணையும் சிவனுக்களித்தான். சிவபெருமான் அவளைத் தனது சொருபத்தில் ஒடுங்கும்படி செய்தார்.

நவம்பர், 21

‘அணிமுடி ஆதி அமரர் கோமான்
ஆனந்தக் கூத்தன் அறுசமயம்
பணிவகை செய்து படவதேறிப்
பாரொடு விண்ணும் பரவியேத்தப்
பிணிகெட நல்கும் பெருந்துறை எம்
பேருளாளன் பெண்பால் உகந்து
மணிவலை கொண்டுவான் மின்விசிறும்
வகையறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே.’

தேவதேவனும் ஆனந்தக்கூத்தனுமாகிய எம்பெருமான் ஆறு வகை சமயத்திலும் விளங்கி நிற்பவன். ஆறு சமயத்தாரும் வணங்கப் பிறவி வினை தீர்ப்பவன். இத்தகைய பெருமை உடையவன், வலைஞர் மகளாய் வந்துதித்த உமாதேவியை வலை வீசிப் பிடித்தான். இறைவன் படகேறி மீன் பிடித்த கதையை அறிந்த அடியார்கள் போற்றத்தக்கவராவர்.

(சைவம், காளாமுகம், பாசுபதம், மகாவிரதம், சாமம், வைரவம் என்பன அறுவகையாம்.)

நவம்பர், 22

‘தூவெள்ளை நீறணி எம்பெருமான்
சோதி மகேந்திர நாதன் வந்து
தேவர் தொழும்பதம் வைத்த ஈசன்
தென்னன் பெருந்துறை ஆளிநின்று
காதல் பெருகக் கருணை காட்டித்
தன் கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்

கேதம் கெடுத்து என்னை ஆண்டருளும்
கிடப்பு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே.'

திருவெண்ணீறு அணியும் மேனியனான சிவன்,
தேவர்களால் போற்றப்படுகிறவன். அவன் கருணைமிகக்
கொண்டு என் துன்பங்களை அகற்றினான். அந்த அன்பில் என்
மனம் கசிந்துருகியது. அவனது தன்மை அறிந்தவர் எனது
போற்றுதலுக்குரியவர் ஆவார்.

நவம்பர், 23

'அங்கணன் எங்கள் அமரர் பெம்மான்
அடியார்க் கமுதன் அவனி வந்த
எங்கள் பிரான் இரும் பாசந் தீர
இகபரமாயதோர் இன்பம் எய்தச்
சங்கம் கவர்ந்து வண் சாத்தினோடுஞ்
சதுரன் பெருந்துறை ஆளி அன்று
மங்கையர் மல்கும் மதுரை சேர்ந்த
வகையறிவார் எம் பிரானாவாரே.'

மகாதேவன் அருள் நோக்குடையவன். பக்தர்களுக்கு
அமுதம் போன்றவன். அற்பமானவற்றில் எனக்கிருந்த
ஆசையை அவன் நீக்கினான். மாதர் நிறைந்த மதுரைக்கு
சங்குவளையல் மற்றும் அழகிய விற்பனைப் பொருட்களுடன்
அவன் சென்றான். அந்தச் சமர்த்தனின் பெருமையறிந்தவர்
போற்றுதலுக்குரியவராம்.

(மேற்கண்டபாடல்கள் திருவார்த்தை பகுதியில்
உள்ளவை.)

நவம்பர், 24

'உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை
உன்னைப் பிரிந்திங்கொரு பொழுதுந்

தரியேன் நாயேன் இன்னதென்று
 அறியேன் சங்கரா கருணையினால்
 பெரியோன் ஒருவன் கண்டு கொள்
 என்றுன் பெய்கழல் அடிகாட்டிப்
 பிரியேன் என்றருளிய அருளும்
 பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.'

இறைவா. உன் அடியவனாகும் தகுதியை நான்
 இன்னும் பெறவில்லை. என்றாலும் உன்னைப் பிரிந்திருக்க
 என்னால் முடியாது. உன் திருவடி காட்டி, மேலோன்
 யாரென்பதை எனக்கு உணர்த்தினாய். என்னை ஒருபோதும்
 பிரிவதில்லை என்று நீ சொன்னது பொய் வார்த்தையோ?

நவம்பர், 25

'என்பே உருக நின்னருள் அளித்துள்
 இணைமலர் அடிகாட்டி
 முன்பே என்னை ஆண்டு கொண்ட
 முனிவா முனிவர் முழுமுதலே
 இன்பே அருளி எணையுருக்கி
 உயிருண்கின்ற எம்மானே
 நிண்பேய ருளாய் என்னுயிர்
 நாதாநின்னருள் நாணாமே.'

நீ தவத்தின் மிக்கார்க்குத் தலைவனானவன், முன்னமே
 திருப்பெருந்துறையில் என்னை ஆண்டுகொண்டவன். என்
 எலும்பும் உருகும்படியாய் எனக்கு அருள் செய்தவன் நீயே
 அல்லவா. என்னுள் விளையும் சிற்றுணர்வுகளை நீக்கி, உனது
 நட்பார்ந்த திருவருளை எனக்கு ஓயாது வழங்கிடு.

நவம்பர், 26

'பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும் உன்
 உயர்ந்த பைங்கழல் காணப்

பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும்
 பிறப்பறுப்பாய் எம் பெருமானே
 முத்தனையானே மணியனையானே
 முதல்வனே முறையோ என்று
 எத்தனை யானும் யான் தொடர்ந்துன்னை
 இனிப்பிரிந்தாற்றனே.'

நான் பக்தியில்லாதவன், வழிபடும் முறையை அறியாதவன், என்னிடம் அருள் நாட்டமுமில்லை, உன்னைத் துதித்ததுமில்லை. ஆயினும், பிறவித்துன்பத்தை நீக்கும் பெரியோனே, உன் திருவடி காணும் ஆசை கொண்டேன். மேலானபொருளை, உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்க என்னால் ஆகாது.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் எண்ணப்பதிகம் பகுதியில் உள்ளவை.)

நவம்பர், 27

'விடுமின் வெகுளி வேட்கை நோய்
 மிக ஓர் காலம் இனியில்லை
 உடையான் அடிக்கீழ் பெருஞ்சாத்தோடு
 உடன் போவதற்கே ஒருப்படுமின்
 அடைவோம் நாம் போய் சிவபுரத்துள்
 அணியார் கதவ தடையாமே
 புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம்
 புயங்கள் ஆள்வான் புகழ்களையே.'

இங்கே வாழ்க்கை நெடுங்காலம் தொடர்வதில்லை, விரைவில் முடிவுக்கு வந்துவிடும். எனவே, ஆசை கோபம் இவற்றை விட்டு விடுங்கள். அடியார்கூட்டத்தோடு சிவபுரம் போய்ச் சேரத் தீர்மானியுங்கள். விண்ணக வாயில் நம்மை வரவேற்கும் விதத்தில் திறந்தேயிருக்கும். நாம் சிவனது அருகில் நின்று அவனைப் போற்றுவோம்.

நவம்பர், 28

‘நிற்பார் நிற்க நில்லாவுலகில்
 நில்லோம் இனிநாம் செல்வோமே
 பொற்பால் ஒப்பாந்திருமேனிப்
 புயங்கள் ஆள்வான் பொன்னடிக் கே
 நிற்பீர் எல்லாம் தாழாதே
 நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்
 பிற்பால் நின்று பேழ் கணித்தாற்
 பெறுதற்கரியன் பெருமானே.’

உலகாயத வாழ்வில் பற்று வைத்தவர்கள் அதில் ஈடுபட்டு இருக்கட்டும். நாம் சற்றும் தாமதியாது இறைவன் திருவடியை நாடிச் செல்வோம். இன்று தீவிர முயற்சி செய்யாதவர் என்றாவது ஒரு நாள் பின்பு அதற்காக வருந்த நேரிடும்.

நவம்பர், 29

‘பெருமான் பேரானந்தத்துப்
 பிரியாதிருக்கப் பெற்றீர்கள்
 அருமாலுற்றுப் பின்னை நீ
 அம்மா அழுங்கி அரற்றாதே
 திருமாமணி சேர் திருக்கதவம்
 திறந்தபோதே சிவபுரத்துத்
 திருமாலறியா திருப்புயங்கள்
 திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே.’

இறைவனுடைய பேரானந்தத்தை வேண்டுகிற நாம், உலக வாழ்விலும் மயக்கம் உடையவர்களாயிருக்கிறோம். நாம் பேரானந்தத்தில் திளைக்க விரும்பினால் உலகாயத மயக்கத்தை விட வேண்டும். சிவபுரம் செல்வதற்கு இதுவே தருணம். (இந்தத் தருணத்தை நழுவவிடக்கூடாது. அது இன்னொரு முறை வாய்க்குமோ தெரியாது).

(மேற்கண்ட பாடல்கள் யாத்திரைப்பத்து பகுதியில் உள்ளவை.)

நவம்பர், 30

‘செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பறியேன் - வையத்து
இருந்துறையுன் வேல்மடுத்தென்சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேயபிரான்.’

ஞானத்தை என்னுள் கூர்வேலாய் பாய்ச்சினான் சிவன்.
நான்கடனேயென்று இறைவழிபாடு செய்கிறவன், ஈடேறும்
வழியை அறியாதவன். ஆயினும், அவன் பாய்ச்சிய வேல்
என்னுள்ளிருந்த மயக்கத்தைப் போக்கியது.

டிசம்பர், 1

‘முன்னை வினையிரண்டும் வேறுத்து; முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன் - தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணையாளன்
வருந்துயரம் தீர்க்கும் மருந்து.’

முந்தைய வினை, அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்
வினை இவற்றை அடியோடு அகற்றினான் திருப்
பெருந்துறைப் பெருமான். இனிப் பிறவித் துயர் என்பதே
இல்லையென்றாக்கினான். அத்தனை துன்பங்களுக்கும்
அருமருந்தானவன் எனக்கு அருட்காட்சி தந்தான். அவன்
சிவஞானத்தை வழங்கியதன் மூலம் நான் முடிவற்ற ஆனந்தம்
வாய்க்கப்பெற்றேன்.

டிசம்பர், 2

‘வாராவழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா அமுதாய் அமைந்தன்றே - ஈரார்
திருத்தென் பெருந்துறையான் என் சிந்தைமேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி.’

பெருந்துறைச் செல்வன் ஒப்பற்ற அழகன். என் உள்ளத்தில் இடம்பெற்றான். அவனால் விளைந்த சிவஞானம் எனக்குத் தெவிட்டாத அமுதமானது. அவன் வளர்க்கும் அருள் ஒளி பிறவிக்கு மீண்டும் வாரா வழியினைக் கொடுத்தது.

டிசம்பர், 3

‘யாவார்க்கும் மேலாம் அளவிலாச்சீருடையான்
யாவார்க்கும் கீழாம் அடியேனை யாவரும்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க் கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை.’

சகலமும் தானாகிய சிவபெருமான் பேரறிவு கொண்டவன், பூரணன். நானோ இழிதன்மை உடையவன். ஆயினும் அவன் என்னைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டான். அதற்கு எவ்வாறு நன்றி செலுத்துவது என்று எனக்கு விளங்கவில்லை.

டிசம்பர், 4

‘மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவரும் காணாச் சிவபெருமான் - மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே இன்பம் மிகும்.’

தேவர்குலம் கண்டறியாத சிவபெருமான், தன் அடியார்களிடத்து கொண்ட பிரிவின் காரணமாகவே, குதூறையேறி இம்மண்ணுலகிற்கு வந்தான்.

(மூவர்மும்மூர்த்திகள்,

முப்பத்திமூவர் - பதினோரு உருத்திரர்கள், பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள், எட்டு வசுக்கள், இரண்டு அச்வினி தேவர்கள்.)

டிசம்பர், 5

‘இருந்தென்னை ஆண்டான் இணையடியே சிந்தித்து
இருந்திரந்து கொள் நெஞ்சே எல்லாம் - தருங்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணையாளன்
மருந்துருவாய் என் மனத்தே வந்து.’

இறைவன் கற்பகவிருட்சம். நாம் எண்ணுவதையும்,
விரும்புவதையும் அவன் கொடுப்பான். அவனிடம் எதை
வேண்டுமானாலும் நாம் கேட்டுப் பெற முடியும். நாம் செய்ய
வேண்டியது எல்லாம் தொடர்ந்து அவனுடைய
திருவடிகளையே சிந்தித்திருப்பதுதான்.

டிசம்பர், 6

‘இன்பம் பெருக்கி இருளகற்றி எஞ்ஞான்றுந்
துன்பம் தொடர்வறுத்து சோதியாய் - அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டான் உவந்து.’

இறைவன் அறியாமை இருளகற்றி அங்கே அன்பு
சுடர்விடச் செய்தான். என் போன்ற அடியார்களின்
உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கி இன்பத்தை அங்கே பெருகச்
செய்தான்.

இறைவன் சார்பற்றவனாய் எல்லாருக்குள்ளும்
இருந்து, எல்லாருக்கும் மனமகிழ்ச்சியை (ஏதோ
ஒருவிதத்தில்) வழங்குகிறான்.

(திருவெண்பா பகுதிப் பாடல்கள் இவை.)

டிசம்பர், 7

‘காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிபாகன் நம்மினையை வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருளும் கெட நெஞ்சேவாழ்த்து.’

சிவபெருமான் அடியார்க்கு எளியன். அவன் அர்ச்சுனனுக்காகக் காட்டில் வேடனாக வந்தான். கடலில் வலைஞனாக வந்தான். நாட்டில் நம்பொருட்டு குதிரைப் பாகனாய் உருத்தாங்கினான். அவனை வணங்கிட நம் வினைகள் அழியும், அஞ்ஞான இருள் நீங்கும் (அவன் கொண்ட பரிவு இத்தகையது.)

டிசம்பர், 8

‘வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாரும்
தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாரும் - சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்.’

சிவவழிபாட்டில் உங்கள் வினைகள் நீங்கும், பிறவியின் பயனை நீங்கள் அடையலாம். சிவவழிபாடு உலகமே போற்றும்படியான பெயரையும் புகழையும் உங்களுக்குப் பெற்றுத்தரும். அதுவே முத்திக்கு வழியும் ஆகும்.

டிசம்பர், 9

‘காணும் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப்
பேணுமடியார் பிறப்பகலக் -காணும்
பெரியோனை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேசு.’

சிவனை வணங்கினால் அறிவிற்குத் துணையாகும் கருவிகள் பேரின்ப மயமாகும், பிறவித்துயர் நீங்கும். எவன் ஆன்மாவாகவும், உள்ளே எழுகிற எண்ணங்களுக்கு சாட்சியாகவும் இருக்கின்றானோ அவனைச் சார்ந்திருங்கள். (உங்கள் வாழ்க்கை நல்லபடியாக அமையும்) அவனது சிறப்பை வாயார மனதாரப் போற்றுங்கள்.

டிசம்பர், 10

‘பேசும் பொருளுக்கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசின் மணியின் மணிவார்த்தை- பேசிப்
பெருந்துறையே என்று பிறப்பறுத்தேன் நல்ல
மருந்தினடி என் மனதே வைத்து.’

பிறவிப் பிணிதீர்க்கும் பெருமானின் திருவடிகளை என்
உள்ளத்தில் பதித்தேன். அவனே எனக்கு அமிர்தம். குற்றமற்ற
அவனைப் பற்றி பேசிக்கொண்டே போகலாம். அவனால்
விளையும் நன்மைகளுக்கு அளவேது!

(மேற்கண்ட பாடல்கள் பண்டாய நான்மறைப்
பகுதியைச் சேர்ந்தவை.)

டிசம்பர், 11

‘கண்களிரண்டும் அவன்கழல்
கண்டு களிப்பன ஆகாதே
காரிகையார்கள் தம் வாழ்வில்
என் வாழ்வு கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடும் ஆறு
மறந்திடும் ஆகாதே
மாலறியாமலர்ப்பாதம்
இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே.’

இறைவன் என்னைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்ளவும்
எனது கண்கள் மட்டுமன்றி பஞ்சேந்திரியங்களும் செயலற்றுப்
போகின்றன. அறியாமையில் அழுந்திக் கிடப்பவர்களோ
உலகாயத வாழ்வில் திருப்தியுற்று விடுகின்றனர். ஞானம்
அடையப் பெற்றவர்கள் மீண்டும் மண்ணுலகில் வந்து
பிறக்கிற நிலை வராது. சீவஉபாதை ஒழிந்துவிட்டால்
வழிபடுவோம், வழிபடும் பொருள் என்கிற
வேற்றுமையில்லை.

டிசம்பர், 12

‘ஒன்றினொடு ஒன்றும் ஒரைந்தினொடு ஐந்தும்
 உயிர்ப்பதும் ஆகாதே
 உன் அடியார் அடியார் அடியோம் என
 உய்ந்தனவாகாதே
 கன்றை நினைந்து எழு தாய் என
 வந்த கணக்கு அது ஆகாதே
 காரணமாகும் அனாதி குணங்கள்
 கருத்து உறும் ஆகாதே
 நன்றிது தீது என வந்த
 நடுக்கம் நடந்தன ஆகாதே
 நாமும் மேலாம் அடியாருடனே செல
 நண்ணுதும் ஆகாதே
 என்றும் என் அன்பு நிறைந்த
 பரா அமுது எய்துவதாகாதே
 ஏறு உடையான் எனை ஆள்உடை
 நாயகன் என் உள் புகுந்திடிலே.’

இடப வாகனத்தை உடைய சிவன் என்னறிவில் புகுந்து
 என்னைத் தன்மயமாக்கிக் கொண்டான். அதன் விளைவாக
 உடல் உயிர், ஐம்பொறி ஐம்புலன் என்கிற கோட்பாடுகள்
 கடந்த நிலையில் இல்லாது போகிறது. அடியார் கூட்டத்தில்
 அருள் துறையில் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய அவசியமும்
 இல்லையென்றாகிறது. கடந்த நிலையில், தாய்ப்பசு
 கன்றுக்கு இரங்குவது போல் இறைவன் பக்தனுக்கு இரங்கி
 அருள் வழங்கும் நிலையும் இல்லை. இறைவனது உத்தம
 குணங்களை, பெருமைகளை எண்ணி வியப்பதும் இல்லை.
 புண்ணியபாபம் என்கிற பாகுபாடுகள். கிடையாது. எனவே
 பாவத்தைப் பற்றி அஞ்சுவதில்லை. நல்லோர் கூட்டத்தில்
 இருந்து மேம்பட வேண்டும் என்கிற ஆசையும் ஏற்படாது.
 பரமானந்தத்தில் திளைத்திருப்பது என்பதும் அந்த நிலையில்

இல்லை. ஏன் எனில், கடந்த நிலை என்பது ஆனந்தத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது.

டிசம்பர், 13

‘பந்தம் விகாரம் குணங்கள் பறிந்து
மறிந்திடும் ஆகாதே
பாவனை ஆய கருத்தினில் வந்த
பரா அமுது ஆகாதே
அந்தம் இலாத அகண்டமும் நம்முள்
அகப்படு மாகாதே
ஆதிமுதற் பரமாய பரஞ்சுடர்
அண்ணுவதாகாதே.’

இறைவன் நம்முடன் கலந்துகொள்ள பாசம் தொடர்பான முக்குணங்களும் (சத்வம், ரஜஸ், தமஸ்) களையப்படும். மனதில் தோன்றும் தெய்வீகக் காட்சிகளும் அவசியப்படாது. எல்லையற்ற பெருவடிவக் காட்சி புலனாவதும் கிடையாது. சீவாத்மா பெருஞ்சோதிப் பொருளைச் சென்றடைவதென்பது இல்லை. அதுவே சச்சிதானந்தமாகி (சத்து சித்து ஆனந்தம்) விடுகிறது.

டிசம்பர், 14

(என்னணியார்முலை ஆகம்... எனத்தொடங்கும் பாடல்.)

‘மன்னிய அன்பரில் என்பணி
முந்து உற வைகுவதாகாதே
மாமறையும் அறியாமலர்ப்பாதம்
வணங்குவதும் ஆகாதே
இன்னியல் செங்கழு நீர்மல்
என்தலை எய்துவது ஆகாதே
என்னை உடைப்பெருமான் அருள்
ஈசன் எழுந்தருளப் பெறிலே.’

கடந்த நிலையில், அன்பர்க்கு பணி செய்தல் என்கிற ஆனந்த கைங்கர்யம் நிகழ்வதில்லை. வேதங்களாலும் விளக்க முடியாத திருவடியை வணங்க சீவவியக்தி (ஆன்ம அறிவு) எஞ்சியிருக்காது. அண்ணலின் திருவடிகள் என் தலையில் பொருத்தப்படுகிற நிகழ்வும் இருக்காது.

(நிர்விகல்ப சமாதி யில் ஆத்மா, பரமாத்மா என்கிற பேதம் இருக்காது.)

டிசம்பர், 15

‘மண்ணினில் மாயை மதித்துவகுத்த

மயக்கறுமாகாதே

வானவரும் அறியா மலர்ப்பாதம்

வணங்குவதுமாகாதே

கண்ணிலிகாலம் அனைத்தினும்

வந்தகலக்கறு மாகாதே

காதல் செய்யும் அடியார்மனம்

இன்று களித்திடுமாகாதே.

சிவஞானத்தில் ஆன்ம அறிவுகளையும்போது - மண்ணுலக மாயா காரியங்களில் விளைந்த மயக்கம் அறுபடும். பரமாத்ம சொரூபம் வணங்குதற்குரிய புறப்பொருளாயிருக்காது. ஞானமற்ற காலத்தில் விளைந்த கலக்கங்கள் அப்போது இருக்காது. பக்தர்களிடத்து வைக்கிற அன்பும், அதனாலுண்டான ஆனந்தமும் சமாதி நிலையில் மறைந்து போகும்.

(நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் மனம் கடந்த நிலைக்கு சீவன் செல்வதால் இத்தகைய விளைவுகள் ஏற்படும்.)

டிசம்பர், 16

(சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசை.... எனத் தொடங்கும் பாடல்.)

‘செங்கயல் ஒண்கண் மடந்தையர்
 சிந்தைதிளைப் பன ஆகாதே
 சீரடியார்கள் சிவானுபவங்கள்
 தெரிந்திடுமாகாதே
 எங்கும் நிறைந்த முதாறு பரஞ்சுடர்
 எய்துவதாகாதே
 ஈறறியா மறையோன் எனை
 ஆள எழுந்தருளப் பெறிலே.’

கடந்த நிலையில் மனம் தொலைந்து விடுவதால் இச்சைகள் இடம்பெற்றது. மூர்த்தி தரிசனம் போன்ற அடியார்களது சிவானுபவங்களை விசாரித்தலும் நிகழாது. காரணம், எல்லா காட்சிகளும் ஒரே அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமாய் நிலை மாறிவிடுகின்றன. ஞான ஆகாசத்தில் (சிதாகாசம்) ஆத்துமம் ஒடுங்கும்போது உண்டாகும் விளைவுகள் இவை.

(மேற்கண்ட பாடல்கள் திருப்படை ஆட்சி பகுதியில் இடம்பெறுபவை.)

டிசம்பர், 17

‘மின்னேரணைய பூங்கழல்கள்
 அடைந்தார் கடந்தார் வியனாலகம்
 பொன்னேரணைய மலர் கொண்டு
 போற்றாநின்றார் அமரரெல்லாம்
 கன்னேரணைய மனக்கடையாய்க்
 கழிப்புண்டவலக் கடல்வீழ்ந்த
 என்னேரணையேன் இனி உன்னைக்
 கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே.’

அண்ணலின் திருவடிகள் அழகானவை, மின்னலைப் போல் ஒளியுடையவை. அந்தத் தாமரைப் பாதங்களில் தங்களை ஒப்படைத்துக் கொண்ட அடியார்கள் உலக

விவகாரங்களை .(உலகியல்) கடந்தார்கள். வானகத் தலைவர்கள் பொன் போன்ற மலர்களால் அர்ச்சித்து உன்னை ஆராதனை செய்தனர். நான் கடைப்பட்டவன், கல்மனம் படைத்தவன். இழி தன்மையில் எனக்கு நானே ஒப்பாவேன். இந்தச் சிறுமையுற்றவன் ஈடேறும் வழியைச் சொல்லியருள்வாயாக.

டிசம்பர், 18

‘என்னால் அறியாப்பதம் தந்தாய்
யான் அது அறியாதே கெட்டேன்
உன்னால் ஒன்றும் குறையில்லை
உடையாய் அடிமைக்கு ஆரென்பேன்
பன்னாள் உன்னைப் பணிந்தேத்தும்
பழைய அடியரொடுங் கூடாது
என்னாயகமே பிற்பட்டிங்கு
இருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே.’

என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு சிகர நிலையைக் கொடுத்தாய். நான் அதனை இறுகப் பற்றிக் கொள்ளத் தவறினேன். உன்னைப் பற்றிக் குறை சொல்லும்படியாய் எதுவும் இல்லை. நானோ ஆதரவற்ற வனாய் என்னை உணர்கிறேன். உனது நல்லடியார் கூட்டத்தில் சேராது நான் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறேன். பிறவித் துன்பங்களில் புரண்டு கொண்டிருக்கிறேன்.

டிசம்பர், 19

‘சீலமின்றி நோன்பின்றிச்
செறிவேயின்றி அறிவின்றி
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்
சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங்காட்டி வழிகாட்டி
வாரா உலக நெறியேறக்

கோலங்காட்டி ஆண்டானைக்

கொடியோன் என்றோ கூடுவதே.

ஒழுக்கம், விரதம், உறுதிப்பாடு, விவேகம் என்று எந்தவொரு நற்கூறும் என்னிடம் இல்லை. பயனற்ற தோல்பாவை போன்று நான் வீணில் திரிந்தலைகிறேன். நான் கொண்ட மயக்கத்தை நீக்கி, எனக்கு நல்வழி காட்டியது நீயல்லவா! உன் திருக்காட்சி தந்து ஈடேறும் நெறியையும் போதித்தாய். ஆனால், தீயவழியில், சென்று கொண்டிருக்கிற நான் எப்போது உன்னை வந்தடைவேனோ தெரியவில்லை.

டிசம்பர், 20

‘கெடுவேன் கெடுமாகெடுகின்றேன்

கேடிலாதாய் பழிகொண்டாய்

படுவேன் படுவதெல்லாம் நான்

பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே

கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே

காத்தாட் கொள்ளும் குருமணியே

நடுவாய் நில்லாதொழிந்தக்கால்

நன்றோ எங்கள் நாயகமே.’

தானே தனக்குக் கேடு சூழ்ந்து கொள்வர் தீயோர். நானும் அப்படித்தான். என்னை நீ கைவிட்டதால் நான் தீயவழியில் சென்றேன். அதனால் உனக்குத்தான் பழியுண்டாயிற்று. என்னைக் கீழ்மையிலேயே அழுந்திக் கிடக்கச் செய்வதால் நீ அடையும் பயன் என்ன? கொடிய நரகில் என்னைத் தள்ளிவிடாதே. என் மனம் நடுநிலை யிழந்தால் நான் எப்படி யோகத்தில் நிற்க முடியும்? அது உனக்குச் சங்கடத்தை உண்டுபண்ணாதோ, கொஞ்சம் எண்ணிப் பார்.

டிசம்பர், 21

‘தாயாய் முலையைத் தருவானே
தாரா தொழிந்தால் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ
நம்பி இனித்தான் நல்குதியே
தாயே என்றுன் தாளடைந்தேன்
தயாநீ என்பால் இல்லையே
நாயேன் அடிமை உடனாக
ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ.’

தாய்ப்பால் கிடைக்காத குழந்தை மெலிந்து போகும். இறைவா, நீ தாயாகி எனக்கு ஞானப்பாலை வழங்காவிடில் நானும் அவ்வாறு மெலிவேன். அம்மா என்று உன்னிடம் நான் அடைக்கலமானேன். என்னை அடிமை கொண்ட நீ பிறகு புறக்கணிப்பது முறையாகுமோ?

(மேற்கண்ட பாடல்கள் ‘ஆனந்தமாலை’ பகுதியில் வருபவை.)

டிசம்பர், 22

‘கோவே அருள வேண்டாவோ
கொடியேன் கெடவே அமையுமே
ஆவா என்னாவிடில் என்னை
அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான்
சாவாரெல்லாம் என்னளவோ
தக்கவாறன்று என்னாரோ
தேவேதில்லை நடமாட
திகைத்தேன் இனித்தான் தேற்றாயே.’

இறைவா, நான் கெட்டவன் என்பதால் மேலும் கெட்டழித்தான் முறைமையோ? நீ எனக்கு அருள்புரிய வேண்டாமோ? என்னிடம் உனக்குக் கருணையில்லை எனில், நான் யாரிடம் ஆறுதல் பெறுவது? என்னைக்

கைவிடுதல் தகாது என்று சான்றோர் கூறாதிருப்பரோ? அம்பலத்தாடும் பெருமானே! என்னைக் குழப்பத்தில் இருந்து நீதான் தெளிவிக்க வேண்டும்.

டிசம்பர், 23

‘முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்து பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே!’

நான் கீழ்மக்கள் கூட்டுறவில் முக்திக்கு வழியறி யாமல் கிடந்தேன். பழைய வினைகள் நீங்கவும், மன அழுக்குகள் அகலவும் பக்தி நெறியைக் கைக்கொள்கவென்று இறைவன் எனக்கு அறிவித்தான். என்னைத் தனது அடிமையாக்கிக் கொண்டான்.

டிசம்பர், 24

‘நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருவே சேரும் வண்ணம்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன் தன் கூத்தையெனக்கு
அறியும் வண்ணம் அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.’

உலகியல் வாழ்வே உகந்ததென்று நான் எண்ணி யிருந்தேன். அது கீழான நெறியென்று அவன் காட்டி யருளினான். இறையருள் சார்வதுதான் எற்ற நெறி என்பதை எனக்கு உணர்த்தினான். தன் ஆடலின் மூலம் என்னை ஆட்படுத்தியவன் என் குற்றங்களை நீக்கி என்னுடைய வினைகளை ஒழித்தான்.

டிசம்பர், 25

‘பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையல் உறக்கடவேனை மாளாமே காத்தருளித்

190 • சி. எஸ். தேவநாதன்

தையல் இடங் கொண்டபிரான் தன் கழலே சேரும் வண்ணம் ஐயன் எனக்கருளியவாறு ஆர் பெறுவார் அச்சோவே.

பெண்வழி சென்று பெறுகின்ற இன்பம் மனிதனைக் கெடுத்துவிடும். யோகம் அவனை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும். இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் சிற்றின்பத்தை உதறி, சிவபக்தியில் முன்னேறுகிறார்கள்.

டிசம்பர், 26

‘மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக்கடவேனை எண்ணமிலா அன்பருளி எனை ஆண்டிட்டென்னையும் தன் சுண்ண வெண்ணீறணிவித்து தூய்நெறியே சேரும் வண்ணம் அண்ணல் எனக்கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே!’

மண்ணில் பிறந்ததன் பயனை அடையத் தவறிய நான் அழிதற்கிருந்தேன். இறைவனோ எண்ணி முடியா பேரன்பை என்னிடம் செலுத்தி என்னை ஆட்கொண்டான். திருநீறுபூசி, சிவநெறியில் சேரும்படி அவன் அருளிய முறை வேறெவர்க்குக் கிடைத்திருக்கும்?

டிசம்பர், 27

‘பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு நெஞ்சாய துயர்கூறநிற்பேன் உன்னருள் பெற்றேன் உயஞ்சேனான் உடையானே அடியேனை வருகவென்று அஞ்சேலென்று அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.’

காமத்தியின் கொடிய நாக்கிற்கு நான் இரையாகுமுன் இறைவன் என்னைக் காப்பாற்றினான். அஞ்சாதே என்றெனக்கு அபயம் அளித்தான். இப்படி உயர்நிலை அடையும்பேறு எத்தனை பேருக்கு வாய்க்கிறது.

டிசம்பர், 28

‘வெந்து விழும் உடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கி
கொந்துகுழற் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனை
பந்தமறுத்தென்னை யாண்டு பரிசற என் துரிசு மறுத்து
அந்த மெனக்கருளியவாறு ஆர் பெறுவார் அச்சோவே.’

தகனம் செய்யப்பட்டதும் இல்லையென்றாகிற இந்த உடம்பை நான் நிலையென்று கருதிக் கொண்டேன். என் வினைகள் பெருகின. போகத்துக்கான சரீரத்தை போகத்தில் ஆழ்த்தினேன். இறைவன் நான் செய்த குற்றங்களில் இருந்தும், என்னுடைய பந்தங்களில் இருந்தும் என்னை விடுவித்தான். எனக்குச் சிவபதம் அளித்தான். இத்தகைய பேற்றினை வேறு யாரும் அடைந்தார்களோ?

டிசம்பர், 29

‘தையலார் மையலிலே தாழ்ந்து விழக்கடவேனைப்
பையவே கொடு போந்து பாசம் எனும் தாழ் உருவி
உய்யும் நெறி காட்டு வித்திட்டு ஓங்காரத்து உட்பொருளை
ஐயன் எனக்கு அருளிய ஆறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.’

மரணத்துக்கு வாயிலாகிய போகத்தினின்று இறைவன் என்னைக் காப்பாற்றினான். பாசமென்னும் தாள்நீக்கி நான் கரைசேர வழிகாட்டினான். ஓங்காரம் என்கிற பிரணவப்பொருளை அவன் எனக்கு உணர்த்தினான். இது பெறுதற்கரிய பேறு அல்லவோ!

டிசம்பர், 30

‘சாதல் பிறப்பென்னும் தடஞ்சூழியில் தடுமாறிக்
காதலின் மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொரு கூறுடைய பிரான் தன் கழலே சேரும் வண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.’

பிறவிக் கடலின் பெருஞ்சுழலில் அகப்பட்டதோடு, நான் காமத்திலும் தடுமாறி விழுந்தேன். உமையொரு பாகன் என்னை ஈடேற்றும்படியாய் தன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டான். இது பெருவியப்பிற்குரியதாகும்.

டிசம்பர், 31

‘செம்மை நலமறியாத சிதரொடுந்திரிவேனை
மும்மை மல மறுவித்து முதல் ஆய முதல்வன்தான்
நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மை எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே!’

நான் பண்பற்ற மூடர்களோடு வீணே திரிந்தலைந்தேன். சிறுமையுற்றிருந்த என்னைத் தடுத்து, நல்வழியில் செலுத்தினான் இறைவன். எனது குறைகளையகற்றி என்னை உயர்நிலை அடையச் செய்தான். இது பேரதிசயம் அல்லவா!

(மேற்கண்ட பாடல்கள் ‘அச்சோப்பதிகம்’ பகுதியில் உள்ளவை.)

திருச்சிற்றம்பலம்

‘வான் கலந்த மாணிக்க வாசக
இன் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால்
நற்கருப்பஞ்சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால் கலந்து
செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்தென்
ஊன் கலந்து உயிர்கலந்து
உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.’

- வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள்

(முற்றும்)

திருமகள்
நிலையம்

